

Ан Авъри

Далечна
звезда

*Любов в друго време,
на друго място...*

АН ЕЙВЪРИ ДАЛЕЧНА ЗВЕЗДА

Превод: Павлина Йосифова

chitanka.info

„Не се нуждая от помощта му“ — мислеше Нарин с ярост. Не искаше тази помощ. Но въпреки това Нарин знаеше, че лъже самата себе си. Този мъж и този миг бяха точно това, което искаше. И сякаш ги беше търсила и чакала отдавна, много отдавна.

Тялото ѝ потрепери, зъбите ѝ все още тракаха, но дълбоко в нея се надигна тревожно нетърпение, което я заля като физическо страдание, като огромна вълна от страст.

Всичко това беше толкова неправилно. Тя беше вестносец. Тя и само тя трябваше да контролира чувствата и тялото си. Нейният град беше в опасност и тя носеше съобщение, което бе нужно на Господаря.

ПРОЛОГ

Вятърът бутна стареца през отворената врата, профуча след него със студено ридание и разбърка пламъците на дребните въглени в ръждясалия мангал. Човекът се обърна и блъсна с рамо тежката дървена врата, за да я затвори.

Книжата и картите на масата се разбъркаха от внезапния полъх, но младият мъж, който беше в стаята, не им обърна никакво внимание. Погледът му беше прикован във влезлия.

— Това беше фалшива следа — каза възрастният. Той се приближи до масата с тежка, тътреща се походка. — Съгледвачът, когото ти нае, се е върнал, но работата не си струваше парите. Онзи мъж не е бил брат ти.

За миг ярката светлина на свещите се отрази, студена и твърда, в леденосините очи на младия мъж. Юмрукът му удари по масата и книгата подскочиха.

— По дяволите, този изостанал свят!

Той се изправи внезапно и бутна назад стола си. Дървените крака изскърцаха по каменната настилка.

— Можех да разбера това сам още преди две седмици, ако просто се бях транспортирал там. Вместо това загубихме време и не научихме нищо само защото ти настоя да спазваме правилата на Службата за преоткриване на светове. Все още ли настояваш, че тези правила важат и за нас?

Възрастният мъж кимна, устните му се свиха в твърда, упорита линия.

— Правилата са добри, Джеръл. Прекалено много проблеми бяха предизвикани от хора, които използваха нашата технология в светове, които не са готови да я възприемат. Да не би да искаш да станеш свидетел на война като тази на Аргус преди двеста години, когато нашите хора кацнали и обявили на онези фермери, че са дошли да ги върнат в Империята?

— Това е било просто лош късмет — отсече Джеръл. — Никой не е знаел, че онези примитивни фермери притежават такива смъртоносни оръжия.

— Точно за това говоря. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че Службата съществува с единствената цел да открива и тайно да изучава изгубени светове, да опознава хората и обществата им преди ние да осъществим Първия контакт.

Норваг погледна съсредоточено Джеръл. Той разбираше, че такъв абстрактен аргумент не може да има ефект, затова продължи:

— Службата за преоткриване има висок процент жертви въпреки мерките за сигурност. Брат ти и неговият партньор Данет знаеха рисковете, които ги очакваха. Ако сега нарушиш правилата на Службата, само ще ги изложим на по-голяма опасност. — Норваг замълча, после каза по-спокойно: — Освен това, Сантар не би одобрил нарушаването на закона заради него и ти добре знаеш това.

Джеръл се изопна, сякаш да протестира, после въздъхна и прокара пръсти през разбърканите къдрици на късо подстриганите си кестеняви коси.

— Ти си прав, както винаги. Поне що се отнася до брат ми. Той винаги е бил голям идеалист и никога не е проявявал здрав разум по отношение на практическите страни на живота.

— Защо не се върнем в Ануей? — започна да го увещава Норваг. — Във всеки свят най-доброто място за информация е винаги най-големият град, а и обещахме на Данет да го чакаме там. Ако някой може да намери Сантар, това е той. Тук е отдавна и знае пътищата в това общество по-добре от теб и мен.

Джеръл поклати глава.

— Сантар изчезна в Маткасен, не в Ануей, а ни останаха само няколко дни път до Маткасен.

— Ами ако някой те познае и разбере, че си брат на Сантар?

— Как? По сините очи? Това май е единственото, по което си приличаме — в гласа на Джеръл имаше нотка на съжаление. — Дори при условие, че сините очи са рядкост на тая планета, това не е достатъчно, за да направят връзка между нас. И ако някой го направи, това ще означава, че той има информация за Сантар, която аз също искам да знам.

За миг той потъна в мислите си, докато вниманието му не беше привлечено отново от Норваг, който се опитваше незабелязано да стопли ръцете си, като уж нехайно ги търкаше една в друга. После бързичко заобиколи масата и премести грубо скования стол до огъня.

— И ти не си по-разумен от Сантар, приятелю. Можеше да използваш термичен костюм и робот медик, вместо да страдаш в този адски студ.

Въпреки че говореше строго и неодобрително, в очите на Джеръл се четеше истинска загриженост.

— Седни, Норваг, и си стопли ръцете.

Норваг се поколеба, след това с благодарност се отпусна на стола и протегна ръце към огъня.

— Вярно е, вече не съм такъв, какъвто бях, а зимата е тежка за старите ми кости — усмихна се горчиво той. — Първата ми задача в Службата беше на планета много по-студена от тази, а аз дори не забелязвах какво е времето. Но това беше преди повече от осемдесет години.

— Осемдесет години... — промърмори Джеръл, втренчен в трептящите оранжеви пламъци. Норваг обаче не продължи и Джеръл се обърна към него. Веждите му бяха смръщени, а в очите му се четеше безпокойство.

— Ти си посетил дузина планети със Службата за преоткриване през първите шестдесет и пет от тези години и колко още с мен през последните петнадесет, приятелю? А Сантар изчезна при първата си задача в Службата, и то в свят, който изглежда като детска площадка в сравнение с много други.

Норваг погледна младия мъж.

— Не е необходимо опасността да идва в образа на седемдесеткубичен терзасиански скален гущер, за да е страшна, Джеръл. Ако ти си забравил пеещите паяци на Тарзус IV, аз не съм.

Устните на Джеръл се повдигнаха в невесела усмивка:

— Не съм забравил — широкото му рамо помръдна. — Но аз и ти преживяхме и скалния гушер, и паяците. Мисията на Сантар тук беше обикновено наблюдение и събиране на информация. Ти видя заповедта му — да изучи обществото и да направи извод дали хората тук могат да приемат Първия контакт, дали са готови да бъдат върнати в Империята. Проста задача и все пак компютърът на разузнавателния

кораб изгуби следите му въпреки комуникационната невровръзка, имплантирана в черепа му.

— И ти все още вярваш, че той е жив — Норваг бавно, със съмнение поклати глава. — Ако Сантар беше ранен, в безсъзнание, даже умиращ, корабният му компютър би го върнал обратно с радарно излъчване. Освен ако сериозен удар в главата не е повредил комуникационната връзка.

— Компютърните записи показват само, че връзката е прекъсната преди шест месеца — каза Джеръл и с ожесточение започна нервно да тъпче с крака пред огъня. — Ако това не беше едноместен кораб, можеше... Има безброй възможни обяснения за провала!

— Възможни, може би, но нито едно вероятно, освен това, че самата невровръзка е била повредена или разрушена. И че това е могло да стане само ако...

— Щях да знам, ако той беше мъртъв, Норваг.

— Ти не си го виждал, откакто той постъпи в Службата, пък и почти през цялото време беше на разстояние половин галактика.

— Да, бях на половин галактика разстояние и все пак чувствах, че трябва да дойдем. Знаех това преди Данет да наруши правилата на Службата, за да ни съобщи, че той е изчезнал — Джеръл внезапно спря да се разхожда. — Той е могъл да заповяда на невровръзката да се изключи.

Норваг изсумтя:

— Дори ти, който си въобразяваш, че някаква висша сила те закриля и бди над теб, никога не си помислял да изключиш невровръзката. Защо Сантар би го направил?

Джеръл отвори уста, за да протестира, но думите му замряха неизказани. Гневното напрежение бавно напусна лицето му и се смени с умора. Лицето му помръкна, раменете му се отпуснаха и той поклати неуверено глава.

— Не знам, Норваг. Просто не знам.

Болката, изписана на лицето на приятеля му, накара Норваг да каже успокояващо:

— Да, все пак това е една възможност.

Старецът се размърда на стола, за да пораздвижи вдървения си крак.

Разчувстван, Джеръл сложи ръка на рамото на спътника си.

— Ти имаш много прекрасни качества, приятелю, но не умееш да се преструваш. Знам, че мислиш, че Сантар е мъртъв.

Той леко стисна рамото на Норваг, после отдръпна ръката си.

— Не мога да престана да се надявам. Все още не. Освен теб, той е единственият в тази вселена, който значи нещо за мен.

Норваг замислено се вгледа в Джеръл, въздъхна и се обърна към огъня.

— Само ако имаше желание да се подчиниш на властта на Триумвирата...

Джеръл трепна:

— Да призная, че баща ми е бил предател? Да призная властта на тези трима дебели, корумпирани...

— Те са Триумвиратът. И твоят баща отказа да ги подкрепи по време на войната.

— Това не значи, че е бил предател.

— Според Триумвирата той е предател и според много други благородници — също. Ти и Сантар сте последните от фамилията Бен Хадар. Ще позволиш ли това име, което има няколко вековна история, да изчезне въобще заради грешката на баща ти?

— Той се бореше за нещо, в което вярваше.

— Това му струва живота и твоето наследство.

Джеръл пое дълбоко въздух:

— За живота му съжалявам. Наследството не означава нищо за мен.

— Но без него ти беше принуден да скиташ из галактиката през последните петнадесет години. Единственият ти дом беше корабът и нямаше никакви приятели, освен мен.

Джеръл се наежи.

— Но този живот ни направи богати — той замълча, след това добави със святкащи от гняв очи. — Веднъж ти ни нарече авантюристи. Това е не по-лошо прозвище от много други. Във всеки случай, по-добро от продажник или спекулант. Но ако този начин на живот не ти харесва вече, свободен си да си идеш.

Джеръл почака, но Норваг не каза нищо, само седна и се загледа в угасващия огън със замръзнало, каменно изражение.

— Защо не опиташ да се присъединиш отново към Службата за преоткриване, Норваг? — продължи с горчивина и тъжна ирония Джеръл. — Те са благородни господари. Погледни се! Шейсет и пет години забележителна и вярна служба и всичко, което биха ти дали, е пенсия, с която да живееш. Това и един крак, който не може да се стопли, защото те се подчиняваха на полицията за антиразследване, вместо да те спасят, когато се нуждаеше от помощ. Така, както отказаха да търсят брат ми.

— Аз сам поех този риск, когато се присъединих към Службата — Норваг се изправи в желанието си да опровергае разгневения младеж. — Каквато и цена да съм платил, аз знаех, че върша работа, която има смисъл. Сантар разбра важността ѝ, а ти така и не можа.

Единственият отговор на Джеръл беше каменният му поглед и Норваг въздъхна.

— Съгласих се да се присъединя към теб, защото не исках синът на моя приятел да захвърли живота си, както направи баща му. Но за петнадесет години ти нито веднъж не ме послуша. Нито един път. И сега не искаш да ме послушаш.

С тежки накуцващи крачки Норваг прекоси стаята и с трясък отвори вратата. Леденият вятър се втурна и в миг прогони малкото топлина от огъня.

— Сантар е мъртъв, Джеръл, и твоята мисия е безсмислена.

Като не получи никакъв отговор, възрастният човек поклати тъжно глава и тихо напусна стаята. Когато дръпна вратата след себе си, един последен студен вихър на зимния вятър се завъртя в стаята, угаси мъждукащата свещ и се уви около единствения останал човек там. Джеръл, с поглед прикован в затворената врата, внезапно потръпна и се сви.

ГЛАВА ПЪРВА

Левгите отлитаха под бягащите стъпки на Нарин, мигновено или по-бавно, според терена, но сигурно. Дори хапещият вятър не можеше да я забави.

Вече втори ден тя следваше пътеката и непресекащата ѝ сила я караше да тържествува вътрешно. Дори съдържанието на неотложното послание, което носеше, не можеше да заглуши гордостта, която я пронизваше. Гравнар често повтаряше: „Бъди горда от работата си“, когато тя гонеше успеха по време на тренировките. „Никой не може да пътува по-бързо или да предава съобщения по-точно от вестносеца. Гордостта те кара да бягаш по-бързо и да не чувстваш умора, да виждаш и помниш повече. Но гордостта е единственото чувство, което можеш да си позволиш. За да наблюдаваш, трябва да отхвърлиш всичко друго, всяко лично чувство. Емоциите замъгляват погледа ти.“ „Но как можеш да виждаш, без да чувстваш?“, протестираше тя през тези първи изтощителни месеци на тренировки. „Трябва да се научиш“, беше строгият отговор. „Задачата ти на вестносец е да предаваш посланията на Господаря, да запомняш всичко, което виждаш и чуваш и да докладваш точно. Това е всичко. Трябва да ти е достатъчно.“

Никога не ѝ беше достатъчно. Не и истински достатъчно. Дори спомените на Нарин за горчивото ѝ детство и благодарността към съдбата, че беше избрана да се готви за вестносец, не можеха да унищожат независимия дух, който гореше в нея.

Този дух ѝ пречеше да се подчинява на безпощадните умствени тренировки, на които всеки вестносец беше подлаган. Строгата дисциплина при физическите упражнения тя приемаше с радост, беше благодарна за възможността да изразходи част от огромната си енергия, която често я водеше към пакости. Но ѝ струваше невъобразимо усилие да се научи поне да симулира изискваната от вестносеца емоционална неангажираност.

Дори сега, когато носеше призив за неотложна помощ за града — държава Калинден, нейния единствен дом, Нарин знаеше, че трябва да бъде хладнокръвна и съсредоточена върху мисията си. Вместо това, тя не спираше да се тревожи. Гравнар и нейният приятел Тризгар бяха изпратени да предупредят граничните владения за настъплението на диваците. Но ако диваците се придвижват толкова бързо, колкото последния път, те могат да прекосят границата всеки момент, ако бяха наполовина толкова жестоки и свирепи както тогава...

Нарин стъпи накриво и последвалото леко спъване прекъсна мислите ѝ. Тя погледна надолу към зъбестата скала, която току-що беше изкачила. Толкова лесно би могла да падне. Тя се отърси от мислите си и продължи да бяга, този път съсредоточена върху неравната пътека пред себе си. Невъзможността ѝ да мисли само за работата си често я беше вкарвала в беди, но ако се наранеше сега, нямаше кой да отнесе посланието в Маткасен. Здрачът клонеше към мрак, когато Нарин най-сетне видя в далечината каменните стени на Маткасен, почернели на фона на небето, и не можа да определи дали се чувстваше повече горда от това, че беше завършила пътуването си толкова бързо или изпитваше по-скоро облекчение, че няма да прекара още една нощ по скалистия път под светлината на непълната луна. Щеше да е приятно да се постопли.

Тя продължи да крачи и скоро се озова на пътя, който водеше право към главната порта. Нарин извади от колана си специалния кинжал с тежка гравирана дръжка. Като стигна сигналните камбани, издигнати отстрани на пътя, тя удари силно и рязко два пъти по тях с дръжката на ножа, знак, че пристига вестносец. По това време на нощта вратите на града бяха затворени за всички, освен за Господарите на градовете и за вестносеците. Сигналните камбани осигуряваха на Нарин достъпа ѝ в града.

Но портата не се отвори. Нарин трепна и спря удивена. Тя удари силно по тежката врата с дръжката на ножа.

— Отваряйте! — извика тя, без да се замисли, че трябва да пази дъха си след продължителното бягане. — Аз съм вестносец от Калинден. Отворете незабавно!

Зад вратата се чу тревожна глъчка, която премина в шушукане, и Нарин не можа да разбере нито дума. Тя удари по вратата отново.

— Глупаци! Наказанието за задържане на вестоносец е смърт! Господарят ви няма да е доволен от глупостта ви.

Шушукането спря. Желязната решетка се отдръпна и тежката греда се вдигна. Масивната порта се отвори само толкова, колкото тя да се промъкне и веднага се затръшна зад гърба ѝ. Някой размаха факла пред лицето ѝ.

— Идиоти! — Нарин се изви, като се опитваше да погледне зад светлината. Ръката ѝ стисна дръжката на ножа.

— Ахъ! Май е вестоносец, Хаст! — каза този, който държеше факлата.

— Разбира се, че съм вестоносец. Не ви ли казах? И махнете тази факла от очите ми!

Гняв обзе Нарин. Тя беше мобилизирала всяка частица от тялото си, за да донесе неотложното послание до Маткасен толкова бързо, колкото въобще беше в човешките възможности. Затова туткането на пазачите и това ненужно забавяне я вбесиха.

— О-о, добре — бързо се подчини на искането ѝ този, който говореше.

Нарин се изненада, като видя няколко въоръжени мъже, които стояха в тъмното зад двамата пазачи. Погледът ѝ се плъзна по тях и отбеляза броя, въоръжението и опърпаните им дрехи.

— Извини ни, вестоносецо — каза този, когото бяха нарекли Хаст, като пристъпи напред с непохватен поклон. — Заповед на Господаря.

— Да задържате вестоносец?

— Не — мъжът замълча неловко. — Трябва да сме сигурни, че си вестоносец.

— Това е нелепо! Кой друг бих могла да бъда?

Хаст и мъжът, който държеше факлата, се спогледаха, после хвърлиха поглед към стражите зад тях, сякаш търсеха отговор на въпроса на Нарин.

— Разбойник например — предположи Хаст несмело.

— Изключено. Никой не би посмял да се предреша като вестоносец — Нарин почти незабелязано върна кинжала си в ножницата, която висеше на пояса и.

— Преди една седмица. Влезе направо, кат теб. Пробва да убие Господаря, преструвал съ, чи вади послание.

Нарин не беше сигурна, но ѝ се стори, че Хаст преbledня. Нейната собствена кръв също се отдръпна от лицето ѝ. Наказанието, ако се предреша като вестоносец, беше известно на всички и беше повече от ужасно.

— Умря тази сутрин — добави другият пазач с широко отворени очи. — Мъчи се повече от седмица.

За миг Нарин онемя, прекалено зашеметена от тази неочаквана новина, за да реагира. Преди да се опомни висок мъж в униформа излезе от тъмното.

— Какво става тук? — попита новодошлият.

Пазачите се стегнаха и изпънаха от категоричния безапелационен тон.

— Вестоносец, капитане — каза един от войниците и поздрави чинно, като вдигна десния си юмрук и се удари в гърдите. — Пазачите току-що ѝ отвориха.

— Вестоносец!

Този, когото нарекоха капитан, пристъпи към осветената част. От дълбоките му очни кухини очите му святкаха неприветливо, докато оглеждаше Нарин от горе до долу.

— Как може да сте сигурни, идиоти такива? Няма нужда да отговаряте — добави той рязко и прекъсна опита им да обяснят. — Виждам, че и понятие нямате.

— Сър — каза Нарин и го погледна предизвикателно гордо, — аз съм Нарин, Шести вестоносец от Калинден. Нося послание за вашия Господар, което не търпи отлагане.

Мъжът не обърна внимание на думите и тона ѝ.

— Може и да си. Ще видим — той се обърна леко и посочи двама от войниците. — Ти. И ти. Заведете тази жена при Торк. Той ще реши дали тя е това, за което се представя. Убийте я, ако се опита да направи нещо.

Нарин улови някакъв кратък отговор. Тя разпозна името на Торк. Водеха я при Главния вестоносец на Маткасен все пак. Щеше да има достатъчно време да изложи протеста си, когато застане пред Господаря Линдаз.

Двамата войници бързо я поведоха из бедняшките улици на Маткасен. Докато мислите ѝ се въртяха около новините, които научи от

пазачите на града, съзнанието ѝ запаметяваше всичко, което виждаше, всяка сграда, покрай която минаваха, всеки завой.

Пътят не беше променен от времето, когато ѝ предаваше уроци един от вестоносците на Маткасен, но градът беше по-зловонен, западнал и порутен, отколкото беше очаквала. Маткасен контролираше огромни поземлени владения, включително територии, които някога бяха независими градове — държави със собствени Господари. Но явно нищо от това богатство не беше достигнало до хората на града.

Нарин знаеше, че Джаспериан, сегашният Господар на Калинден, и неговите предшественици се смятаха за необикновени заради желанието им да разделят с народа си златните и сребърните съкровища, извлечени с толкова усилия дълбоко от недрата на земята. Но именно тяхната историческа щедрост беше довела Калинден до мирен живот и благоденствие, на каквито малко от най-големите и далеч по-могъщи градове — държави, управляващи цивилизованите територии на Ерандейн, се радваха.

Колкото по-навътре в Маткасен я водеше нейният ескорт, толкова по-често Нарин забелязваше стражи по улиците, нещо, което никога не беше виждала в Калинден. Постове имаше и около Големия дворец. Явно тези, които я съпровождаха, бяха добре познати, защото вратите на двореца се отвориха веднага пред тях.

Вместо да я въведат в централната приемна зала, както бе прието, я вкараха в малка стая отстрани на коридора. Пазачите ѝ останаха в стаята и наблюдаваха тревожно входа. Преди нетърпението да я обхване напълно, вратата се отвори и влезе жилав мъж на ръст колкото Нарин, облечен като нея в туника и специални кожени ботуши, които отличаваха вестоносците.

— Добре дошъл, вестоносецо — каза той, затвори вратата след себе си и пристъпи напред. — Аз съм Торк, Главен вестоносец на Господаря Линдаз.

— Аз съм Нарин, Шести вестоносец на Господаря Джаспериан от Калинден — каза Нарин и стана, за да приветства влезлия. — Твоят Господар изглежда е забравил за вежливостта, която се полага на вестоносец, Торк.

Въпреки че едва ли би спечелила нещо от протеста си, за Нарин беше облекчение да може да даде воля поне на част от неудоволствието и гнева, предизвикани от ненужното забавяне.

Калинден беше в опасност, всяка минута бе скъпа и не биваше да се пилее.

Мъжът се изчерви.

— Съжалявам за това посрещане, Нарин от Калинден. Има много неща за обясняване и много малко време. Моля те, седни. Поръчах да донесат храна. Докато чакаме, можеш да докладваш.

Нарин остана права и тялото ѝ се изпъна като струна.

— Посланието е за Господаря Линдаз. Спешно е и не търпи отлагане — протестира тя.

— Това ще реша аз — каза Торк. Ще докладваш на мен. Такива са заповедите на Господаря Линдаз — добави той при опита на Нарин да възрази.

Нямаше избор. Вестоносецът, дори този, който носеше толкова важно послание, трябваше да се подчинява на заповедите на Господаря. Въпреки че тя често въставаше срещу заповеди, които ѝ се струаха ненужни или ограничаваха действията на вестоносеца, Нарин знаеше, че в случая нищо няма да постигне, ако не се подчини.

Бързо и точно, както беше научена, Нарин изложи подробно всичко, като започна от първото нападение на диваците по границата. Тя включи изискваната в такива случаи информация за условията в Калинден, наблюденията си за владенията, стадата и състоянието на земите, през които беше минала, и накрая, за голямо удовлетворение на Торк, отбеляза промените, които бе забелязала по пътя, по който беше вървяла. Тя също изпита известно удовлетворение от това, че докладва на Торк — така или иначе повечето от нещата в доклада не биха заинтересували Линдаз. Съветниците му естествено биха искали да получат възможно най-последните сведения за неговите имения, но като всеки Господар, Линдаз едва ли би обърнал внимание на подробности от ежедневиия живот в подчинените територии на Маткасен.

Като свърши, тя седна и мълчаливо зачака Торк да излезе от вгълбяването, в което беше изпаднал, докато слушаше. Когато се отърси, той се обърна първо към войниците до вратата, които стояха чинно по време на доклада на Нарин.

— Оставете ни — каза той. — Виждате, че наистина е вестоносец. Съобщете на Господаря Линдаз, че тя носи спешно послание за него и че може да ѝ се вярва.

Нарин почака, докато войниците излязат от стаята, и заговори:

— Странно е, че Маткасен посреща един вестносец толкова неучтиво — каза тя рязко и изпита облекчение, че може да даде израз на нарастващото си нетърпение.

Торк срещна откровено нервния ѝ поглед.

— Необходимо беше. Трябва да са ти казали за нападението срещу Господаря Линдаз. То не беше първото. Имаше размирици и в много от владенията, също и нападения срещу съветници и учени.

— Защо? Освен диваците, Калинден никога не е имал такива проблеми.

— Джаспериан е мъдър и благороден владетел. Калинден има късмет. Ти си видяла състоянието на улиците в Маткасен. Това нищо ли не ти говори?

— Аз съм вестносец. Аз наблюдавам, не съдя. — Нарин знаеше, че не казва съвсем истината. Тя винаги имаше неприятности заради навика си да изразява мнения и да ги излага открито, но това беше правилният отговор, който се очакваше от нея, и тя се опита да мисли и действа, както се изисква от вестносеца.

Торк хвърли бърз поглед към вратата, след това се наведе заговорнически към нея:

— Да, така ни учат. Но кой вижда повече от вестносеца? Кой по-добре от нас знае какво се случва в света? Ако ние...

Думите му бяха прекъснати от силно почукване на вратата. Торк имаше време само да седне обратно на стола си и вратата се отвори. Влезе слуга, който носеше храната за Нарин.

Никой не проговори, докато слугата слагаше на масата чинията с храната, две чаши и кани с вода и вино. Едва когато вратата се затвори и стъпките на слугата заглъхнаха по каменния коридор, Торк продължи:

— Яж. Сигурно си гладна. Ще мине още време, докато Линдаз те приеме, освен това те чакат още пет или шест дни тежък път.

Нарин беше пресегнала да вземе каната с водата, но ръката ѝ замръзна във въздуха.

— Какво искаш да кажеш? Аз пристигнах от Калинден само за два дни.

— Знам. Но ти носиш вест, която трябва да стигне до Управляващия съвет на Ерандейн в Ануей. Въпреки че според закона

Линдаз трябва да изпрати вестоносец там, той няма да го направи. Оставаш само ти.

— Но аз трябва да се върна в Калинден. Не мога да отида в Ануей!

Нарин помисли за Джаспериан и неговите съветници, за приятелите си, които чакаха с нетърпение завръщането ѝ с вест, че помощ идва.

— Няма кой друг да бъде изпратен — Торк срещна учудения ѝ поглед. — В Маткасен има само петима вестоносци. Господарят Линдаз не иска да харчи средства за нашата издръжка.

— Това е невъзможно! За такъв голям град като Маткасен...

— Не чакай никаква помощ оттук, вестоносецо. Нито да предадат нататък посланието ти, нито да изпратят помощ на Калинден — Торк се поколеба, после продължи бавно. — Може би това е по-добре за вас. Не може да не знаеш, че ние „помогнахме“ на Беянар преди две години. Този град сега принадлежи на Маткасен.

— Бях чула, че... — Нарин замълча, после бавно и внимателно си наля вода, докато проумее думите на Торк. — Маткасен от поколения имаше претенции към Беянар. Към Калинден никога не е имал. Нашето положение е по-различно. Ние сме в мир със съседите си, а диваците...

— Нападат Калинден, не Маткасен.

— Но законите на Ерандейн...

— Законите са такива, каквито Господарят Линдаз реши, че са. Или по-скоро, както реши лейди Ксиант. За Калинден би било по-добре да мине без помощта на Маткасен.

— Но наоколо няма никакви други градове! Изпратиха вестоносци до Нарлон и Пасмен, но нито един от тези градове не е толкова силен, колкото Маткасен. Освен това техните войски не биха могли да се придвижат за по-малко от няколко седмици. Ануей е още по-далеч.

Торк погледна разтревожената Нарин право в очите.

— Тогава Калинден трябва да се защити сам.

— Линдаз е глупак! — Високата, златокоса жена се завъртя и застана с лице към мъжа пред нея. — И ти също, Горван. Сантар е

мъртъв и то от собствената си ръка.

— Лейди, нападенията срещу Господаря Линдаз...

— Може да идват от всеки, който иска да му отмъсти. Линдаз няма нужда да вика духове, за да си ги обясни.

— Но преди никой не е посмявал да посегне на Господаря. Вие накарахте този Сантар да разкаже тези странни истории... — Горван незабавно съжали за думите си.

Китката на Ксиант се сви като птича лапа и се вдигна сякаш да го сграбчи.

— Сантар е мъртъв ти казвам! Видях го да умира!

— Лейди Ксиант, умолявам ви! Искрах само да кажа... — Горван се дръпна назад с широко отворени очи, изплашен от гнева на жената пред себе си.

— Да не мислиш, че се страхувам като Линдаз? Ти си станал по-глупав и от него.

Ксиант отпусна ръката си и с отвращение се обърна към огнището. Започна да ръчка дебелите дървета с дългия железен ръжен, като гледаше как се разгоряват пламъците при всяко мушкане.

Накрая тя се обърна към притихналия Горван. Тънките ѝ устни се извиха в саркастична усмивка.

— Пристига някакво си голобrado момче, проповядва за доброто и злото и разказва небивалици за пръстени, които запомнят всичко, и за карети, които летят. И заради тези дивотии Линдаз сега навсякъде вижда заслужено възмездие.

— Но оръжието, което ни показва този Сантар! И вие казахте, че тялото му е изчезнало! Господарят Линдаз казва, че той говорел за някаква могъща Служба, която...

— Съпругът ми става все по-стар, дебел и страхлив. Ти пробва това „оръжие“. Никой не можа да го накара да действа, даже най-способните ни воители. Сантар беше мошеник. Нали пръстенът, който можеше да запомня и записва всичко, което се случва, като писмовник, само че още по-точно, беше у мен? Той не искаше да работи нито за мен, нито за теб, нито за някой друг. Дори Сантар не можа да ни покаже тези „записи“, които уж бил направил. Не може да му се вярва на всичките приказки само защото беше научил езика на диваците.

Въпреки че беше се изпотил от напрежение, Горван настоя:

— Но, Лейди, мъртвите тела не изчезват!

— Достатъчно! Донесете ми този пръстен обратно! Ще ви докажа, че всичките истории на Сантар не са нищо друго, освен фантазии.

— Да ви донеса пръстена, Лейди? — Горван беше искрено удивен. — Но той не е у мен. Трябва да е у вас.

— У мен? Аз го дадох на теб.

— Не, Лейди! Спомням си ясно...

Ксиант тръсна глава с раздражение.

— Няма значение. Не искам да слушам повече за Сантар. Където и да е, той не може да ни навреди.

Светлозелените ѝ очи внезапно станаха студени и твърди.

— Това, което ме интересува, са последните ти новини.

Горван се изправи видимо облекчен от смяната на темата.

— Не са много. Капитанът на стражата ми каза, че е пристигнал вестносец от Калинден с неотложно послание. Изпратили са го първо при Торк, както заповяда Господарят.

— Някакъв намек за съдържанието на посланието?

— Не, Лейди.

— А нещо от границата?

— Нищо.

Ксиант обмисли чутото и каза по-меко:

— Все пак ми се струва, че пристигането на този вестносец е обещаващо.

— Лейди, разумно ли е да се изправяме срещу диваците? Те са опасни и...

— Замълчи! Чух достатъчно от твоите мърморения и страхове — очите ѝ заблестяха. — Колкото Линдаз става по-несигурен и неспособен да действа, толкова аз ставам по-силна. Плановете ми са внимателно обмислени. Няма да позволя никой да ме спре точно сега.

— Но, Лейди, вие управлявате така, както никоя друга жена не е управлявала. Със сигурност...

— Това не е достатъчно! Няма да се примиря с трохите, които Линдаз ми подхвърля като на някое мършаво куче, готово да ухапе и оглозгана кост. Аз му казах как да превземе Беянар и аз му показах как градовете Равелат, Уарсен и Данседих могат да станат негови.

Въпреки че не говореше високо, гласът на Ксиант трепереше от гняв.

— Цената, която поисках за тези градове, беше да ме провъзгласи за съуправител и за наследник. Аз му дадох много повече от всичко, което е сънувал, а той ме отстрани със страхливи извинения и жалки лъжи. Аз не мога да бъда купена с лъжи!

Ксиант се изправи гордо и се вгледа втренчено в Горван. Тя прекоси стаята и седна в гравирания дървен стол до огнището. Известно време в стаята не се чуваше нищо друго, освен пращенето на огъня и барабаненето на пръстите на Лейди Ксиант по дръжките на стола.

Горван се гънеше от неудобство под погледа на господарката си, но се боеше да наруши мълчанието. Той наблюдаваше как постепенно тънка доволна усмивка освети лицето ѝ. Но тази усмивка не предвещаваха нищо добро за него.

— Има начин — бавно каза тя накрая. Погледът ѝ разсеяно се рееше, сякаш предварително се любуваше на нещо изключително приятно. — Сантар може да се окаже много по-полезен мъртъв, отколкото когато беше жив.

Тя се вгледа с изучаващ поглед в Горван. Усмивката ѝ се разшири и тя кимна замислено.

— Да — каза Ксиант, — със сигурност има начини.

Когато най-сетне заведоха Нарин пред подиума на Господаря, в централната приемна зала имаше само няколко съветници и учени. Двама въоръжени стражи следяха зорко иззад огромния празен трон, който се извисяваше над всичко в залата. Торк беше заел мястото си отстрани на подиума, откъдето можеше да наблюдава и слуша всичко, което става.

Линдаз, следван от друга група съветници и приближени, влезе в залата от една малка врата зад подиума. Беше облечен в одежди от скъпи тъкани и носеше дълго разкошно кожено наметало. Дебелата ръка, която махна повелително на обкръжаващите, блестеше обсипана със скъпоценни камъни и безброй пръстени. Туловището му беше огромно и той се движеше тежко и нестабилно, което контрастираше с помпозното му облекло.

Нарин остана права, докато възрастният мъж седнаше. Като вестносец, тя се покланяше само на собствения си Господар и на

Негово Величество Господаря на Ануей.

— Съобщиха ми, че си пристигнала от Калинден, вестоносецо — каза Линдаз накрая. Малките му светещи очички гледаха Нарин, без да мигат.

— Да, Господарю — тя докосна с пръстите на дясната ръка челото си — поздравя на вестоносците в целия Ерандейн. — Нося послание от моя Господар, Джаспериан.

— Говори — махна нетърпеливо и с досада Линдаз.

С ясен, добре поставен глас, както беше научена, Нарин изложи доклада си.

— Калинден търси помощ. Диваците от планините Трудънс нападнаха владенията по нашата северна граница. Много хора загинаха, нивите са опустошени, стадата унищожени. Въпреки че нашите воители се сражават непрестанно, силата на диваците е добре известна. Господарят Джаспериан ме изпрати да поискам от негово име помощ според договора от Трасдийнс.

— Изключено — рязко отсече Линдаз. — Договорът му дава право на помощ само ако е в опасност. Калинден е силен. Боговете са ми свидетели! Ще бъда смъртно наказан, ако помогна на войските му заради някакъв инцидент! Не може да са се изплашили от няколко диваци, които са опустошили едно-две незначителни имена.

Торк я беше предупредил, че Линдаз ще се противопостави.

— Измина почти половин столетие от последното нападение на диваците, Господарю, а следите от онези битки могат и сега да се видят по стените на Калинден. Спомнете си какво изстрада Маткасен! Заедно бихме могли лесно да отблъснем нашествениците. Моят Господар се обръща към вас според правата, които му дава договорът.

— Невъзможно! При градските врати, не ти ли казаха за нападенията срещу мен?

— Трябваше да обяснят на какво основание смеят да задържат вестоносец.

— Бях нападнат! В собствения ми град! — Линдаз се изопна назад, треперещ от възмущение. — Не мога да рискувам, като изпращам войски за помощ точно сега.

— Това ли трябва да предам на Господаря Джаспериан, като се върна?

— Точно това ще кажеш в Ануей.

Торк се оказа прав, но на нея ѝ беше трудно да повярва, че един Господар така явно ще наруши законите на Ерандейн. Гласът ѝ се повиши.

— Пътувах два дни, Господарю Линдаз. Ваше задължение е да изпратите отпочинал вестonosец в Ануей с посланието, което донесох от Калинден.

— Не ми говори по този начин! — Линдаз я погледна втренчено — не мога да рискувам вестonosец, за да предава нечие чуждо послание.

— Според законите... — започна Нарин с достойнство и понечи да пристъпи напред, но спря, тъй като двамата пазачи ѝ преградиха пътя.

— Господарю Линдаз! — главите на всички се обърнаха, когато златокосата жена се изправи от стола си, разположен в сянката на подиума. — Искам да ви кажа една дума лично — и тя се приближи до трона.

— Лейди Ксиант — произнесе с недоволство Линдаз.

Докато наблюдаваше съпружеската двойка, Нарин помисли, че никога не е виждала по-странно съчетание. Линдаз, гротескно дебел, беше завършен образ на себезадоволството. Ксиант, два пъти по-млада от съпруга си, тънка и много руса, се наведе елегантно над него и зашепна в ухото му. На лицето ѝ бяха изписани търпение и разум.

Когато Лейди Ксиант отстъпи към мястото си, Линдаз погледна Нарин и в очичките му се четеше двоумение.

— Трябва да обмисля новината ти, вестonosецо — каза той недоволно.

— Това ли трябва да предам на моя Господар? — попита пак Нарин.

— Ти ще заминеш за Ануей! — озъби се Линдаз. — Прави, каквото ти е заповядано! А сега се махай от очите ми!

Нарин би продължила да протестира, но единият от пазачите ѝ болезнено сграбчи ръката ѝ. Нямаше друг избор, освен да тръгне с него.

Поне леглото беше удобно, помисли си Нарин, когато легна да поспи малко преди да тръгне отново.

Мисията ѝ се провали и това ѝ тежеше жестоко. Калинден можеше да устои, но цената щеше да е прекалено висока. Но нямаше никакъв начин да бъде принуден един Господар да спазва закона, ако той е решил да не го прави.

Въпреки че беше достатъчно силна, за да продължи до Ануей, двата дни път дотук щяха неминуемо да ѝ се отразят при дългото пътуване, което ѝ предстоеше. Дори да набере добра скорост, Ануей беше толкова далеч от Калинден, че войските оттам щяха да пристигнат твърде късно, за да помогнат истински.

Нарин все още не беше напълно убедена, че трябва да продължи натам. В Калинден трябваше да знаят, че не могат да чакат помощ от Маткасен. Нарин беше единственият човек, който можеше да им го съобщи. Да се върне ли? От друга страна, не беше ли по-важно да осигури, макар и закъснялата помощ на Ануей, най-силния град и столица на Ерандейн, отколкото просто да съобщи, че Маткасен няма да им помогне? Тревогите и съмненията се гонеха в мислите ѝ, докато най-сетне тя заспа.

Нямаше и понятие колко дълго беше спала, когато се събуди от неясния звук на дращене по вратата. За миг тя замръзна заслушана в нощта.

Вероятно беше настъпил най-тъмният и дълбок час на нощта, защото не можеше да различи нито един от шумовете, характерни за Големия дворец. Който и да беше посетителят, той се беше постарал да не вдигне никакъв шум, а това не говореше добре за намеренията му.

Внимателно и безшумно Нарин се измъкна изпод завивките. Въпреки че беше съблякла връхните си дрехи и спеше по риза, която ѝ служеше за нощница, кинжалът бе в ръката ѝ дори насън — неотменно правило за вестоносеца.

С високо вдигнат в ръката кинжал тя се придвижи към отдалечената вътрешна страна на вратата. Сърцето ѝ биеше ускорено и мускулите ѝ се бяха стегнали, но предпочиташе откритата схватка с неочаквания посетител пред тревожните сънища допреди миг.

След няколко минути неканеният гост, явно убеден, че Нарин все още спи, дръпна резето докрай и отвори вратата. Слаба светлина от високите светилници, разположени наредко в коридора, се промъкна в стаята, но тя беше достатъчна на Нарин, за да различи висока фигура

загърната в плащ, която се плъзна навътре в стаята и се приближи към леглото ѝ.

ГЛАВА ВТОРА

— Това е лудост! Всички тук ти казаха, че никой не ходи на лов за дrevони сам! — Норваг възбудено крачеше напред-назад из стаята, като едва скриваше болката, пронизваща ранения му крак при всяко по-рязко движение.

— С мен ще дойдат Ракин и Борлат. Те ще ми помагат — каза Джеръл, докато спокойно слагаше допълнителен пакет със сушено месо в малката торба, която щеше да вземе със себе си.

— Чудесно! Двама идиоти, не, трима, сами в тази проклета планина, ще се носят безумно след дrevона. Без никаква реална причина, освен тази, че ти е доскучало.

Джеръл стегна кожените ремъци на торбата.

— Има още четири или пет дни, докато пристигне този търговец Бекнар с кервана си. Не мога да стоя тук през цялото това време и нищо да не правя.

— По-добре да стоиш, отколкото да се катериш по скалите или да те намушка някой дrevон — Норваг се спря пред Джеръл, с ръце на кръста и сърдито вирната брадичка.

— Понякога говориш точно като майка ми — ухили се Джеръл.

— Да, а ти понякога действаш точно като баща си! И това не е комплимент!

— Предположих, че не е.

— Непредпазлив и луд — такъв беше баща ти. И ти си същият! Мислите се за безсмъртни! Колко пъти само през изминалите петнадесет години си ни въвличал в неприятности единствено за развлечение!

— Никога!

— А какво ще кажеш за оня случай, когато се оплетохме заради теб с онези убийци, търговците от Сарден?

— Измъкнахме се със солидна плячка от цялата история.

— И едва не ни накълцаха! Не забравяй и онова мъкнене из блатата на Дармек. Повече от месец си пробивахме път през онзи ад и

изведнъж аз открих, че сме могли да вземем сал и да се придвижим за не повече от четири дни.

— Но помисли за местностите, които видяхме, Норваг — каза Джеръл през смях.

— Това кошмарно място!? Този лов на древони е пак проява на лудостта ти! Нали чу разказите за тях? Ще свършиш някъде в пустошта и тогава със сигурност няма да имаме шанс да намерим Сантар, ако все пак е жив. За това помисли ли?

Усмивката изчезна от лицето на Джеръл. Въпреки че дразнеше Норваг, той знаеше, че тревогите на приятеля му са справедливи. Той потупа възрастния мъж по рамото.

— Помислих за това, приятелю — рече той просто. За миг Джеръл се поколеба дали не е по-добре да му разкрие истинската си цел, но веднага отхвърли тази мисъл. Щом Норваг се тревожеше толкова от лова на древони, то би се разтревожил три пъти повече, ако знаеше истинските му планове.

— Поне вземи и мен — настоя Норваг. — Знам, че съм стар, но все още са ми останали сили за няколко левги път.

— Тези сили ще са ми нужни за по-важна работа — каза Джеръл, развълнуван от неговата вяроност и смелост. Той почувства прилив на вина за всички случаи, когато беше приемал тези качества за неотменна даденост. — Нужен си тук в случай, че Данет изпрати някаква вест. Трябва вече да е получил нашето съобщение от Ануей.

Джеръл взе раницата си, праметна я през рамо и завърза ремъците.

— Впускал съм се и в по-опасни приключения от лов на древони. Нищо няма да ми се случи. Съвсем нищо.

Неканеният гост явно беше мъж, реши Нарин, защото беше доста по-висок от нея. След слабо осветения коридор той нямаше да вижда нищо няколко секунди. Затова Нарин имаше предимството да го изненада. Тя бутна с крак вратата и я затвори.

— Добре дошъл, непознати човече — каза тя тихо. Докато той успее да осъзнае къде точно е тя, Нарин безшумно се дръпна настрана.

Непознатият се изсмя кратко:

— Значи си ме чула. Трябваше да се сетя, че един вестоносец ще бъде нашрек. Това е добре. — Тъй като Нарин не отговори, той продължи: — Не искам да ти сторя нищо лошо. Казвам се Данет, Съветник на Господаря Линдаз — той замълча. — Може ли да запаля свещ?

Нарин се поколеба.

— Върви напред! Бавно! — тя също се мръдна.

Мъжът измъкна нещо изпод плаща си, след това се наклони и го сложи на пода. Нарин чу щракане на огниво. Изглежда беше донесъл своя свещ. Тя леко извърна глава, за да не я ослепи внезапната светлина.

Запалената свещ, поставена в сребърен свещник, освети къдрокос младеж, обгърнат в широк плащ. Той се изправи със свещника в ръка и се обърна към Нарин. Тя мръдна отново. Като забеляза ножа в ръката ѝ, той пак се засмя.

— Виждам, че си подготвена по-добре, отколкото предполагам. Освен... — той млъкна и ѝ хвърли изучаващ поглед — външния ти вид. Може би искаш малко време да се облечеш?

Тя изведнъж осъзна, че долната риза е единственото ѝ облекло и заговори по-рязко, отколкото имаше намерение:

— Не съм свикнала да приемам неканени гости, съветнико.

— Не, разбира се. Извинявам се — той бързо се обърна гърбом. — Моля те, не се обиждай.

Нарин припряно навлече туниката си, като не го изпускаше от очи.

— Можеш да се обърнеш!

Данет се изви с лице към нея.

— Отново в напълно благоприличен вид, ммм? Колко жалко. Май предпочитам предишното ти облекло.

— Аз съм вестоносец — отсече Нарин.

— Вярно. Но и жена, въпреки че туниката ти скрива това — и гой се усмихна в отговор на възмутеното изсъскване на Нарин. — Но по-добре да мисля за теб като за вестоносец, още повече, че постоянно ми повтарят, че трябва да се държа както подобава на съветник. Към въпроса, Нарин от Калинден.

Усмивката изчезна от лицето на Данет. Той бръкна в джоба на дрехата си под плаща и извади малка кожена торбичка.

— Ти тръгваш за Ануей след няколко часа. В тази торбичка има един пръстен, който трябва да потегли с теб. След като предадеш доклада си на Негово Величество Господаря и неговите съветници, трябва да връчиш лично този пръстен на един воин на име Бен Хадар.

— Наистина ли? — попита Нарин. Въпреки че посещението му в стаята ѝ беше със сигурност нередно, в молбата му нямаше нищо необичайно. Вестоносците често носеха малки послания между градовете, такива като отличителни пръстени или печати, по заповед на някой от Господарите, или предмети, които бяха всъщност пощедно, но дискретно заплащане за вестоносеца.

— Наистина — очите на Данет като че ли премигнаха в отблясъка на свещта.

— И защо трябва да направя това, съветнико? — поиска да знае Нарин.

Тя никога не се бе интересувала от евентуални допълнителни възнаграждения и ако това идваше от страна на Линдаз... За нищо на света не би направила услуга на този тип!

— Защо?! Нима вестоносците питат защо, щом заплащането е достатъчно?

Сега нямаше съмнение — очите му премигнаха. Нарин се изненада, че той беше по-скоро развеселен, отколкото ядосан от нейната враждебност. Това донякъде намали раздразнението ѝ от неговия заповеднически тон.

— И кой — попита тя по-спокойно — изпраща този пръстен?

— Аз, разбира се! — Данет вече открито се смееше. — Не стоя ли пред теб именно аз, Данет?

— Значи Линдаз не е... — думите ѝ заглъхнаха недоизречени. Това вече беше напълно недопустим въпрос за вестоносец.

Внезапно лицето на Данет светна, защото разгада съмненията ѝ.

— Не, Линдаз не знае нищо за пръстена и разчитам на теб, че той ще продължи да бъде в неведение по този въпрос — и той протегна към нея торбичката.

Без да се колебае повече, Нарин я взе и я пусна в един специален джоб, защит от вътрешната страна на туниката ѝ. Всичко, което се вършеше зад гърба на Линдаз и против неговата воля, дори нещо толкова незначително като тайно предаване на пръстен, тя би

подпомогнала с удоволствие. Нарин отдаде поздрава на вестоносците, като докосна с пръсти чело, и рече просто:

— Ще бъде направено както искаш, съветнико!

За пръв път лицето на Данет помръкна:

— Не, вестоносецо, не както аз искам. Нека се надяваме, че боговете са благоразположени към нас и че ще имаме късмет.

Беше още тъмно, когато Торк почука на вратата на Нарин, за да я събуди. Изненада се, че я завари вече облечена.

— Нетърпелива си — отбеляза той.

— Трябва да мисля за съдбата на моя град, вестоносецо Торк — каза Нарин с достойнство. Одобрението, изписано на лицето му, я стопли.

— Донесох ти лека закуска, вода за из път и малко допълнително сушено месо. Не е много, но ще ти е необходимо.

Торк зачака мълчаливо, докато тя изяде плодовете и хляба, които щяха да са последното й истинско ядене за няколко дни напред. Като свърши, тя събра бързо малкото си вещи и Торк я поведе по тъмните коридори на Големия дворец и после из улиците на Маткасен, още пусти и тихи в ранния утринен час.

Спряха до малка странична порта. Пазачът дремеше в шапката си, но се събуди стреснато, когато Торк го разтърси за рамото.

— Главния вестоносец! — възкликна той уплашено.

— Отвори портата, глупако! Бързо! — скара му се Торк. Главният вестоносец съпроводи Нарин само до изтритите каменни плочи зад малката порта.

— Който пътува най-бързо, той пътува най-сигурно — очите му потъмняха тревожно, докато изричаше традиционния поздрав при сбогуване между вестоносци.

Нарин не отговори. Тя наблюдаваше разширяващата се сива ивица на хоризонта, благодарна за грижата, проявена от стария вестоносец.

— Ще бъдеш внимателна, нали? — рече той. — Сигурна ли си, че можеш да продължиш до Ануей, вестоносецо?

— Разбира се — изпъна се Нарин гордо. — Неведнъж съм изпробвала силите си. Чувствам се напълно готова.

Торк кимна.

— Пътеката през планините Гороб е определено най-кратката, но и много опасна. Пази се, Нарин от Калинден!

Нарин помисли за дома и приятелите си.

— Ще се пазя, вестносецо Торк. За това можеш да бъдеш сигурен.

Нарин си спомни тези думи късно следобед, докато внимателно избираше пътя, катерейки се по опасните скали. Пътеката, която беше избрала, едва се забелязваше. Ако високият планински път от Калинден до Маткасен се употребяваше рядко, то тази пътека през планините Гороб беше почти забравена. Само вестносеците, тренирани да помнят всяка незначителна пътека, можеха да знаят този маршрут под стърчащите върхове, които представляваха западната граница на Ерандейн.

Добре, че Торк ѝ даде допълнителна дажба сушено месо и вода. От това, което знаеше за този път, тя не можеше да се надява, че ще намери покрив или нещо за ядене почти до самия Ануей. Месото, водата, кинжалът и лекото, но здраво защитно наметало от кожа от крилото на гракъл, което тя носеше в пояса си, съставляваха целия ѝ багаж. Трябваше да ѝ стигнат през следващите дни.

Леден вятър я пронизваше непрестанно. Почвата под краката ѝ беше суха, твърда и ронлива. Стръмните скали и неравните била бяха от сивкави и червеникавокафяви камъни, по които растяха само храсти и трева на туфи — храната на дrevоните. Много рядко се забелязваха жилища и то само ниско в долините на планината.

Нарин спря да хапне парче месо и да напълни шишето си с вода от един поток. Пътеката беше много по-трудна от всички, които беше преодолявала досега, като изключим тренировъчните маршрути от времето, когато се учеше, но тя изпита задоволство от напредването си.

Обърната към скалата, тя се наслаждаваше на кратката почивка. Нещо твърдо се заби в кожата ѝ. За миг помисли, че е парче скала, но после осъзна, че това беше съдържанието на малката торбичка, скътана във вътрешния джоб на туниката ѝ. Любопитна да разбере какво точно носеше, тя извади торбичката. Пръстен, беше казал Данет. Пръстен, предназначен за някакъв воин на име Бен Хадар. Странно име, толкова необичайно, че щеше да ѝ помогне да го открие лесно дори в Ануей.

Нарин развърза кесията. Очакваше да види пръстен — печат или скъп брилянт, предназначен за някоя лейди от високо потекло.

Пръстенът, който блесна в ръката ѝ, не приличаше на нищо, което тя някога бе виждала.

Камъкът в средата беше огромен, изрязан във формата на квадрат, млечносин, цвят, който приличаше на небето над нея. Обковът беше от тежко, сложно гравирано злато. Нарин обърна пръстена в ръката си, като го изучаваше внимателно.

Странните знаци, изрязани в обкова, изглеждаха като думи, но не бяха на нито един от езиците, които тя можеше да разпознае. Метална нишка свързваше двата края на вътрешната страна на издигнатото за камъка място. Странно беше да се сложи тази нишка там, където би могла да пореже пръста на този, който го носи. Тя повъртя пръстена няколко пъти, но не можа да открие нищо, което да ѝ подсказе за какво може да служи тази нишка.

Нарин сви рамене, сложи пръстена обратно в торбичката и я върна в джоба на туниката си.

Тя естествено би желала да научи нещо повече за пръстена — откъде е камъкът, кой е този Бен Хадар, но всъщност това нямаше значение за нея. Тя бе поела отговорността само да предаде пръстена. Шансът да научи нещо повече за него беше твърде малък.

Нарин спря още веднъж преди падането на нощта, изяде още едно парче месо от малкия си запас и поспа под символичния покрив на няколко нападали камъка, докато изгря луната. Под лунната светлина тя измина известно разстояние и после пак поспа в тъмните часове преди да се покаже зората.

Понякога нощният вятър се укротяваше, но това не беше на добре, защото сутринта тежка гъста мъгла се спусна от върховете, обгърна всичко и заличи едва забележимата следа от пътеката. През нощта Нарин напредваше бавно, но поне бледата лунна светлина ѝ показваше пътя. Сега всичко изчезна в непрогледната мъгла. Въпреки че щеше да загуби много време да чака вдигането на мъглата, ако продължеше да върви нататък, можеше да загуби всичко, включително и живота си.

С примирение, придобито от тренировките и напълно неприсъщо на натурата ѝ, Нарин извади покривалото от граклова кожа

и се сви в една ниша, която откри наблизно, за да изчака вдигането на мъглата.

Проклетата мъгла, помисли Джеръл, като напразно се опитваше да различи нещо в непрогледното пространство пред себе си. Може би Норваг все пак беше прав. Ракин и Борлат се върнаха в лагера, за да одерат първия древон, който той уби. Сега беше сам в планината сред непрогледната мъгла. А някъде съвсем близо се спотайваше ранен древон, който щеше да направи всичко възможно да го убие, ако само го усетеше къде е.

Явно беше късмет да открие древон толкова ниско в планината. Той беше довел двамата си спътници, с цел да ги убеди, че е тръгнал на лов и за да не задават въпроси беше принуден да убие поне един древон. После сякаш за пълно потвърждение на версията му, се натъкна на втори, съвсем недалеч от лагера.

Тогава късметът му, ако въобще можеше да бъде наречен така, му изневери. Стрелата му само рани животното, но не го уби. Въпреки че древонът се втурна между скалите с агонизиращ рев, Джеръл знаеше, че той не е ударен смъртоносно — малкото кръв, която откри, го потвърждаваше. А раненият древон винаги се връщаше, за да нападне своя преследвач, ако беше по силите му. Това беше едно от малкото неща, както му бяха казали, което можеше да бъде предвидено при лова на диви зверове.

Джеръл проследи животното и единственият му помощник беше слабият вятър, който сякаш го тикаше напред. Но колкото по-високо се качваше, толкова вятърът ставаше все по-слаб. Мъглата се спусна и по този начин помогна на древона — животното родено сред тези скалисти височини и надарено с изключително остро обоняние.

Джеръл се колебаеше между две еднакво неразумни възможности — да продължи нагоре или да се опита да намери обратния път към лагера. И в двата случая рискуваше — или да се срещне с ранения древон, или да попадне в някоя от клопките на планината. Един или два пъти мъглата леко се вдигна, но само за миг. Той все още не можеше да различи нищо на разстояние по-далеч от една протегнатата ръка.

Изведнъж чу рязкото като кашлица изсумтяване на дrevона. Отдалеч, в защитения лагер или съпровождан от двама силни мъже, този звук се струваше смешен на Джеръл. Но сега, толкова близо до раненото и разгневено животно, последното, което би помислил, е, че нещо е смешно.

Здраво сграбчил копието си, Джеръл бавно пристъпи напред по обгърнатата в мъгла пътека. Той щеше да се чувства много по-добре, ако главното му оръжие беше нещо мигновено и изцяло разрушаващо, вместо тези примитивни съоръжения, но беше обещал на Норваг...

Джеръл не беше се придвижил много напред, когато чу звук, който съвсем не бе очаквал — вик на изплашено човешко същество.

Джеръл се втурна напред, но се спъна в един камък, чиито очертания не беше видял. Той изруга. Нямаше да може да помогне много на другия човек, който и да беше, ако си счупеше крака поради собствената си глупост. Вече по-внимателно, като използваше копието, за да пробва терена пред себе си, Джеръл се придвижи отново напред.

Някъде пред него дrevонът отново се изкашля, след това звукът се сниши и премина в болезнено разгневен вопъл, който накара Джеръл да потръпне. Човешкият вик не се повтори.

Пътеката, която Джеръл едва виждаше, го отведе до струпана купчина от огромни камъни и там изчезна. Той замръзна в несигурност, докато не осъзна, че пътеката извиваше по-скоро по склона на планината, а не продължаваше през нея.

Древонът пак се изкашля. Този път звукът сякаш идваше току под мястото, където бе спрял Джеръл. Той пристъпи напред внимателно. Така му се струваше или наистина мъглата леко се разсея?

Още няколко крачки и ясно се видя, че дrevонът се намираше на нещо като открито място точно отдолу. Джеръл чуваше как животното сумтеше и скимтеше, въртеше се напред-назад, гневно и ядосано. Явно не беше усетило близостта на Джеръл — поне за момента.

Ограничената видимост не оставяше избор на Джеръл. Преди всичко трябваше да разбере къде се намира другият човек.

— Пътнико — извика той, — къде си?

— Тук! В нишата на външната страна на скалата!

Момче, не мъж! Не можеше да очаква голяма помощ от него.

— Дrevонът може ли да те стигне? — Джеръл знаеше, че гласът му ще привлече вниманието на дrevона, но се надяваше, че гласът на

момчето пък ще обърка животното и то няма да знае коя посока да избере.

— Не, освен ако не си пъхне главата зад скалата отпред на нишата. Но и аз не мога да мръдна.

Джеръл усети следа от страх в гласа.

— Не се опитвай! Нека опитам да го хвана! — това звучеше добре, но какво всъщност можеше да направи?

В този момент мъглата се раздвижи и той почти ясно видя местността под себе си. Древонът беше в центъра на малко плоско място, изравнено случайно от парче скала, откъртило се от големия масив над него.

Животното повдигна голямата си глава с четири предизвикателно стърчащи остри рога. То искаше да определи местоположението на Джеръл, после се извърна към скривалището на момчето.

Джеръл различи стрелата си все още забита в хълбока на звяра. Раната беше кървила доста, защото гъстата бяла рошава козина от тази страна на древона беше сплъстена и червена.

Той виждаше ясно, но този път трябваше да се прицели много точно, за да го убие със сигурност. Най-добре щеше да е, ако успее да се приближи съвсем, за да го промуши с копието.

Трябваше да стигне до древона, без да привлече вниманието му. Пътеката се виеше надолу между големи камъни и щеше да е трудно да маневрира в мъглата. Една стръмна скала, чийто връх беше точно под краката на Джеръл, му позволяваше да се спусне направо, но пък беше прекалено опасно.

— Пътнико — извика той пак, — имам нужда от помощта ти.

Никакъв отговор. Джеръл можеше да се надява само, че момчето си пазеше дъха за нещо по-важно.

— Привлечи вниманието на древона с гласа си! Аз ще се спусна долу, мъглата ще ме скрие. Като се вдигне мъглата, ако въобще се вдигне, ще го убия.

Мъглата обаче отново се спусна и обви всичко. Известно време не се чу никакъв звук, после изведнъж момчето запя. Гласът му беше чист, силен и мелодичен. Колко жалко, че го прахосваше за някакъв древон.

Шумът от стъпките на древона върху камъните показваше, че планът заработи. Изглежда, че момчето успя да привлече вниманието

му.

Джеръл сложи на земята лъка, стрелите и ловната си торба с ножа и храната. Те щяха да го затруднят при спускането. След това се плъзна по скалата пред него и докосна с крака си падналото плочесто парче скала, което беше забелязал. Така. Малко по-нататък. Той скочи към скалата и прилепи тялото си към обвития в мъгла камък, за да не се подхлъзне.

Джеръл се изправи в ниската падина, след това внимателно пропълзя към лицевата страна на плочата. Ловните му ботуши не вдигаха никакъв шум, а песента на момчето заглушаваше слабия шум, който дрехите му можеха да предизвикат при ходенето.

За миг изглеждаше, че мъглата ще се разсее отново, но изведнъж тя пак се сгъсти. Джеръл спусна крак там, където предполагаше, че е отвора между скалите, който беше видял отгоре.

Въпреки че не можеше да го види, Джеръл усети миризмата на дървона — този тръпчиво — сладък мирис на кръв, наситил въздуха наоколо. Улеснен от примамката, звярът стана нетърпелив. С гневно движение той се насочи към скривалището на момчето. Спря го за миг неочакван удар в една скала. Последвалите звуци накараха Джеръл да предположи, че дравонът се е спънал. Той обаче бързо се изправи. Мъжът чу влачещите се стъпки и тогава животното се хвърли пак в посока на момчето.

При първото нападение на дравона момчето спря да пее, а когато той се дръпна, то запя отново, дори по-високо. Джеръл не можа да не се усмихне. Този път пееше една кръчмарска песен не много подходяща за годините му.

Джеръл заобиколи последната скала, застана в отвора и насочи копие то си. Дравонът се виждаше само като огромна сянка в мъглата. Когато нападна, туловището му запълни отвора.

Звярът удари скалата отпред със сила, която разтърси земята наоколо. И отново падна на коленете на предните си крака. Точно в този момент мъглата се вдигна.

Това беше най-големият дравон, който Джеръл беше виждал някога. С вик, отекнал във всички околни скали, той се хвърли напред, за да забие копие то в деделата стена от плът, право към сърцето му.

Когато копие то прониза деделата кожа и мускулите под нея и премина между огромните ребра, дравонът се изправи на крака и

отхвърли с тласък Джеръл. Копието се изплъзна от ръката му. Той залитна, след това се вкопчи в окървавената, сплъстена козина, като се мъчеше да не я изпусне. Древо̀нът се превърна в разярен вихър от жестокост и се отърси от Джеръл, сякаш беше някакво насекомо.

Джеръл се удари силно в скалата. Болката изкара въздуха от гърдите му със силен вик. Опита да се мръдне, но беше твърде слисан.

Древо̀нът се завъртя с наведена глава и се хвърли напред.

С периферното си зрение Джеръл забеляза размърдване, след това чу човешки вик. Изправен от вика, той се извъртя, не много, обаче единият рог на древо̀на го закачи отстрани и откъм гърба, но почти не докосна гърдите му. Болката беше пронизваща. Джеръл се затътри по колене. Пръстите му напипаха камък с големината на юмрук. С огромно усилие той се изправи на крака, като стискаше камъка.

Момчето, което вече веднъж спаси живота му, стоеше изправено от другата страна на отвора.

Древо̀нът трепна и се заколеба между двамата. Ударът от копието на Джеръл беше отслабил силите му. Раната беше фатална, но той не искаше да умре бързо. Отново наведе рогатата си глава, без да може да реши кой от враговете си да нападне първо.

Без да мисли и без да може да се прицели добре от болка, Джеръл хвърли камъка към раненото място на древо̀на с цялата сила, на която беше способен. Поне момчето имаше шанс да избяга.

Древо̀нът се извъртя към Джеръл. Но когато наведе глава готов да се хвърли, момчето се метна на врата му. В ръката му светна нож.

Древо̀нът се замята напред-назад, като се мъчеше да се освободи от товара си. Той изрева, но ревьт премина в гъргорещо клопочене, защото момчето, хванато с едната си ръка за единия рог, с другата заби ножа си дълбоко в артерията на древо̀на, която минаваше по врата му и отиваше към челюстта.

Бликна червена ясна кръв, която обля момчето и животното. Древо̀нът загуби равновесие от тежестта на момчето и от удара и падна назад. Хълбокът му затисна крака на момчето и го прилепи към земята. Момчето извика. Когато обаче главата на древо̀на падна назад и острите му рога го мушнаха към скалата, то не издаде и звук.

Древо̀нът потръпна два пъти и спазмите разтърсиха цялото му тяло. После се свлече и притихна.

Момчето беше неподвижно.

ГЛАВА ТРЕТА

— Ти си глупак, Линдаз! — Ксиант се разхождаше напред-назад ядосано. Тежката ѝ роба от брокат се развя, шумеше сякаш шепнеща по каменния под на малката стая. — Нападението на диваците над Калинден ни дава възможност да получим онова, за което мечтаем от години, а вместо това ти седиш тук и хъмкаш, че било прекалено опасно да рискуваме.

— Джаспериан... — Линдаз се опита да протестира, но беше прекъснат от рязкото избухване на Ксиант.

— Джаспериан също е глупак, но по други причини — отсече тя. — Той твърдо е решен да си остане такъв Господар на Калинден, който се опитва да ощастливява глупавите селяни, когато може да управлява много по-големи владения. Той никога не е имал нашия размах.

— Ние се справяме добре заедно, Ксиант, нали? — усмихна се глупаво и самодоволно Линдаз. Той повдигна бокала със святкащо бяло вино от масата, разположена до стола му, и отпи голяма глътка.

Ксиант внезапно спря пред него с високо вдигната глава и устни свити с отвращение. Очите ѝ святкаха.

— Ние? Погледни се! — Ксиант посочи с пръст търбуха на Линдаз. — Някога ти беше мъж, а сега си станал дебел, разплут и глупав. Мислех, че можем да създадем сила, способна да съперничи на Ануей. Аз все още мога да го направя, но ти завинаги ще останеш да се криеш зад стражите си, докато тъпчеш дебелилото си туловище.

— Ти не разбираш — един мускул на лицето на Линдаз подскочи и долната му устна се изви леко.

Ксиант се засмя.

Линдаз се стресна от звука на смеха ѝ, но продължи:

— Аз съм с повече от двадесет и пет години по-възрастен от теб и здравето ми е разклатено. Така е! — възкликна той, когато тя изсумтя с недоверие. — Това, което правехме, и това, което бяхме, е в миналото. Маткасен е най-силният град в Ерандейн след Ануей. Това не е ли достатъчно?

— Ти можеше сега да управляваш Ануей, ако ме беше послушал. Но ти се колебаеше така, както се колебаеш сега, когато Калинден може да бъде наш.

— Не мога да рискувам. Не сега.

— Искаш да кажеш, че искаш да се криеш зад дебелите стени на Маткасен и да се тъпчеш с храна, само и само да удовлетвориш дебелилото си туловище.

— Покушенията срещу мен...

— ... не са важни и с тях е възможно да се справим — Ксиант се наклони и се вгледа в очите на съпруга си. — Аз мога да се справя и с тях, и с Калинден. Провъзгласи ме за наследник! Дай ми право да водя войските срещу диваците. Помисли какво мога да спечеля от този поход.

— Ти си жена! Ти дори не можеш да държиш боен меч! — Гняв обagri лицето на Линдаз. Той понечи да се вдигне от стола си, но това усилие бе прекалено голямо за него и Линдаз падна назад, а висящата му плът се разтресе. Ксиант изпитателно гледаше съпруга си.

— Това няма никакво значение. Дори ако физическата ми сила не е равна на мъжката, то хитростта и ловкостта ми са дори по-големи.

— Тогава ги използвай, за да разбереш как този Сантар заговорничи против мен. Аз съм твой съпруг. Нима моят живот не е по-важен за теб от твоите мечти за власт?

Преди Ксиант да може да отговори, на вратата се почука рязко. Влезе страж и привлече вниманието им.

— Съветникът Данет иска да говори с вас, Господарю.

— Да влезе — изкомандва Линдаз, доволен от възможността да приключи разговора със съпругата си.

— Господарю Линдаз! — поздрави Данет, като влезе в стаята. Той направи няколко крачки и застана пред стола на Линдаз. — Лейди Ксиант! — добави и се поклони дълбоко, с изискано движение.

— Съветнико! — Ксиант едва кимна в отговор на поздрава.

— Господарю, дойдох — продължи Данет, като се обърна отново към Линдаз, — защото съм обезпокоен от слуховете, които стигнаха до мен.

— Слухове? — Линдаз се намръщи. Ксиант се изви и впери очи в съветника.

— Да, Господарю. Слухове, че диваците ще нападнат Маткасен скоро — въпреки че бе навел верноподанически глава, вниманието му бе съсредоточено върху Линдаз. — Говори се за пристигането на вестносеца и за неговото послание. Някои казват, че диваците били провокирани и че нападението им над Калинден е само прелюдия към смъртоносна атака на Маткасен.

— Невъзможно! — възклицанието на Линдаз беше примесено с внезапен страх.

— Това е абсурдно — в гласа на Ксиант имаше само презрение.

— Абсурдно, може би, но не и невъзможно — Данет погледна открито към Линдаз, после към Ксиант. — И дори да е невъзможно, слуховете сами по себе си и страховете, предизвикани от тях, могат да доведат до пакости.

Безизразните и наподобяващи на шопар очи на Линдаз се ококориха и той ги впери първо в Данет, а след това в жена си.

— Казвах ви аз! Това е все работа на онзи Сантар! Той...

— Вие сте при нас колко... два месеца, съветнико? — спокойно се намеси Ксиант. Раздразнението й можеше да се забележи само по мигновеното присвиване на устните й. — Вие все още не може да определите страха на нашите хора от диваците. Много от живите още помнят времето, когато диваците за последен път нападнаха Маткасен. Естествено е да тръгнат слухове, но те са напълно безпочвени.

Данет сведе очи почтително, благодарен, че режещите очи на Ксиант бяха приковани върху съпруга й, а не върху него.

— Вероятно сте права, Лейди — промърмори той, — моята грижа беше да бъдете информирани.

— Благодарни сме ви за това — тонът на Ксиант ясно показваше, че е свободен.

— Господарю Линдаз! — Данет се поклони ниско. — Лейди Ксиант!

Той се оттегли към вратата, като пристъпваше гърбом към нея. Точно преди да се обърне, за да излезе, Данет хвърли поглед към Ксиант. Тя наблюдаваше безизразно съпруга си, който в този момент лакомо изливаше в устата си виното от високата чаша. Дори от другия край на стаята Данет можа да забележи, че ръката на Линдаз трепери.

Докато слизаше надолу със спокойната походка, подобаваща на един съветник, мислите на Данет неспокойно запрепускаха из главата

му. Как би могъл да използва случайното споменаване на Сантар от Линдаз, за да научи нещо повече? Какво ще каже Джеръл? Какво още би трябвало да направи? Жалко, че вестносецът вече беше напуснал града.

Момчето беше мъртво. Джеръл се проклинаше, проклинаше неточното си попадение, когато изпрати първата стрела в дървона, проклинаше съдбата, която беше изпратила момчето на това място. Той заобиколи огромната червена локва, която се беше образувала от бликащата през гърлото на дървона кръв, и бавно пристъпи към окървавените камъни, където лежеше момчето. Масивната глава на дървона беше извита към небето, обърната от хватката на момчето към единия рог. Момчето лежеше прободено на скалата. Острият рог бе разкъсал кожената туника. Кръвта беше заляла всичко наоколо и бе невъзможно да се определи коя е изтекла от дървона и коя от момчето. Нито животното, нито момчето помръдваха.

Джеръл се наведе над детето и го заоглежда. Изглеждаше твърде младо и твърде крехко, за да се разхожда само в планината. Кожата му бе с лек загар, който показваше, че прекарва много време на открито, но вятърът и слънцето не бяха успели да загрубят кожата му. По бузите му имаше лека розовина, устните бяха сочни, скулите нежно извити, по-скоро като у жена, и не подхождаха на младеж, който убива древони. Чертите на лицето бяха правилни и нежни. На Джеръл му се искаше да види очите, скрити зад притворените клепачи. Миглите бяха необикновено гъсти и дълги, черни като тежката права коса, подрязана равно като житен сноп.

Джеръл се изправи с въздишка, мръщейки се от болката, която му причини движението. Той внимателно опипа раната си и прокара ръка по гърба си, докдето можеше да стигне. Въпреки че болката беше остра, раната явно не беше сериозна. Не искаше да мисли какво щеше да се случи, ако момчето не беше извикало.

Момчето. Неспособен да понесе гледката на сгърчената фигурка, Джеръл заоглежда скалите наоколо. Мястото беше самотно и унило, прекалено тъжно дори за гроб.

Джеръл се наведе отново, за да извади рога, който се беше забил в младото тяло. За негова изненада той излезе много леко. Без да

обръща внимание на собствената си болка, Джеръл хвана двата рога и бавно започна да се изправя, с напрегнати мускули, и успя да премести тежката глава на дровона от тялото на момчето. Това стигаше засега. Краката му все още оставаха под огромния хълбок на животното.

Джеръл опита, но не успя да помръдне дровона. Трябваше обаче да освободи момчето. Той отмести главата му, хвана го за ръцете и го дръпна.

Момчето изстена.

Беше живо! Джеръл едва не го изпусна от изненада, но се опомни и с едно по-рязко движение го измъкна. Момчето изстена отново. То беше така облято в кръв, че Джеръл не можеше да реши какво да направи най-напред. Опита се да развърже кожения му колан. Този колан беше познат отнякъде на Джеръл, но той бе твърде загрижен с конкретната си задача, за да се рови в паметта си.

Коланът се разтвори и Джеръл се, зае с връзките на кожената туника. Както и с колана, лепкавата кръв правеше кожата хлъзгава и се изплъзваше.

Момчето изглеждаше толкова бледо. След повторното стенание то не издаде никакъв звук. Дали издърпването го беше наранило още по-силно? Изведнъж, изплашен отново дали момчето е живо, Джеръл пхна пръстите си в едва образувалия се отвор между разхлабените връзки отпред на туниката, за да провери сърцето.

Той замръзна.

Колебливо плъзна пръстите си по-навътре под туниката. Не можеше да сбърка мекото закръглено възвишение, което срещна докосването му. Това не беше момче, а жена.

В паметта му всичко изкристализира. Коланът! Беше съвсем същият като у този вестоносец, който беше наел. А ножът?

Той се изправи и се обърна към главата на дровона. Не беше обикновен нож, а кама на вестоносец. Джеръл претегли на ръка смъртоносното оръжие. Беше чудесна изработка, дългото наточено острие точно балансираше с необикновено тежката дръжка.

Ново стенание извади Джеръл от мислите му. Ако вестоноската умреше, с нея щеше да изчезне и посланието, което носеше. Той беше много заинтересуван да разбере какво можеше да е толкова важно, че да я накара да избере тази едва проходима пътека вместо известните и много по-достъпни пътища.

Едновременно той не забравяше, че ѝ дължи живота си.

Джеръл коленичи отново и с помощта на камата разряза връзките на туниката отпред и разкъса ризата ѝ. Въпреки че туниката беше прогизнала от кръв, кожата на момичето беше гладка и бяла. Само една дълга червена драскотина имаше от лявата ѝ страна.

Джеръл нежно опипа раната. Древоът наистина само я беше одраскал. Раната сигурно предизвикваше остра болка, но не беше опасна. Ръцете му преминаха по гърдите и корема ѝ, после по дългите ѝ крака. Той не беше медик, но можеше да разбере, че няма никаква друга рана.

Джеръл нежно повдигна главата на вестоноската и огледа шията ѝ. Пръстите му усетиха само нежността на тежката ѝ гъста коса.

Клепачите ѝ трепнаха. Лека въздишка излезе от устните ѝ. Най-после можа да види очите ѝ. Бяха най-странните очи, които бе виждал — тъмни и топли, но едновременно с това в тях проблясваха ярки зелени пламъчета.

За миг очите ѝ трескаво се раздвижиха в усилието ѝ да дойде в пълно съзнание, след това леко се разшириха и се спряха на Джеръл.

— Древоът! — Тя трепна в ръцете му и се опита да седне, но се строполи назад с болезнен вик.

— Лежи спокойно, вестоносецо — каза Джеръл. — Древоът е мъртъв, ти го уби. Ти спаси живота ми.

— Мъртъв! — Очите ѝ се изпълниха със спомена за страха. Тя стисна устни и замига, сякаш за да изгони страха.

Джеръл почувства нов прилив на възхищение от жената.

— Ранена си, но мисля, че не е сериозно. Чувстваш ли нещо?

За момент тя не отговори, после ръката ѝ се вдигна към главата.

— Тук ме боли — каза тя. Ръката ѝ се смъкна към лявата ѝ страна. — И тук.

Джеръл хвана китката ѝ. Изведнъж бе обхванат от радостно учудване — ръката ѝ бе толкова тънка и деликатна. Цялата се помещаваше на дланта му, но беше достатъчно силна да убие огромния древо.

— Главата те боли, защото се удари в скалата, а рогът на древоа те одра. Раната изглежда голяма и вероятно боли силно, но не е нищо опасно. Не открих никакво друго нараняване.

Тя отново премигна, като се опитваше да асимилира информацията. Със свободната си ръка опипа туниката откъм наранената страна, като че ли търсеше нещо. Изведнъж тялото ѝ се стегна, като докосна разрязаните връзки.

— Туниката ми! — тя отново се опита да седне и пак изстена от болка.

— Всичко е наред — Джеръл я побутна да легне, — трябваше да провери дали не си сериозно ранена.

Очите му се спряха на лицето ѝ, а с ръка оправи туниката. Руменина обагри бузите ѝ. Смуцението ѝ беше неочаквано и несъмнено бе искрено.

Джеръл се изправи на крака, бързо развърза и измъкна връзките на ловното си кожено елече и ѝ ги подаде.

— Ето. Можеш да си завържеш туниката, щом вече си се окопитила.

Без връзките и без ловния колан, ловното елече и простата вълнена риза под него се разтвориха и откриха широкия гръден кош на Джеръл. Студеният вятър го прониза.

— Така — рече той и с удоволствие забеляза, че устните ѝ се разтвориха от слаба и нежна усмивка — би ли могла да станеш, ако ти помогна.

Тя кимна и той се наведе над нея, прихвана я с две ръце и я изправи на крака. Макар и плавно, движението предизвика остър вик. Тя се строполи върху него, главата ѝ се заби в гърдите му, а ръцете ѝ сграбчиха краищата на коженото елече.

— Бедрото ми. Дясното ми бедро! — Тя се разтрепери.

Без да я пуска, Джеръл прокара ръка по бедрото ѝ, опитвайки се да разбере какво не е наред.

— Струва ми се, че всичко е наред.

— Изкълчила съм го. Вероятно, когато съм паднала.

Това означаваше, че тя няма да може да ходи. Джеръл се замисли как да постъпи. В това време ръката му сякаш сама се вдигна и бавно и нежно поглади косата ѝ. Момичето бе толкова малко и деликатно. Но той чувстваше силата на тялото ѝ, вътрешната ѝ енергия, която се бореше да победи болката.

— Ще те занеса до моя лагер — каза той накрая, — там ще получим помощ.

— Не!

Този категоричен протест го учуди.

— Нося послание, което трябва да стигне до предназначението си — тя се отдръпна от него, но продължаваше да се държи за дрехата му, за да не падне.

— Как ще стане това? — попита той. Разтревоженото ѝ лице говореше, че няма отговор на този въпрос. Джеръл продължи: — Ще те занеса ей там, на завет — за пръв път той осъзна, че мъглата се е вдигнала, изгонена от свирещия вятър.

— Аз ще мога да вървя, ако ми помогнеш.

Джеръл понечи да възрази, но се отказа, като видя упорито стиснатата ѝ челюст и вирнатата брадичка. Внимателно, без да докосва ранената ѝ страна, той се премести така, че тя да може да се опира на него, докато върви.

Те запристъпваха бавно напред. Вървене не беше точната дума за начина, по който тя се придвижваше. Въпреки че се опитваше, тя не можа да раздвижи изкълченото си бедро и всичко, на което бе способна, бе да подскача на здравия крак, като влачеше десния подпряна на ръката на Джеръл.

Вече не я беше грижа за разкъсаната туника. Долната ѝ устна кървеше, защото я прехапа в усилието си да не извика от болка. Докато стигнаха до една купчина скалисти камъни, които отбиваха силата на вятъра, тя цялата се тресеше и люлееше.

— Почакай тук — нареди Джеръл, като се убеди, че тя няма да припадне, — ще донеса нещата ни.

Той се върна, взе първо ловния си колан, лъка и стрелите и след това прибра нейния колан. Понечи да го сложи на кръста си, но веднага се засмя — нейната талия явно бе поне два пъти по-тясна от неговата. Прекара го през собствения си колан, а кинжала ѝ пусна в ножницата на ловния си нож.

Тя го помоли да прибере и наметалото от граклова кожа. Като видя нишата, която ѝ бе служила за убежище, Джеръл потръпна. Мястото беше толкова малко, че сигурно бе усещала дъха на древона, когато е нападал.

Докато той събираше вещите, тя успя някак си да завърже туниката си с неговите връзки. Тези усилия обаче я изтощиха и когато Джеръл се върна, беше силно пребледняла. Въпреки че тя се опита да

прикрие безсилието си, той забеляза, че цялото ѝ тяло трепереше от напрежение. Не му се мислеше какво мъчение за нея щеше да бъде придвижването до лагера.

— Всичко е наред — каза той с преднамерено бодър глас.

— Посланието. Трябва да отнесе посланието в Ануей — каза тя през зъби. Очите ѝ бяха станали огромни и сякаш заличиха останалите черти на лицето ѝ.

— Ще изпратя друг вестonosец — Джеръл помисли за вестonosеца, когото бе наел и който все още бе в селото и нямаше никаква работа, освен да се радва на свободното си време и заплащането, което получаваше, за да е на разположение. — Но първо трябва да получим помощ.

— Ти ще изпратиш вестonosец? Ти имаш вестonosец?

Джеръл знаеше, че ако имаше достатъчно сили, тя щеше да се разсмее. Вестonosци притежаваха богатите, а не ловци в просмукани с кръв и зацапани с пръст дрехи. Откакто се раздели с Норваг, не беше се къпал и брадата му бе набола. На нейно място той със сигурност би се разсмял.

— Да, имам вестonosец — потвърди Джеръл и не можа да прикрие усмивката си, — и то достатъчно благоразумен, за да не се опитва да яха древони.

На тези думи тя вече слабо се засмя, но когато той се опита да я изправи, тя извика по-силно отпреди и припадна.

Обратният път до лагера му се стори много по-дълъг отпреди. Джеръл спря да почине. Младата жена не беше тежка, но той я носеше на ръце по стръмната и скалиста пътека, която дори без товар бе трудно проходима. Мускулите на ръцете и гърба го заболяха от постоянното напрежение.

Джеръл нежно я сложи до един навес от няколко струпани скали. Тя все още не идваше в съзнание, но докато я беше носил, той няколко пъти я поразтърси, понеже не виждаше добре и без това едва забележимата пътека, а това едва ли би ѝ помогнало да дойде в съзнание.

Освободен от товара си, Джеръл се изправи и разкърши ръце, за да раздвижи стегнатите си мускули. Вече не беше далеч от лагера, но

със скоростта, с която се движеше, щеше да пристигне най-малко след два часа.

Той въздъхна и се наведе отново над нея. Все още беше много бледа, но устната ѝ вече не кървеше. Мъжът нежно придърпа скъсаната ѝ туника. При това движение нещо малко, но твърдо се изтърколи. Джеръл повдигна падналия предмет. Беше тежък златен пръстен. Той понечи да го пусне в джоба си, но нещо в блясъка на камъка го възпря.

Повдигна го към очите си и замръзна. Не можеше да бъде. Светлината бе слаба и той бе уморен.

Все пак обърна пръстена и прокара показалеца си по вътрешната страна, там, където бе възвишението за камъка, после загледа повнимателно знаците изрязани на вътрешната страна на халката. Знаците бяха букви от азбуката на Аркана и означаваха име — Сантар Бен Хадар.

Беше невероятно, но нямаше никакво съмнение — пръстенът бе записващото устройство на Сантар.

Зашеметен, Джеръл погледна вестоноската. Въпросът изгаряше устните му, но притихналата, бледа фигурка не можеше да му каже нищо в този момент.

Пръстенът на Сантар. Джеръл го стисна в ръката си толкова силно, че ръбът на камъка се заби в дланта му. Тъпа болка прониза гърдите му и съживи надеждата, която той таеше през цялото време.

Джеръл бе виждал пръстена само веднъж — последния път, когато видя брат си. Сантар бе възбуден и горд, искаше да покаже символа на новия си ранг — записващия пръстен, който се даваше на служителите от Службата за преоткриване, когато завършваха обучението си. Пръстените запаметяваха всичко, което техните притежатели чуваха, виждаха, чувстваха или помирисаха. Събраната по този начин информация се комплектуваше и по хипнотичен начин само за няколко часа участниците в първата команда за преоткриване успяваха да усвоят езика и обичаите на планетата.

Въпреки че не беше виждал Сантар, откак той завърши обучението си, Джеръл не можеше да си представи дори, че брат му доброволно би дал пръстена си на някого. Ако не беше го дал сам, това означаваше, че...

Не! Не биваше да позволява на въображението си да полети в тази посока, каза си Джеръл. Това, че Сантар не би махнал доброволно пръстена си, не значеше, че е мъртъв. Имаше много възможни обяснения и Джеръл трябваше да открие правилното.

Той отново погледна безчувственото момиче. Какво ли знаеше тя за пръстена? Или за Сантар? На кого носеше пръстена и защо? Кой го изпращаше?

Вестоноската не можеше да отговори на неговите безмълвни въпроси. Това можеше да стане само ако той по най-бърз начин успееше да я занесе в лагера, за да се стопли и отпочине.

Устните му се свиха загрижено, той пусна пръстена в джоба на ловния си колан, прихвана с една ръка раменете ѝ, а с другата коленете, и я вдигна.

Умората отпреди няколко минути бе напуснала тялото му сякаш като с магия. Колкото по-скоро я отнесе в лагера, толкова по-скоро можеше да очаква отговор на въпросите, които се въртяха в главата му.

Без да почива, Джеръл крачеше към лагера и спираше от време на време само за да провери как е момичето. Той пристигна в лагера по тъмно и намери там само Ракин. Беше изтощен и мускулите на гърба му се бяха почти схванали. Прекалено уморен, за да може да тръгне отново, той изпрати Ракин за помощ до крайпътния хан.

Когато Борлат най-сетне се върна след неуспешния си опит да намери нещо за ядене, освен нощните гризачи, които много от тукашните хора приемаха като деликатес, Джеръл го изпрати горе в планината да донесе това, което беше останало от дровона. Той искаше да бъде насаме с момичето, когато дойде в съзнание, за да може да го попита за пръстена без свидетели. После се върна при нея. Беше я увил в кожата на първия дровон, който уби. Само лицето ѝ се подаваше и то изглеждаше още по-дребно и крехко, обрамчено от грубата козина. Тя беше толкова бледа, че Джеръл изведнъж се изплаши отново както тогава, когато за пръв път се приближи към нея.

Той коленичи до нея и опипа шията ѝ, за да провери пулса. Кръвта ѝ туптеше под пръстите му силно и равномерно.

Вместо да се отдалечи, Джеръл се наклони още и отмахна един кичур, който покриваше бузата ѝ. Щеше му се тя да отвори очи, и то не само за да я попита за пръстена, а защото много искаше да се увери

дали очите, скрити от клепачите, бяха наистина толкова топли и с тези зелени пламъчета.

Мислеше си за смелостта ѝ да се изправи срещу дrevона, въоръжена само с кинжал, и поклати глава с удивление. Представи си я в тясната скална ниша и си спомни с каква самоотверженост пееше онази веселяшка кръчмарска песен и не можа да сдържи усмивката си.

Без да си даде сметка защо, той усети някаква увереност, че тя не знае нищо за брат му. Той много слабо познаваше обичаите в този свят, но знаеше, че вестносците по правило не са лично заинтересовани от посланията, които предават. Това означаваше, че тя не би могла да знае за пръстена нищо повече, освен кой ѝ го е дал и на кого трябва да го предаде. Той бе почти уверен, че точно тази информация тя няма да пожелае да сподели.

През следващите минути тя не показва никакви признаци на свестяване. Независимо от студения въздух и ледената вода Джеръл реши да се изкъпе в потока. Искаше да се измие и да изпере, доколкото може, кръвта от дрехите си. Колкото и глупаво да беше, той почувства, че иска да изглежда по-представително, когато тя се събуди.

Нарин премигна, ослепена от яркото синьо небе. Някъде в храстите пееше птичка и хич не я беше грижа за студа. Пое дълбоко въздух и незабавно сбръчка нос от отвращение. Миризмата на дrevон я обгръщаше от всички страни.

Древон! Спомените нахлуха в главата ѝ — спомен за страха, за огромния звяр, който се бе опитал да я убие. Спомен за болката, за високия непознат, чийто глас звучеше толкова топло и грижовно в ушите ѝ. Тя си спомни докосването на ръцете му, гъделичкащата топлина на косматите му гърди и смущаващата мъжественост, която я беше заляла като вълна.

Нарин продължи да лежи тихо и по звуците, които идваха до нея, се опита да определи къде се намира. Все още чуваше пеенето на птиците, а като напрегна слуха си, до нея достигна тихото ромолене на поток. Недалеч слабо пращеше огън — дори през натрапчивата миризма на дrevонската кожа тя долови уханието на врящо месо. Но не се чуваха никакви стъпки и гласове.

Без да се замисли, Нарин се опита да махне кожата и да седне, но веднага падна назад и простена от болката, която прониза цялото ѝ тяло. Болеше я тила, болеше я цялата ѝ лява страна, дясното ѝ бедро туптеше и ѝ напомни за непоносимата болка, която я преряза, когато непознатият се опита да я изправи на крака.

Болезките по тялото можеха да се изтърпят. Но изкълчването на крака щеше да ѝ попречи да стигне до Ануей.

Тя премигна и се опита да задържи сълзите на гняв. Какво трябва да направи? Спомни си, че непознатият бе споменал, че ще изпрати друг вестonosец вместо нея, но едновременно с това си спомни колко бедняшки вид имаше той. По нищо не личеше, че е достатъчно богат, за да може да си позволи обучен вестonosец.

Нарин внимателно бутна кожата назад и седна. Посланието трябваше да замине за Ануей на всяка цена.

Трябваше да забрави пръстена, който ѝ бе дал съветникът. Тя бръкна в туниката си и потърси малката торбичка, но замръзна, когато ръката ѝ напипа вътрешния джоб. Кесията беше там, но пръстенът беше изчезнал. Тя отчаяно заопипва джоба по всичките му краища.

Нарин извади кесията или по-скоро това, което бе останало от нея и я огледа. Рогът на древнона бе разкъсал не само туниката, но беше пробил джоба и торбичката. Пръстенът вероятно бе паднал някъде по пътя, докато тя е била в безсъзнание.

Освен... Не, дори не ѝ се искаше да мисли за тази възможност. Непознатият, който я беше спасил, можеше да не е нищо повече от беден ловец, но в никакъв случай не беше крадец. Сигурна беше в това.

Нарин леко се размърда и се опита да облекчи болката в бедрото. Но движението отново я накара да изохка и тя пак падна по гръб.

Изведнъж усети, че ѝ е студено и е гладна. Месото, което къкреше в малкото гърне на огъня, ухаеше толкова вкусно. Внезапно тя се засрами, че можеше да мисли за ядене, след като е установила загубата на пръстена. Това ѝ напомни също, че непознатият ловец е някъде наблизо и вероятно скоро ще се върне.

Тя се бореше с тялото си, за да го изправи на крака, когато чу стъпки и тихо подсвиркване с уста. Докато ловецът се провираше през гъстите храсти пред лагера, Нарин успя да се изправи. Дишането ѝ

изведнъж се затрудни, но се надяваше, че това е от усилието при ставането.

Въпреки студа той явно се беше къпал. Мократа коса обвиваше с дебели къдрици правилно оформената му глава. Беше свалил коженото си ловно елече и ризата. Мокрите дрехи капеха в ръцете му. Гамашите му бяха също мокри. Впити в краката му, те подчертаваха силните мускули на прасците и бедрата. Сухи бяха останали само меките ловни ботуши.

Явно учуден, че я вижда права, той спря. Лека усмивка разчупи строгите черти на лицето му и странните му очи се стоплиха. Когато се приближи, Нарин видя, че в косматите му гърди блестяха капчици вода.

Една мисъл я прониза — никога не бе виждала толкова величествен мъж и то толкова смуцаващо разсъблечен.

Джеръл се усмихна с облекчение. Само преди малко се чудеше дали е жива изобщо, а ето я — успяла, въпреки изкълченото бедро, да се изправи сама. Това обаче не означаваше, че изглежда добре. Всъщност изглеждаше ужасно. Все още бледа, със стиснати устни, което по-ясно от думи говореше за болката, която изпитва. Косата ѝ бе разрошена и на места сплъстена от засъхнала кръв. Страшно му бе да гледа дясната ѝ ръка, въпреки че знаеше, че кръвта не е нейна. А състоянието на туниката и кожените гамаша не можеше да се опише с думи.

Нито външният ѝ вид, нито неизказаните въпроси относно пръстена на Сантар можеха да намалят възхищението, което той чувстваше. Било ѝ е изключително трудно да се надигне и явно ѝ струваше огромно усилие да се задържи права. Малката вестоноска сякаш бе само дух и сърце.

Той бързо пристъпи към нея.

— Не биваше да ставаш сама! — протегна ръка към нея Джеръл.

Пръстите му бяха ледени, а тя почувства някаква непривична топлина. Нарин погледна към ръката, която я хвана.

При вида на мръсната си ръка под неговите все още мокри пръсти, тя издаде слаб неволен вик на отвращение и се дръпна. Въпреки че беше научена да мисли само за работата си, а не за себе си, тя не можа да потисне срама, че изглежда толкова ужасно.

Той също се отдръпна и попита загрижено:

— Заболя ли те?

— Не — Нарин се сви и ръцете ѝ обхванаха раменете. Опита се да се справи с нахлулите чувства.

Тя беше вестоносец. Не чувствата трябваше да я управляват, а тя тях. Какво значение имаше външността ѝ? Защо беше това смущение и объркване от близостта на непознатия? Дългът ѝ беше единственото, което имаше значение.

— Не — повтори тя. — Не ме заболя. Извинявай, аз... — Искаше ѝ се той да продължи да я докосва. Искаше да положи глава на гърдите му както тогава в планината и той да я прегърне. Искаше да забрави за неудачите си, за загубения пръстен, да се почувства сигурна и защитена, както се почувства тогава.

— Тревожа се за посланието, което трябва да отнеса — каза тя с очи забити в земята.

— Но ти не можеш да вървиш.

— Не.

Джеръл гледаше съсредоточено наведената ѝ глава и се чудеше какви ли мисли се въртяха в нея.

— Ела — той посочи към един широк камък близо до огъня. — Отпусни си крака. Можеш да седнеш на камъка, без да се облягаш на бедрото си.

Този път Джеръл не ѝ предложи помощта си, когато тя закуцука към скалата. Момичето бавно се занавежда, докато успя да се облегне на скалата полуседнала, полулегнала.

За да не я притеснява, той престана да я наблюдава, разстла ризата и елечето си на камъните до огъня да се сушат и бързо навлече една чиста риза. Странно как не беше усетил колко е студено, докато стоеше около нея.

— Сложих нещо да се соготви — каза той и извади две дървени паници и лъжици от багажа на Ракин. — Не е много, малко дровонско месо с подправки, но все пак е топла храна. Можем да хапнем и да поговорим.

— Разрязал си дровона? — възкликна Нарин учудено. А тя си беше помислила, че той е оставил дровона, за да я спаси.

— Как бих могъл? — Джеръл поклати глава, като си спомни колко трудно му беше да носи само нея. Той се наведе над огъня и започна да пълни паниците. — Това е друг дровон. Убих го преди това.

Моите хора се погрижиха за него, а аз продължих лова. — Устните му се присвиха с горчивина. — Но май беше по-добре да остана в лагера.

— Видях рана на гърба ти — отбеляза Нарин и с благодарност пое купата с вдигащото пара ядене, която той й подаде.

Въпреки мъчителното ѝ придвижване до скалата, на която седна, тя го беше наблюдавала, докато разстилаше дрехите си да се сушат. Начинът, по който се движеше, играта на мускулите под гладката му кожа приковаха погледа ѝ въпреки болката.

— Не мислех за нея — той я погледна в очите. Зелените пламъчета в очите ѝ наистина искряха. — Мислех за теб. Древонът можеше да те убие. Трябваше да го поваля първия път.

За миг Нарин почувства отново ужаса от приближаващия се древон. Но само за миг. Загрижеността и разбирането, което прочете в очите му, я обгърнаха и прогониха страха.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Отхапа от месото. Беше толкова вкусно, колкото и миризмата му.

— Взел съм двама мъже, които ми помагат в лова. Изпратих единия в планината да донесе убития древон. Другия пратих за помощ — да доведе лечител, носилка и носачи за теб. Казах му да доведе и вестоносец. Трябва да пристигнат скоро — той замълча загледан в нея. — Сякаш не ми вярваш.

Какво можеше да отговори тя? Нарин се чудеше. Огледа лагера, забеляза грубите одеяла, които ловецът и спътниците му бяха използвали за легла, малкото оръжия и обикновеното, просто облекло, разстлано по камъните.

— След колко време ще дойдат? — попита тя накрая.

— Два часа. Най-много три.

— Истински вестоносец?

— Да.

Искаше ѝ се да се надява, че той не лъже. А и какво ли би спечелил, ако лъжеше? Колебанието ѝ го накара да се усмихне.

— Не вярваш, че мога да имам вестоносец, нали? Може би трябва да се представя — каза той, изправи се леко и се поклони. — Джеръл. Пътешественик и търговец. На вашите услуги.

— Търговец? Но...

— Не всички търговци са стари и дебели и пътуват с големи кервани в коли, запрегнати с ардове — той се ухили. — Някои намират

повече смисъл да пътуват без кервани. А ти? Не мога да те наричам през цялото време „вестоносец“.

Нарин също се усмихна в отговор.

— Казвам се Нарин. Търговец Джеръл! Нарин от Калинден.

— Калинден? — той явно беше изненадан. — Пътеката, по която ти вървеше, идва от Маткасен, не от Калинден.

— Така е. Нямах свободен вестоносец в Маткасен и аз трябваше да продължа — тя се поколеба. — Носех и още нещо. Един пръстен. Древоът е пробил джоба ми и той е паднал. Не си ли го виждал?

— Пръстен? — каза Джеръл, сякаш това не го интересуваше. — Как изглеждаше?

Тя отново се поколеба. На вестоносците беше забранено да обсъждат поръченията или предметите, които носеха, с когото и да било. Но те не трябваше и да губят нещата, които им бяха поверени.

— Беше мъжки пръстен, златен, с необикновен син камък.

— Ценен?

Въпрос, типичен за търговец, но на Нарин не ѝ стана приятно да го чуе от този мъж.

— Не знам. Видях го само веднъж.

— Чий е? Кой ти го даде?

Прекалено много въпроси задаваше, помисли Нарин с раздразнение. Но това също бе разбираемо. Информацията можеше да се купува и продава също като стоките.

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

Джеръл сви рамене и се зае отново с месото.

— Не мога да ти помогна. Съжалявам.

Изглежда, че тя наистина не знаеше почти нищо за пръстена. Щеше да е от полза да научи имената на изпращащия и на получателя, но беше сигурен, че доброволно тя няма да ги каже.

Независимо от разочарованието, той не можа да потисне ясното усещане за облекчение. Не би искал да мисли, че тя по някакъв начин е свързана с изчезването на брат му.

Нарин изучаваше мъжа отстрани, леко озадачена. Макар че имаше търговци, които пътуваха без кервани, това не беше обичайно. Някак си не можеше да си представи този величествен мъж да се занимава с търговия.

Тя бързо отхвърли тези мисли. Това нямаше значение. Можеше да бъде и някой Господар. За нея бе важно да я изведе от тази планина и да доведе някой, който да отнесе посланието вместо нея.

Междувременно мокрите дрехи на камъните я подсетиха за нещо.

— Имаш ли друга чиста риза да ми дадеш? И сапун. Искам да се измия, преди да дойдат твоите хора.

Като вестносец тя имаше право да иска всичко, от което се нуждаеше, но очевидната оскъдица в лагера я накара да се усъмни, че Джеръл може да ѝ даде това, за което молеше.

— Извинявай! Не помислих... — той отиде до една малка кожена чанта, разположена на едно от одеялата. — А, ето. Ракин няма да има нищо против — и извади груба вълнена риза, подобна на тази, която носеше.

После взе парчето сапун, което беше оставил на един камък до дрехите си, и го подаде на Нарин.

— Но трябва да те предупредя, че водата е много студена.

— Няма значение. Важното е да се почувствам чиста — тя пое нещата и ръката на Джеръл, протегната да ѝ помогне.

— Гледай да стоиш на брега — предупреди Джеръл и ѝ помогна да се настани на покритата с мъх издатина до бързо течащата вода. — Камъните са хлъзгави, а водата е леденостудена. Трябва ти само толкова вода, колкото да измиеш най-грубото. По-късно ще ти осигурия истинска баня.

— Още нещо? — попита Нарин и веждите ѝ се свиха с раздражение. Потокът не беше далеч от лагера, но ходенето бе изтощило и крака, и търпението ѝ.

— Внимавай с раната. И ме извикай, като свършиш, да ти помогна да се върнеш в лагера.

Нарин гледаше потока и не отговори, но започна да развързва туниката си преди Джеръл да се отдалечи.

Заради болката в хълбока ѝ беше много трудно да си свали ботушите и гамашите. Трябваше да помоли Джеръл да ѝ помогне да си свали поне ботушите, помисли си Нарин.

Когато най-накрая цялото ѝ облекло лежеше на мъхестия камък до нея, тя потрепери от студения въздух, който обгърна голото ѝ тяло, но ѝ беше приятно да се почувства освободена от стягащата кожа и

мръсните дрехи. Ботушите ѝ трябваха, а гамашите можеха да се изперат, но ѝ се искаше никога вече да не се докосне до туниката.

Водата беше наистина студена, но колко приятно бе да се измие. Като посвикна, водата ѝ се стори по-скоро ободряваща, отколкото студена.

Поизми се, после натопи гамашите и ги затърка силно със сапуна. Трябваше да ги изплакне няколко пъти, за да придобият щогоде приличен вид. Мускулите ѝ се раздвижиха и се поотпуснаха. Тогава я осени една мисъл.

Джеръл пренареждаше багажа си, когато чу вика ѝ. Грабна ловния си нож и хукна към потока. Какво можеше...?

Тичешком задмина последната голяма скала преди потока и едва не падна при рязкото спиране на хлъзгавия мокър мъх. Въображението му вече беше прехвърлило няколко възможни обяснения за вика, но не го беше подготвило за това, което видя.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Умееше да се справя с крадци, мислеше Джеръл трескаво, дори и с дровон можеше да се справи, ако се наложеше. Но какво да прави с жена, която стоеше потопена до кръста в ледената вода, напълно гола, хванала се за скалата в средата на потока, и се опитваше да запази равновесие?

Мократа ѝ черна коса подчертаваше овала на лицето ѝ и грациозната извивка на шията. Лицето, шията и раменете ѝ бяха загорели, но тялото ѝ надолу беше ослепително бяло. Дори от брега Джеръл можеше да види синкавите линии на вените ѝ под блестящата кожа. Малките ѝ високи и стегнати гърди бяха наполовина в ледената вода.

Сърцето на Джеръл заби ускорено и той пое дълбоко въздух. Облекчението, че с нея всичко е наред, се смени с гняв, задето така го беше изплашила.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Искях да си измия косата — каза тя отчаяно. Червенина обagri загорялото ѝ лице. Опита се да вдигне ръце, за да прикрие гърдите си, но силното течение едва не я събори. Тя отново се хвана за скалата и се изчерви още по-силно.

— Казах ти... — започна Джеръл, но тя го прекъсна:

— Знам, но...

— Напомних ти, че си ранена!

— Водата е студена...

— Казах ти и това!

— ... и аз се подхлъзнах.

Можеха да си викат още дълго така, но това нямаше да помогне. Джеръл пое на два пъти дълбоко въздух. И още един път. После затвори очи. Кръвта му пулсираше силно, и то не само защото беше бягал надолу по пътеката.

Като отвори очи, Джеръл се вторачи в джанфеговите храсти на другия бряг. Когато заговори, гласът му беше спокоен и леко ироничен:

— Свърши ли с миенето на косата?

— Да — на Нарин ѝ беше трудно да спре тракането на зъбите си. Раната я болеше, а изкълченото бедро туптеше от повторния удар върху хлъзгавите камъни на дъното на потока. Именно тогава беше извикала. Опита се още веднъж да се изправи, без да се държи за скалата.

— Тъкмо излизах.

— Наистина ли? — Джеръл си помисли, че джанфеговите храсти бяха най-тъжните храсти, които бе виждал, но продължи да ги гледа.

— Нямам нужда от помощ — каза Нарин гордо. Подпряна на скалата с една ръка, тя внимателно пусна напред десния си крак, прихвана раменете си и подскочи. Разстоянието до брега се намали едва с няколко инча. Разкъсвана от болката в бедрото и блъскана от ледената вода, Нарин не знаеше дали ще може да повтори тази маневра. Каква глупачка беше, помисли тя гневно. И как е успяла да стигне толкова навътре? Скалата не изглеждаше толкова далеч, когато тръгна.

Пак плъзна крака си и подскочи. И още един път.

Но този път не успя да запази равновесие. Камъните се раздвижиха под стъпалата ѝ и ръката ѝ се плъзна по скалата. Успя само да ахне преди нетърпеливото течение да блъсне тялото ѝ и да го повлече надолу.

Джеръл чу ахкането и се обърна тъкмо навреме, за да я види, че губи равновесие. Без да мисли, той пусна ножа и се хвърли в потока.

Течението я изтърколи в ръцете му. Грабна я, но хлъзгавите камъни по дъното не му разрешиха да се задържи. Хванал здраво Нарин в ръцете си, той се подхлъзна и падна.

Известно време и двамата пъшкаха, докато Джеръл можа да се изправи. Охкането на Нарин беше накъсано и остро и подсказваше за болката, която изпитваше от падането.

Като внимаваше да не се подхлъзне пак, Джеръл стигна до брега, нежно положи товара си. Краката ѝ все още бяха във водата. Тя се опря на него. Дишането ѝ се превърна в свирещи въздишки, предизвикани от болка и унижение.

Джеръл внимателно се освободи от пръстите ѝ и се изправи. С тези рани беше изключително глупаво от нейна страна да се опитва да се къпе в потока. Но не от гняв, а от загриженост той се наведе над

нея, махна от лицето ѝ мокрите кичури, после хвана главата ѝ и я разтърси, за да отвори очи.

— Добре ли си?

Нарин кимна безмълвно. С отворена уста, задъхваща се и уплашена, тя не бе способна да отмести погледа си от ярките светещи сини очи над нея, прикована от някаква сила, която не разбираше. Усецаше болката, знаеше, че е гола и чувстваше хапещия вятър върху кожата си. И като че ли всичко това нямаше значение. Имаше значение само блясъкът на очите му, ръцете, които държаха главата ѝ, и успокояващата сила на мъжа.

Въпреки че очите му не се отделяха от нейните, Джеръл болезнено чувстваше близостта ѝ. Черни коси и очи със зелени пламъчета. Ярки червени устни, леко разтворени. Блестяща кожа и розови гърди, които се повдигаха и смъкваха при всяко поемане на дъх. Ръцете ѝ, толкова малки и деликатни, се бяха повдигнали и хванаха неговите.

Един мъж може да се удави в поток като този, но той рискува много повече, ако потъне в тези топли очи със зелени пламъци. Джеръл я пусна.

Развълнуван и уморен, той се премести малко по-надолу по течението и се отпусна на брега. Без да я гледа, попита:

— Можеш ли да се облечеш?

Отговорът ѝ бе едва доловим.

— Да.

— Извикай ме, като си готова — Джеръл повдигна единия си крак, после другия, опитвайки се да излее водата от ботушите си.

— Това беше единствената ми суха риза — измърмори той — и единствените ми скапани ботуши.

Обърна се и закрачи обратно към лагера.

Нарин никога не беше се радвала толкова при среща с непознати, както като видя след два часа мъжете, които влязоха в лагера! Студената планинска вода не беше нищо в сравнение със студа, който изпълни пространството между нея и ловеца, който така силно я смущаваше. Както обеща, Джеръл ѝ помогна да се върне в лагера, след като тя се облече, но не ѝ проговори повече.

Сред суетнята на раздвижилия се лагер тя се опита да събере мислите си върху решаване на неотложните задачи. Хората на Джеръл наистина доведоха вестносец и Нарин с облекчение му предаде посланието. Въпреки че сама не можеше да продължи, тя направи всичко, което можеше, за да предупреди Ануей за опасността над Калинден. Ако имаше късмет, вестносецът щеше да стигне в столицата след пет или шест дни и оттам веднага щяха да изпратят войски.

Твърде много време. Толкова неща можеха да се случат, преди да пристигне помощта. Ако Линдаз беше...

Нарин отдавна се беше научила, че няма смисъл да мисли и се надява на неща, които не можеха да станат. Трябваше по-скоро да помисли върху това, което ѝ каза Торк за опасността, която можеше да навлече на Калинден помощта от Маткасен.

Трябваше, но не можеше.

Когато вестносецът тръгна, Нарин се отпусна и се настани в носилката, която бяха донесли за нея. Отначало, въпреки че си повтаряше, че не я засяга невниманието на Джеръл към нея, Нарин се хвана, че следи всяко негово движение. Но към края на деня, когато болката в изкълченото бедро се усили, тя трябваше да се съсредоточи в себе си, за да не си позволи да охка.

Носачите не можеха да вървят бързо, защото пътеката ту се виеше по стръмното, ту се спускаше надолу. Стигнаха до малкия хан едва в ранните утринни часове.

Изтощената Нарин само от време на време ясно осъзнаваше какво става около нея. Въпреки че я бяха увили в няколко одеяла, тя трепереше от студ, а силните болки предизвикваха сълзи, които едва сдържаше. Като в просъница усети, че я слагат в легло, дават ѝ нещо топло да пие и я утешават. Дори не беше сигурна дали не беше сънувала синеокия мъж, който се наведе над нея, оправи завивките и държа ръката ѝ, докато заспа.

Джеръл седеше до огъня в масивното дървено кресло в стаята си и гледаше бягащите сенки в ъглите на стаята. Обхвана го несигурност и съмнение. Пръстенът на Сантар проблясваше на малкия пръст на лявата му ръка — беше му малък и не пасваше на нито един от другите пръсти.

Дали наистина искаше да активира записващото устройство? Ами ако единственото, което щеше да научи, е, че брат му е мъртъв и той е останал съвсем сам в безкрайната вселена? Ако Сантар е мъртъв, искаше ли да знае обстоятелствата и времето на смъртта?

Да! Устните му се свиха. Да, искаше да знае! Не можеше да върне Сантар и не можеше да отмъсти, но трябваше да знае.

Затвори очи и насочи комуникационната връзка, имплантирана в черепа му, към невропредавателя в пръстена. Не искаше да започне с последните записи. Просто не можеше, искаше да ги отложи. Не още. Освен това, за да разбере последните записи, трябваше да знае какво се е случило преди това.

Джеръл отвори очи, като почувства, че записващото устройство се включи. Сенките в стаята се разпръснаха и се превърнаха в шумните улици на град. Маткасен. Пръстенът му показваше Маткасен, какъвто го бе видял Сантар.

Бавно и постепенно Джеръл освободи съзнанието си от собствените си мисли и се поддаде на внушенията от пръстена. Някаква периферна част от мозъка му отчиташе, че продължава да седи в стаята пред огъня и сенките от играта на светлината се движат наоколо, сетивата му възприемаха съвсем други картини. Очите му виждаха хора, повечето облечени дрипаво, които се въртяха около него на градския пазар. Чуваше възбудени гласове, подвикванията на продавачите, различните звуци, които издаваха животните. До носа му стигна смесената миризма на мръсни тела, уплашени животни и остри подправки за храната, която се продаваше. Той се намръщи.

... Джеръл се движеше из мръсните, тесни задни улички на Маткасен. Видя немити отдавна деца, чу плача на гладни бебета, говореше с някакви мрачни, боязливи хора, които се спряха да отговорят на въпросите му. Той почувства страха на хората и болката, която Сантар е изпитвал, докато ги бе наблюдавал — най-бедните и потиснати хора в Ерандейн, жителите на големия и силен град — държава Маткасен.

Чрез невропредавателя Джеръл разбра съмненията, обхванали Сантар, почувства нарастващия му гняв и проследи пътя му до мъчително взетото решение да се противопостави на управниците в града, които бяха довели хората до такава мизерия. И дори когато съзнанието на Джеръл крещеше: „Не! Сантар, не прави това!“,

сетивата му продължаваха да следват действията на Сантар през дните, когато той даваше подкупи, мамеше и спекулираше, за да се добере до Господаря на Маткасен.

Но дори когато рационалното в съзнанието му протестираше срещу действията, които вече не можеше да промени, нещо в Джеръл го караше да се чувства горд от решителността на брат си, когото винаги бе смятал толкова млад и безпомощен.

Сантар беше постъпил много глупаво, като бе разкрил съществуването на Империята. Още по-глупаво беше очакването му, че неясни заплахи и обещания могат да принудят човек като Линдаз да направи нещо добро за хората, за които въобще не го беше грижа.

По-лошо беше, че всеки път Сантар се издаваше, че умее да върши неща, напълно непознати в Ерандейн, всеки път говореше за непознати светове, нарушаваше правилата на Службата за преоткриване за невмешателство и законите на Империята, които трябваше да съблюдава.

Докато следваше действията на брат си чрез впечатленията събрани от записващия пръстен, Джеръл знаеше, че Сантар ще се провали, че поема рискове, последиците, от които даже не може да предвиди. Все пак нещо в него не преставаше да се надява.

Тогава, чрез усещанията на Сантар, Джеръл срещна красивата Лейди Ксиант. Той почувства объркването и смутеното нетърпение на брат си и разбра, че няма надежда. Джеръл познаваше добре този тип жени. Но Сантар не беше срещал подобна жена и в това беше неговата зла съдба. Със страх и мъка Джеръл се отдаде напълно на усещанията, които нахлуваха в него от пръстена:

... в Големия дворец на Маткасен е късна нощ. Стражът от външната страна тихо подвиква на другия. Спалнята, която ми предоставиха, е луксозна и удобна. Трябва да обмисля следващите си действия. Днешният ден беше добър.

На вратата тихо, едва доловимо се чука. Отварям вратата. В тъмния коридор стои фигура, загърната в пелерина с качулка на главата. Преди да мога да кажа нещо, фигурата минава бързо покрай мен и влиза в стаята, като ми прави знак с ръка да затворя вратата.

Когато се обръщам към посетителя, с учудване виждам пред себе си Лейди Ксиант. Тя маха качулката и гъстата ѝ златиста коса се разпилява. Тя се усмихва почти боязливо и протяга ръка към мен.

Не мога да се сдържа и бързо отивам до нея, мълвя смутено някакви приветствени думи.

— Не можях да остана безразлична — казва тя, — трябваше да дойда.

Тя изглежда толкова смутена и несигурна в себе си и нейната нерешителност почти ме успокоява и улеснява държанието ми. Каня я да седне и ѝ предлагам чаша вино. Тя започва колебливо да говори. Казва, че се възхищава от това, което се опитвам да направя, че сама се е опитвала да помогне на поданиците на Маткасен, но не е постигнала нищо и може само да се надява, че аз ще успея там, където тя се е провалила. Седя, пленен от красотата ѝ и объркан от думите ѝ. Нейното възхищение и доверие към мен опияняват много по-силно от гъстото червено вино, от което вече бях пил достатъчно. Главата ми съвсем се замая.

Разговаряме. Внезапно, не знам как, ние се оказваме до широкото легло и тя се съблича пред мен, бавно, изкушаващо. Лега в леглото и дългата до кръста златна коса е разпиляна по възглавниците и върху тежките ѝ обли гърди. Под светлината на свещите блестящите ѝ очи следят моя поглед. Треперя, несигурен и уплашен, пронизван от болката на желанието. Тя повдига леко крака и ги разтваря...

Достатъчно!

Джеръл се завъртя на стола. Въпреки студа в стаята, той беше потен. Изтри челото си и откри, че ръцете му треперят и не може да ги контролира. Изруга, наведе се напред и главата му се заби в коленете. Стисна юмруци и ги отпусна едва когато кокалчетата му побеляха и пръстенът се вряза болезнено в кожата.

Джеръл разтърси глава и опита да се освободи от виденията, които бяха нахлули в съзнанието му през последния час.

Дали Ксиант...? Нима Сантар...? Устата на Джеръл се изкриви в гримаса. Колкото и да не искаше да активира отново записа, трябваше непременно да разбере какво се бе случило с брат му.

Той отново свърза своята комуникационна връзка с невропредавателя на пръстена, но този път заповяда да му предаде само последните няколко минути. Въпреки че така беше по-трудно да възприема записа, Джеръл се мъчеше да запази усещането за обстановката около самия себе си. Това усещане за отдалеченост щеше

поне малко да го предпази от това, което можеше да разкрие пръстенът.

... аз съм уморен, преситен и ясно чувствам присъствието на жената, която лежи до мен. Обръщам се към нея, но преди да успея да кажа нещо, тя леко слага пръст на устните ми.

— Нека ти наля малко вино — казва тя и гласът ѝ е нисък и безкрайно примамващ.

Тя става от леглото и отива до масата, сякаш без да забелязва, че е гола, и се връща с два бокала наполовина пълни с вино. Очите ми са приковани в нея, усмихвам се и отпивам. Виното ми се струва някак необичайно горчиво, но съм жаден и пресушавам бокала. Протягам ръка да я докосна, но всичко се размазва пред погледа ми и главата ми се завърта силно.

Викам, но тя стои неподвижно до леглото и ме наблюдава, после ме обгръща тъмнина и аз пропадам, пропадам...

Джеръл бавно се изправи. Огънят беше почти изгаснал и стаята беше почти толкова тъмна като чернотата, която беше обгърнала Сантар. Джеръл въздъхна и с усилие разтвори стиснатите си ръце. Смъкна пръстена от ръката си, откопча тежкия златен ланец, който носеше на врата си, и го промуши през пръстена. Пръстенът се удари в ланеца, златото проблесна като червеникаво пламъче в отражението на угасващия огън. Млечносиният записващ кристал изглеждаше унил и безжизнен.

Мъжът закопча отново ланеца около врата си и усети пръстена, студен и твърд върху гърдите си, скрит от ризата.

Джеръл спа неспокойно и се събуди много късно. Кошмари, в които неизменно присъстваше брат му, измъчваха съзнанието му и насън. Избра си чисти дрехи, взе дългото парче груб плат, което му дадоха за кърпа, и тръгна към заграденото със стена пространство в двора, което служеше за мъжка баня. Потръпна от студения въздух, взе бързо голямата кана с вода и я изсипа върху главата си. Шокът от студения душ окончателно го събуди. Той се поразтрепера, после бързо се изми, обля се още веднъж и със съжаление си помисли за топлото помещение на банята в космическия кораб. Навикът му да се къпе всеки ден беше повод за много сплетни в хана.

Като се облече и занесе мръсните дрехи в перачницата на хана, Джеръл прекоси главния двор и се запъти към стаята на Нарин. Независимо от силното сънотворно, което ѝ даде, вече трябваше да се е събудила. Той усети, че го обхвана нетърпение да я види.

Джеръл чу гласове, които се караха, доста преди да стигне до стаята на вестоноската. Учуден, той се забърза и бутна вратата.

Беше бледа, но не толкова от болка, колкото от гняв. Изправена в средата на стаята, тя трудно пазеше равновесие, стъпила на здравия си крак, и гледаше към също толкова разгневения, но много повече възмутен мъж, който стоеше пред нея.

— Аз трябва да се изкъпя, лечителю Фейн — говореше тя ядосано, — и ще се облека както подобава на вестоносец, с гамаша, ботуши и кожена туника.

— Аз пък казвам, че няма да го направиш!

Джеръл пристъпи вътре незабелязан.

— Аз съм Нарин от Калинден, Шести вестоносец на Господаря Джаспериан. По законите на Ерандейн ти трябва да ми осигуриш това, от което се нуждая — настояваше Нарин и се изпъна гордо.

Сцената щеше да е по-впечатляваща, ако косата ѝ не беше толкова разрошена и беше облечена в нещо повече от ризата, която Джеръл бе извадил от багажа на Ракин.

Ризата бе измачкана и твърде широка за нея. Ръцете ѝ не се виждаха, скрити в ръкавите, а надолу грубата дреха ѝ стигаше до коленете. С едната си ръка държеше някакво голямо парче плат, което би трябвало да представлява женски халат. Ботушите и гамашите ѝ бяха свалени и тя стоеше боса, а стройните ѝ слаби крака напомниха на Джеръл с почти болезнена яснота как изглеждаше, когато на нея нямаше никакви дрехи.

Джеръл се намеси със спокоен глас:

— Има ли някакъв проблем?

Спорещите сякаш подскочиха, явно стреснати от неочакваната намеса. Като го видя, Нарин като че ли леко се изчерви. Тя вдигна ръка и я прокара през косата си в отчаяно, чисто женско желание да я оправи.

— Тази жена отказва да изпълнява заповедите ми — възкликна Фейн гневно и пристъпи напред. — Тя трябва да прекара следващите

няколко дни на легло, без да се движи. Казах ѝ, че ако обуе ботуши и гамаши, само ще раздразни раната на крака, а ходенето ще я изтощи.

На лицето му застина обида и възмущение.

— Прекарал съм над тридесет години от живота си в изучаване на лечителното изкуство, а всичко, което получавам от тази жена, са обиди!

Джеръл едва успя да скрие усмивката, която заплашваше да се разлее върху лицето му. Лечителят му напомняше за дребните, свадливи сунити, които беше отглеждал като малък.

— С ваше позволение, търговецо — каза Нарин официално, — вярно е, че нямам намерение да се подчинявам на заповедите на лечителя, но не съм го обиждала.

Веждите на Джеръл се повдигнаха леко, но той каза с напълно сериозен тон:

— Съжалявам, че ви е създала такива неприятности, лечителю. Може ли да поговоря насаме с нея?

Фейн се намуси, хвърли на Нарин поглед пълен със зле прикрита неприязън и излезе.

— Хайде да седнем, Нарин от Калинден! — предложи Джеръл и най-после позволи на усмивката да се покаже на лицето му.

Той ѝ протегна ръка, която тя пое след известно колебание. Вече съжаляваше за избухването си срещу лечителя, но неговото надуто държание, демонстрираното превъзходство и заявлението му, че тя ще следва всичките му нареждания, без да задава въпроси, я вбесиха още когато той си отвори устата.

Нарин се опита, но не можа да потисне една въздишка на облекчение, когато се отпусна на стола върху износената възглавница. Понечи да се облекне, но установи, че е прекалено ниска, за да го направи, без да повдига бедрото си. Преди да успее да се настани по-удобно, Джеръл грабна възглавницата от другия стол и я сложи зад гърба ѝ.

— Така по-добре ли е?

Нарин кимна неопределено. Беше я докоснал само за миг, като ѝ помагаше да се облекне на допълнителната възглавница, но това ѝ беше достатъчно, за да загуби дар слово.

— Радвам се да те видя на крака — каза той, — но ми се струва, че не си толкова силна, колкото си мислиш.

Нарин понечи да възрази, но нещо в изражението на лицето му, в разбирането, което стопли очите му, я накара да спре. Усмивката огря цялото му лице и привлече цялото ѝ внимание. Стори ѝ се, че на лявата му страна се появи трапчинка.

Първата ѝ мисъл, като се събуди, беше дали той все още е до нея. Втората беше разочарование, че го няма. Третата не беше мисъл, а някакво неясно емоционално смущение. Никой мъж досега не беше поглъщал така мислите и съзнанието ѝ. Нарин усещаше, че отношението ѝ към него беше обезпокояващо и в същото време той непреодолимо я привличаше.

Това беше просто невероятно. Тя беше вестносец, а той търговец, въпреки че въобще не приличаше на нито един от търговците, които беше виждала. Срецнаха се случайно, при необикновени обстоятелства, които ги сблизиха по необходимост, което не би се случило в нормални условия. Щом оздравееше кракът ѝ, тя щеше да се върне в Калинден. Той имаше свой живот и само тук, на това място и за много кратко време я обсеби това силно чувство.

Все пак, откак се беше събудила, мислеше само за красивия търговец, спомняше си ръста и силата му, усещаше ръцете му около себе си, миризмата на кожата му. Стана ѝ неспокойно, като започна да мисли, как ли ще реагира, ако се появи отново. Прегледът на лечителя и скарването им и дойдоха като облекчение от тревожните ѝ мисли за Джеръл.

Сега той беше до нея, помагаше ѝ да се настани удобно и я караше да се усмихне. Беше се изкъпал, обръснал и сменил грубото ловно облекло с дълга вълнена роба и тежко наметало, каквото се носеше навън през зимата. Под робата се подаваше стъпалото му, обуто в прилепнал кожен чехъл. Мекият кожен колан беше без украса, но дръжката на камата, която се подаваше от него, бе инкрустирана със сребро и злато. Въпреки че робата беше свободна, хваната само в китките и пристегнатата в кръста с колана, тя не само смекчаваше, но и скриваше очертанията на силното му тяло. Отворът на врата показваше ясните извивки на шията и врата и част от косматия гръден кош, който Нарин така добре помнеше. Тя видя проблясващия тежък ланец от злато, наполовина скрит под робата. По него нямаше никакви други украшения и тъмната му вълниста коса беше причесана плътно по главата му не според модата.

— Доволна ли си?

Думите му прекъснаха внимателния ѝ оглед на външността му.

— Доволна?

— Че съм такъв, за какъвто се представям. Не беше много сигурна, когато се срещнахме.

— О-о... — Нарин с досада усети, че лицето ѝ пак се обагри. — Нямах предвид, че се съмнявам...

— Поведението ти беше разбираемо при тези обстоятелства.

— Но не и оправдано при твоето гостоприемство.

Стори ѝ се, че едно от пламъчетата угасна в очите му при думите ѝ.

— Не съм направил нищо повече от това, което се дължи на един вестоносец и на жената, която ми спаси живота — каза Джеръл, като си мислеше за пръстена, който взе без нейно знание. — Ти си почетен гост тук, вестоносецо, до момента, когато си готова да продължиш пътуването си. Но не мислиш ли, че е по-добре да последваш съветите на Фейн?

— Не мога да извъртам и усуквам като някоя дама, търговецо. Не умея.

Джеръл се усмихна.

— Май наистина не можеш.

Той замълча. Сега, когато знаеше информацията, която пазеше пръстенът, му се искаше да тръгне колкото може по-скоро за Маткасен. Но вече беше уредил да се присъедини към един търговски керван, който трябваше да мине оттук в близките дни. Може би беше по-добре да се придържа към предварителния си план. В някоя от колите на кервана и Норваг, и Нарин щяха да се чувстват по-удобно, освен това щеше да е по-лесно да поддържа версията, че е търговец и пътешественик.

— Ще почакаме един керван, който ще ни откара в Маткасен — каза той най-после. — Ще се радваме, ако пътуваш с нас, вестоносецо.

— Нарин — поправи го тя, преди да се замисли колко неподходяща беше подобна фамилиарност за Шестия вестоносец на Калинден.

— Нарин — той се поклони леко с мълчаливо съгласие. — Въпреки че една кола, карана от ардове, ще се движи много по-бавно, отколкото си свикнала, това ще ти даде възможност да си починеш и да

се възстановиш. А Норваг и аз ще сме повече от щастливи да ти правим компания — добави той галантно.

Ардова кола. Нарин си спомни огромните покрити коли, които служеха за домове и за придвижване на пътуващите търговци между градовете на Ерандейн. Керванът щеше да стигне до Маткасен след много дни, а може би и седмици. Много дни в затворените коли и с този мъж до нея. Мисълта за това пътуване я плашеше и изкушаваше.

— Благодаря. Много мило от твоя страна — това беше всичко, което можа да каже.

ГЛАВА ПЕТА

Следващите три дни, прекарани в компанията на Джеръл, бяха най-мъчителните, най-смуцаващите дни в живота на Нарин.

Джеръл беше внимателен, понякога забавен, но често тъжен и замислен. От време на време ставаше раздражителен и неспокоен и Нарин не можеше да разгадае причината за това. Той ѝ носеше храна, слагаше възглавници, за да ѝ бъде удобно, придружаваше я при кратките ѝ разходки около хана и се опитваше да убива времето, като играеше с нея на гонзат, стара игра върху табла, в която двамата се оказаха еднакво силни.

Нарин усети, че когато беше с него, забравяше за Калинден и за диваците, за изгубения пръстен и провалената си мисия, дори забравяше за вестоносеца, който замина да отнесе посланието ѝ в Ануей.

Джеръл изпълваше съзнанието ѝ насън и наяве. Когато беше близо до нея, тя до болка остро усещаше присъствието му. Когато го нямаше, не можеше да мисли за нищо друго, освен кога ще го види отново.

Затова Нарин неспокойно очакваше пристигането на кервана и възможността да се изплъзне от този мъж, който почти се превръщаше в нейна натрапчива идея. Тя харесваше живота си такъв, какъвто беше, и не се нуждаеше от промени — особено от промяната, наречена Джеръл.

За щастие, не се наложи да чака дълго. Сутринта на четвъртия ден от престоя ѝ в хана пристигна керванът на търговеца Бекнар, вдигна шумна врява и бъркотия и привлече вниманието на всички по двора.

От прозореца на стаята си Нарин видя как шест грамадни дървени товарни коли изтрополяха през широките порти. Още около четиридесет коли останаха отвън, наредени в дълга колона, разтегната на половин миля по пътя.

Както във всички кервани, колите бяха изрисувани, подобни на сандъци, двойно по-високи от човешки ръст, с големи дървени колела със спици. Четири мощни арда бяха впрегнати във всяка кола. Тези рунтави зверове бяха единствените същества, достатъчно силни да теглят колите.

Нарин наблюдаваше безпорядъка в двора и мислеше за Джеръл. Когато се присъединяха към кервана, той и Норваг щяха да пътуват в мъжката кола за гости. И тъй като тя щеше да е в женската кола за гости, можеше дори да не го види изобщо по време на пътя. Така сигурно щеше да е най-добре.

Нарин се устреми надолу по стълбите, толкова бързо, колкото ѝ позволяваше навехнатия крак. Навън, още от ниските каменни стъпала на главния вход на хана, я обгърнаха звуците и миризмите на хора и животни, които сновяха наоколо. Тя се усмихна и през тялото ѝ премина тръпка на вълнение, която керванът винаги предизвикваше у нея, след това се отмести от стъпалата и потъна в бъркотията.

Нисък, набит мъж с ярка рижава коса я подмина, като викаше нещо на някого в другия край на двора. Говорът му напомняше за южните равнини на Гарнеби, но миризмата, която се носеше от него, беше смес от ард и декнеб — острата, пикантна подправка, която придаваше вкус на повечето керванджийски ястия.

Русоляво дете, издаващо през рамо ликуващи подигравателни крясъци, се вряза в Нарин така, че тя почти загуби равновесие, после се втурна лудо да се гони с друго дете.

Нарин залитна и щеше да падне, ако не беше силната десница, която внезапно обхвана кръста ѝ и я притегли към една стена от мускули и кости, която тя тутакси разпозна.

— Добре ли си?

Думите на Джеръл прозвучаха приглушено, но тя различи отчетливо всеки техен звук, въпреки шумотевицата наоколо. Сякаш бяха сами. Суматохата в двора изведнъж изчезна от съзнанието ѝ.

— Да, разбира се, че съм добре — изрече тя остро и се освободи от ръката му. — Просто не забелязах момчето.

Изведнъж почувства гърба си, там, където се беше докоснала до широката му гръд, незащитен и хладен в сивия зимен ден.

— Е, какво, ще ни вземе ли керванът? — попита тя, за да скрие смущението си.

— Норваг е там и се договаря за пътуването ни. — Джеръл се усмихна и се загледа с интерес в панаира наоколо. — Май на съдържателя и челядта му не се е струпвало толкова вълнение от месеци.

Лявото ъгълче на устната му се повдигаше малко повече от дясното, когато се усмихваше. Нарин вече го беше забелязала. Както и преди, трябваше да потисне силното желание да докосне с пръст устните му и да го прокара по тази наклонена извивка. Докато го гледаше, усмивката изчезна.

— Казват, че до Маткасен можем да стигнем най-малко за шест дни — в гласа му прозвуча раздражение.

— Ардовете могат да се движат само с такава бързина — каза Нарин. — Може и по-дълго да пътуваме — и тя се вгледа в ниско надвисналите сиви облаци на хоризонта. — Това не е главен път. Зимната лапавица няма да му навреди, но едва ли ще можем да пътуваме, ако от тези облаци се изсипе потоп.

Джеръл тихо изсумтя недоволно и нетърпеливо се раздвижи. Погледът му се прехвърли от снижаващите се облаци към бъркотията в двора.

— Би могло да има и по-бърз начин за придвижване. След всичките тези години...

Думите му заглъхнаха. Като сви рамене, сякаш да се отърси от раздражението, той каза:

— Трябва да намерим Норваг. Ако е имал късмет, всичко трябва вече да е уредено.

Те се отдръпнаха, защото двама ратаи влачеха купчина стари влакнести въжета точно насреща им, после едва не се сблъскаха с млада жена, която буташе количка, натоварена с пресен хляб от кухнята на хана към кухненската кола на кервана. Мъже ѝ жени сновяха насам-натам с различни поръчки, всеки погълнат от задачата си.

Деца на всякаква възраст, някои от хана и околните имения, други от кервана, ту се шумгуаха в колите, ту изскачаха от тях или изпод търбусите на неподвижните ардове.

Огромните животни стояха спокойно, преживяха сеното струпано пред тях, без да обръщат внимание на глъчката. Те бяха мощни създания, по-високи в предната си част от повечето хора.

Гъстото им червеникавокафяво руно падаше почти до колената на късите им нозе и ги караше да изглеждат още по-огромни. Въпреки кроткия им нрав, мощните плещи, дебели вратове и тежки глави ги караха да изглеждат страшни.

Не след дълго откриха Норваг, но това, което той имаше да им каже, съвсем не бе онова, което Нарин би искала да чуе.

— Какво искаш да кажеш с това, че нямало места в колата за жени? — попита тя с негодувание.

— Само това — търпеливо изрече Норваг. Той стоеше на най-горното стъпало на една от колите, останала извън портите на хана. — Просто няма място в женската кола за гости. Запазих места в мъжката кола за Ракин и Борлат и една цяла кола за нас тримата. Ще пътуваме по-удобно от всички други в кервана, с изключение, може би, само на търговеца Бекнар.

— Не се безпокоя за удобствата — отсече Нарин, докато разглеждаше малката част от вътрешността на колата, която можеше да улови погледа ѝ. Поне не за тези удобства, за които мислеше Норваг. Независимо колко луксозно беше обзаведена колата, тя щеше да се чувства ужасно, ако трябваше да споделя ограниченото пространство с Джеръл цели шест дни.

В това време Джеръл беше влязъл вътре и проверяваше приготовленията. От мястото си на стъпалата Нарин виждаше достатъчно ясно, че той заема твърде много от вътрешната част.

Норваг се ухили, но не каза нищо. Нарин имаше неприятното чувство, че възрастният мъж чете мислите ѝ.

Шест дни затворена в тази претъпкана кола с Джеръл... Разумът ѝ бързо отхвърли газите мисъл. Трябваше да има друго разрешение.

— Какво е положението при семействата на керванджиите? Сигурно при тях ще се намери място за мен.

— Може би — кимна замислено Норваг.

Нарин успя да улови закачливата искрица в очите му. Тази искра бе достатъчна, за да я подбуди към действие.

— Ще отида да намеря Бекнар. Той би трябвало да знае кой може да ме настани при себе си — добави Нарин почти през рамо и закуцука напред към колоната от коли да търси търговеца.

По пътя бъркотията беше по-малка, отколкото в двора. Керванджиите използваха спирането, за да постегнат и поправят

колите или да нагласят по-добре товарите със суровини и стоки, които превозваха.

Огромните коли служеха както за складиране на стоката, така и за подслон на хората, които живееха и умираха в кервана. Съвсем малка част от колите, една, от които бе наел Норваг, се използваше за превоз на пътници.

Нарин не се надяваше твърде да намери по-широка кола. Тъй като керванът печелеше пари, като продаваше и разменяше стоките, които караше, пространството за хората бе ограничено. Само колите, които служеха за работилници, в които се произвеждаха кожени изделия, платно или накити, бяха по-просторни. Но и те бяха претъпкани с масички за ръкоделие, станове или други съоръжения.

Нарин не търсеше пространство обаче. Тя се нуждаеше от разстояние. Разстояние от тревожната близост на един мъж, когото едва познаваше.

Почти цял час загуби, докато намери търговеца Бекнар, човека, който водеше кервана и вземаше окончателните решения относно „гостите“.

— Разбира се, че можеш да останеш при семейство на керванджия по твой избор, вестносецо — каза той и очите му блеснаха студено и пресметливо, — но това ще ти струва нещо. И аз няма да направя никаква отстъпка от цената, която твоите приятели ще платят за наемането на колата за гости, само защото ти няма да пътуваш с тях.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще ми струва нещо? — попита възмутено Нарин. — Аз съм вестносец на града Калинден. По законите на Ерандейн ти си длъжен да ми осигуриш възможност за пътуване.

— Длъжен съм да осигуря пътуването на вестносец по служба — съгласи се Бекнар. — Но ти куцаш и затова не можеш да изпълняваш задълженията си. Не се съмнявам, че вече си успяла да предадеш посланието си на друг вестносец. Това означава, че сега не си на служба и аз не ти дължа безплатен превоз.

— Настоявам да ме превозиш с кервана си, търговецо! — Нарин едва се въздържа да не тропне с крак.

— Пътуването ти е осигурено, вестносецо. В моята най-удобна кола за гости. И не ти струва нищо — Бекнар сви рамене с безразличие

и насочи погледа си към раздвижването около последната кола в колоната. — Ако настояваш да пътуваш с някое от нашите семейства, а нашите семейни коли са вече препълнени, ще трябва да си платиш.

— Колко? — попита Нарин вбесена.

Бекнар помисли върху въпроса.

— Сто кредита в монети на Ануей.

— Сто кредита... Ти си полудял! Съмнявам се дали от Норваг си поискал толкова за цялата кола!

Лицето на търговеца остана безизразно.

Нарин усети, че всичко в нея закипя. Сумата беше твърде голяма. Пресметна с какво разполага и какво евентуално може да очаква от приятелите си. Не възлизаше и на половината от това, което бе поискал Бекнар.

— Ще ти дам десет — каза тя.

— Ха! Май се шегуваш.

Започнаха да се пазарят, но Бекнар не искаше да свали достатъчно, а Нарин не можеше да вдигне достатъчно, за да успеят да се споразумеят.

Ядосана и разстроена от неуспеха си, накрая тя се отказа. Докато се придвижваше обратно до колата, която беше наел Норваг, обмисляше какво да предприеме.

Един от вариантите беше да се откаже изобщо от пътуването с кервана и да се върне в Маткасен по някой от по-леките пътища, макар и пеша. Само че явно трябваше да го отхвърли, защото усилието, с което преодоля разстоянието от началото до края на кервана и обратно в търсене на Бекнар, вече я беше изтощило напълно.

Можеше да се вози отгоре върху някоя кола денем и да спи на земята нощем, но знаеше, че ще се дразни ужасно при мисълта, че всички останали спят на топло в колите, докато тя се свива под тънкото наметало от граклова кожа върху влажната земя. Едно беше да търпи негодите, когато изпълнява задача, и съвсем друго — при сегашните обстоятелства.

В краен случай можеше да приеме топлото легло и удобствата, които Норваг беше уредил, и просто да се старее да избягва Джеръл, доколкото може. Ако се возеше на покрива на колата и влизаше вътре само нощем да спи, сигурно би могла да изтърпи шестте дни, докато стигнат в Маткасен.

Да, именно, би могла да изтърпи... Но когато помисли за Джеръл и за близостта му, Нарин отново се заколеба, че би могла.

Би трябвало да се превърне в скала, за да издържа този студ, помисли кисело Нарин вечерта, когато се спусна вътре в колата, загърнатата с наметалото. Тя все още смяташе, че беше грешка, че се съгласи да пътува с тази кола или поне, че не трябва да влиза въобще вътре, но след часовете прекарани на покрива ѝ срещу зимния вятър, удобното и топло легло беше твърде голямо изкушение, за да може да му се съпротивлява.

В претъпканата кабина имаше само три легла: две койки от всяка страна над няколко реда с лавици и едно голямо легло в предната част над големите сандъци със стока. Джеръл вече бе казал, че ще спи на предното легло, пък и то единствено беше достатъчно голямо, за да го побере. Норваг бе заел една от койките, но тъй като те бяха прикрепени твърде високо, а старият човек не можеше да се катери, Джеръл беше извадил техния походен сламен дюшек и го наместваше на пода.

Той даже не си даде труда да погледне към Нарин, когато тя се появи на вратата. Норваг се усмихна и ѝ посочи втората койка.

— Тази е за теб. Бяхме решили да не те чакаме вече.

Нарин кимна, че е разбрала. Тя не събра смелост да заговори, тъй като вниманието ѝ внезапно и неволно се насочи към Джеръл.

Той се беше навел, с гръб към нея и помагаше на Норваг да застеле дюшека. Широкият му гръб с прилепналото кожено елече беше впечатляваща гледка, но не я смути. Но когато Джеръл изпъна крака, все още приведен в кръста, гледката на стегнатия му мъжествен задник, изпъкнал под впитите ловни панталони, я закова на място.

Нарин усети как нещо топло се надигна от корема към гърлото и заля лицето ѝ. Тогава Джеръл се изправи в цял ръст. Обтегнатата кожа на гамашите му се отпусна, краищата на връхната му дреха се отпуснаха и покриха част от бедрата му.

Преди той да успее да се обърне към нея, Нарин се шмугна край него с наведена глава.

— Ако нямате нищо против, аз ще си легна — каза тя и гласът ѝ прозвуча доста по-рязко, отколкото бе възнамерявала.

Само един поглед върху предназначенията за нея легло я убеди, че относителното уединение, което се надяваше да намери там, всъщност

трудно щеше да я изолира от опасната близост.

Койката беше прикрепена високо в стената — главата ѝ даже не стигаше до долната рамка. В стената бяха изрязани няколко стъпала, които образуваха нещо като стълбичка, и ако не беше кракът ѝ, щеше лесно да се изкачи. Но бедрото ѝ беше все още схванато и качването нямаше да е лесно.

Тя стисна зъби и решително започна да се издърпва нагоре с ръце. Тъкмо беше се изкачила толкова, че да надникне над койката, когато голяма мъжка ръка я обхвана отзад.

— Хайде горе! — изрече Джеръл бодро и я бутна напред така, че тя заби нос в дюшека.

— Ти... — Нарин се обърна, за да изгледа смразяващо източника на такава недостойна помощ, готова да се впусне в словесна битка. Думите ѝ замряха от срещата с блестящите му очи, които грееха в приглушената светлина на свещите.

— Помислих, че се нуждаеш от помощ — меко изрече той и се обърна преди Нарин да успее да отговори. Изгаси свещта пред себе си и остави само една малка вощеница прикрепена в стената до неговото легло.

Нарин се обърна в леглото и се огледа наоколо. Не искаше да мисли повече за това, но някакъв вътрешен неразумен глас продължаваше да креци в съзнанието ѝ, че ръката му е оставила неизличим отпечатък върху тялото ѝ. От дюшека на пода се чу гласът на Норваг:

— Приятни сънища.

Думите му сепнаха Нарин. Бе забравила напълно за него.

— И на теб — каза тя, насилвайки се думите ѝ да прозвучат любезно.

Светлината беше слаба и Норваг лежеше така, че лицето му оставаше в сянка. За миг Нарин можеше да се закълне, че той ѝ намигна. Но не беше сигурна, пък ѝ вниманието ѝ не беше насочено към него. То беше приковано върху Джеръл. Той бе застанал до леглото си, мъждивата светлина на примигващата свещ изцяло осветяваше лицето му и хвърляше кадифени сенки около ъгълчетата на устата му и вдлъбнатината на гърлото му.

Когато се наведе да събуе ботушите си, лицето му се изгуби от погледа ѝ. Вместо това светлината меко огря гъстите къдрици на

косата му.

Нарин беше като хипнотизирана от играта на мускулите на бедрата му, които възлесто се опънаха, докато стоеше на единия, после на другия крак, от мъжествената красота на ръцете му, които обхванаха последователно ботушите, от гъвкавостта, с която се прехвърли в леглото.

В този миг той се обърна и замръзна, като улови погледа ѝ. Нещо в дълбините на съзнанието ѝ, където все още бе останала следа от разумна мисъл, се бореше да ѝ внуши да се обърне, да отклони погледа си от него... Но цялото ѝ същество отказваше да се подчини и тя продължи да гледа мъжа, докато той най-после отклони погледа си и духна свещта. Милостивата тъмнина ги обгърна.

Нарин се отпусна на дюшека трепереща. Контрол. Тя трябваше да възвърне контрола над себе си. Все пак беше вестоносец и беше тренирана да овладява емоциите и действията си.

Затвори очи, дишай дълбоко, повтаряше си тя. След това бавно издишай. Съсредоточи се, изключи от съзнанието си всички дразнителни, всички мисли, всички външни въздействия, всички...

В тъмнината Нарин чуваше как Джеръл се обръща в леглото си, как започва да съблича горната си кожена дреха. Очите ѝ рязко се отвориха и тя задържа дъха си. Беше ли изобщо чула този мек, шумолящ звук на триеща се кожа преди това? Беше толкова лек, толкова незначителен и все пак...

Тя чу как той съблече палтото, след това ризата си. Тъмнината беше толкова гъста, че Нарин не можеше даже да види тавана на няколко инча над себе си, но с вътрешното си зрение виждаше как Джеръл изхлузва грубата си риза през главата. Представи си как играеха мускулите му.

Нарин чуваше всеки звук, който идваше от неговото легло, без да се напруга и даже най-леките шумове от движенията му така ѝ въздействаха, че я обхвана негодувание от безпомощността ѝ, от невъзможността да овладее мислите си от неговото присъствие, което толкова лесно разрушаваше самоконтрола ѝ, граден така дълго и трудно.

Но даже гневът ѝ не бе в състояние да потисне парещата до болка потребност, която представите ѝ за него бяха възбудили. И тази

потребност бе по-плашеща, по-съблазнителна от всичко, което някога бе изпитвала.

Тя стисна очи. Искеше да се концентрира, да изличи тези невикани, отвличащи я мисли и желания.

Цели шест дни, а може и повече, помисли Джеръл. И всеки ден, макар и за малко, щеше да бъде затворен в тази кола с нея. Той изскърца със зъби и се размърда неловко.

Още докато бяха в хана му бе безкрайно трудно да контролира реакциите си в присъствието на тази влудяваща и безкрайно съблазнителна жена. Тук, в тясната затворена кола, щеше да е почти невъзможно. Ако извършеше още една глупава грешка като тази, когато ѝ помогна да се качи на койката, той съвсем не беше убеден, че ще успее да се въздържи. Даже мисълта за това движение, спомена за докосването на това стегнато и закръглено задниче...

Джеръл заби нокти в грубите покривки, като се бореше да потисне неволната реакция на тялото си. Сам с нея, по този начин...

Не, не сам. Един мускул на брадичката му заигра. Наоколо винаги беше Норваг, който на вечеря се бе държал дяволски обидно.

Неговият стар приятел не изрече нито една дума, не повдигна вежди, даже с най-случаен жест не намекна, че е забелязал безпокойството на Джеръл. Нито веднъж не спомена за безбройните погледи, които Джеръл хвърляше към вратата на колата или към третата недокосната чиния, предназначена за Нарин.

Норваг не каза и не направи нищо, което означаваше, че съвсем точно знае какво причинява безпокойството на Джеръл и получава нечестиво удоволствие от това знание.

Джеръл пхна ръце под главата си, за да не започне да блъска с тях по стената. Утре по-скоро щеше да върви пеш, отколкото да се вози в тази проклета кола. Това можеше да му помогне да изразходва излишната енергия, която, без съмнение, предизвикваше безпокойството му. Щеше да се храни навън, сам, но нямаше да стои лице в лице с тази малка чернокоса жена вестносец и да гледа странните ѝ обезпокояващи очи.

Равномерният звук на дъжда, който трополеше по покрива, създаваше едно безкрайно изнервящо усещане почти откакто се бе зазорило. А се зазори преди часове.

Нарин се мръщеше и скрито изучаваше Джеръл, докато той местеше фигурите за игра по таблата за гонзат на масата пред себе си. Тя почти не можа да спи предната нощ и много добре знаеше по чия вина.

Джеръл се мята и въртя сигурно с часове, което почти я влуди. Сънищата също не ѝ донесоха отмора. Бяха изпълнени с един висок, широкоплещест, синеок демон, който безмилостно я измъчваше. В съня ѝ гой я преследваше и тормозеше, разпалваше у нея огън, който даже леденият поток, сътворен от сънищата ѝ, не можа да угаси.

А когато се събуди, той бе изправен до койката ѝ, втренчен в лицето ѝ.

Тя неловко се размърда на стола. Не бе нейна вината, че предателското ѝ тяло реагираше на присъствието му против волята ѝ. И съвсем не бе имала намерение да се изчервява, когато той ѝ помогна да слезе от койката, или да заеква като безмозъчен идиот, когато ѝ предложи димяща чаша гъст, леко горчив хавик.

— Ще изиграем ли още една игра? — Джеръл премести фигурите по таблата с неспокоен и развълнуван вид.

— Току-що привършихме шестата игра от сутринта — усилието да говори със спокоен глас, за да не издаде напрежението си, ставаше все по-трудно.

Тя отново се премести на коравата, тясна пейка, натикана в дъното на малкия проход през средата на колата. Не беше в състояние да понася повече всичко това.

— Норваг? Една игра?

— Ти винаги ме побеждаваш — Норваг изглеждаше единственият спокоен пътник в колата.

Седнал на единствения истински стол в колата, наклонен към стената и протегнал неподвижния си крак в прохода, старият мъж правеше впечатление на човек, напълно доволен от жребия си.

Нарин знаеше, че същевременно той се забавлява и това я дразнеше. На няколко пъти беше забелязала искрички в очите му, а веднъж, когато тя и Джеръл бяха спорили за правилността на някакъв ход в играта, го хвана, че открито ѝ се хили. Но какво му беше толкова забавно в ситуацията, така и не можеше да проумее.

За нея със сигурност нямаше нищо забавно. Единствената ѝ утеха беше, че дотук се бе държала с достойнство и сдържаност, подобаващи на един вестносец. Поне бе успяла да спаси частица самообладание сред вихъра на чувствата, които бушуваха в нея.

Нарин рязко се изправи, защото внезапно усети, че не може нито секунда повече да остане завряна в ъгъла на тясната и твърда пейка.

Но в мига, в който се изправи, осъзна, че бягството ѝ нямаше да бъде лесно. Масата беше само на няколко инча пред нея и препречваше прохода, върху нея бяха таблата за гонзат и фигурите за игра. Джеръл седеше приведен над нея и подреждаше фигурите за нова игра. Той изцяло заемаше малкото останало пространство от тази страна, а Норваг, все още облегат на сандъците, заемаше останалите няколко крачки пред вратата.

Нарин спря за момент, обезсърчена от препятствията между нея и свободата навън. Но само за момент. Тя бе имала смелост да застане пред ранен дъвон и не трепна и нямаше да си позволи да изглежда уплашена сега.

— Извинете — промълви тя. — Бих искала да изляза, ако нямате нищо против.

Нейният учител Гравнар би бил горд от спокойната вежливост, с която тя изрази молбата си. Джеръл рязко вдигна глава:

— Какво? — погледна я стъписано, но после се опомни и рече: — О! Разбира се.

Той бързо се повдигна, но се удари и почти преобърна масата. После се опита да се прилепи до сандъците, за да ѝ стори място. Но колкото и да се притискаше, това нямаше да намали тази грамада от плът и мускули, която едва ли съответстваше на разумно сложен мъж, помисли с досада Нарин, като гледаше с неодобрение миниатюрния проход, който оставаше между него и масата.

Някакъв слаб глас у нея се опита да го защити, тъй като той не бе в състояние да направи нищо повече. Но Нарин нямаше желание да слуша слаби вътрешни гласове. Искаше да излезе от колата.

— Благодаря — отвърна тя и побутна масата с надежда да освободи още малко пространство.

Колата леко се разклати и тя загуби равновесие. Бяха продължили пътя малко след зазоряване, но движението се усещаше повече, когато беше права, отколкото ако седеше.

Без да поглежда към Джеръл, Нарин се премести, така че гърбът ѝ се окажа срещу него, след това предпазливо започна да се промъква покрай него. Бедрата ѝ леко докоснаха неговите. Тя бързо пое дъх, изпъна се и леко огъна гърба си в отчаян опит да избегне ново докосване.

Като че ли бе попаднала в храсталак с парещо мъхаво биле, така бързо реагира тялото ѝ на съприкосновението с неговото. Тя отскочи така бързо, сякаш той бе парещия мъх. Разликата бе тази, че силната тръпка, преминала през нея, съвсем не наподобяваше добре запомнената реакция на пакостното растение.

— Понякога пътуването е тежка работа — изкоментира Норваг.

Нарин се наежи, но старият мъж невинно започна да изучава някакво петно на тавана. Тя подръпна долния край на туниката си, за да я оправи, издърпа ръкавите на ризата си, мина покрай Норваг и отвори вратата.

— Проклятие! — една дума, но напълно искрена и от сърце.

Навън дъждът валеше като из ведро, сякаш имаше стена пред нея. Очертанията на четирите арда, които теглеха колата бяха размити и неясни. Нарин едва различи коларя, сгъшен под заслона.

— Все още вали. Аз бих го разбрал по трополенето по покрива.

Нарин се извъртя, готова да се защити, но Норваг продължи да изучава пленителното петно.

Като избягваше погледа ѝ, той се вторачи навън, сви устни, леко поклати глава и каза:

— И изглежда скоро няма да престане.

Колата се люшна леко и това накара Нарин да се хване за вратата. В ъгъла Джеръл залитна, после седна отново на седалката. Даваше си вид, че изучава таблата за игра на гонзат, но Нарин забеляза, че дишането му беше малко неравно, сякаш беше бягал.

Тя с копнеж погледна напоените от дъжда поля, които едва се виждаха зад подгизналата, хвърчаща кал по пътя. Така ѝ се искаше да излезе навън, навън от тази претъпкана кола, далеч от тези хора. Но бягството щеше да струва твърде скъпо на все още нездравото ѝ тяло и тя не беше сигурна, че е готова да плати тази цена.

Все още не.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващото утро Нарин беше готова да крещи от собственото си безсилие. Бе прекарала една още по-неспокойна, ако това изобщо беше възможно, нощ от предишната. Пороят не беше намалял, а мудната монотонност на дългите часове в претъпканата кола бе още по-мъчителна. Присъствието на един твърде безцеремонен старец и един огромен намръщен мъж, който я караше да губи самообладание, превръщаха и без това досадното пътуване в ад.

Трябваше да признае, че Джеръл през цялото време говореше и се опитваше да разнообразява скуката, но премислените движения, с които се стареше да я избягва, нещо невъзможно в това тясно пространство, и напрежението, което се излъчваше от него, само още повече дразнеха и без това опънатите ѝ нерви.

Никога не бе усещала по този начин нечие присъствие и никога не ѝ бе струвало толкова усилия да съхрани спокойствието ѝ търпението, изисквани от един вестоносец.

Само ако имаше с какво да се занимава. Бе чистила и точила кинжала си, докато не се появи опасност да изтрие изцяло закаления метал. Три пъти разгъва и сгъва гракловото наметало, което носеше закачено на колана си.

Още една игра на гонзат с Джеръл, нещо, което той не бе предлагал от няколко часа, беше немислима. Да бъде толкова близко до него, да накланя главата си над таблата, когато той бе на няколко педи от нея, не, не можеше да го понесе още веднъж. Освен това присъствието му така я объркваше, че тя загуби последните шестнадесет игри. Не искаше повече да се унижава.

Когато керванът спря към края на сутринта, тя помисли, че ще успее поне да посети някоя друга кола. Но спирането беше твърде кратко — само да слязат петима пътници от мъжката кола за гости и да натоварят стоките, които техните семейства бяха донесли да заплатят за превоза. Никой не слезе от другите коли, доколкото можа да види през завесата на дъжда.

По-лошото бе, че петимата пътници оставиха празни легла в доста по-широката мъжка кола. С двусмислена усмивка, която напълно вбеси Нарин, Норваг съобщи, че се премества в мъжката кола за гости, за да държи под око двамата наети от Джеръл мъже — Ракин и Борлат.

Старецът нахлузи чифт лъснати кожени ботуши, взети под наем, за да се предпази от калта, загърна се в плетеното си късо наметало, събра малката си торба и замина. Точно така. И я остави сама в колата с Джеръл.

Няколко минути никой не промълви дума. Джеръл почти не беше повдигнал очи, откак Норваг излезе, и изглеждаше изцяло съсредоточен в някоя от своите безкрайни игри на гонзат.

Нарин застана по средата между вратата и масата, нямаше желание да рискува да тръгне в дъжда след Норваг и още по-малко желание да се приближи до Джеръл дори с един инч.

— Е? — запита тя накрая.

Джеръл повдигна глава. Дълбоко въздъхна, след това изпъна рамене точно както прави мъж, който се готви да застане срещу опасен противник.

— Какво, е?

— Ти няма ли да тръгнеш?

— Къде?

— В мъжката кола за гости.

Бавно и много отмерено Джеръл премести една от фигурите за гонзат.

— Не.

Нарин се размърда нетърпеливо.

— Не можеш да останеш тук.

Две сини очи предизвикателно срещнаха погледа ѝ. За миг Нарин помисли, че той няма да отговори. И тогава чу:

— Защо не?

Нарин отвори уста, готова да отвърне остро, но думите не излязоха. Какво трябваше да каже? Че я подлудява неговата близост, че без Норваг като придружител ще е нетърпима мъка да споделя колата с него?

Не можеше да изрече това. Всички демони на Ерандейн не можеха да я накарат да признае, че усеща всяко негово движение, че не е в състояние повече да търпи присъствието му.

— Защото не можеш — каза тя накрая. — Няма да бъде правилно.

Погледът му се насочи към таблата за игра и той премести още една фигура.

— Видях леглата в колата за гости. Не ме привлича идеята да спя свит на кълбо и да заемам пространство наполовина на ръста ми. Аз съм платил за тази кола и имам намерение да остана тук — за момент той спря. — Ти си добре дошла тук и можеш да останеш също. Ако искаш, можеш да се прехвърлиш в женската кола за гости. Изборът е твой.

Нарин тропна с крак, като съзнаваше, че жестът ѝ е напълно детински и сприхав.

— Няма никакво място в женската кола. А Бекнар каза, че другите коли са препълнени и не мога да пътувам с никоя от семейните.

Джеръл не отговори. Вместо това бавно избута стола си, отдалечи го от масата и стана. Трябваше му само една крачка, за да се окаже до нея.

Макар и късно, Нарин съжали, че не беше побягнала още преди. Толкова далече и толкова бързо, колкото я държаха краката. И би избягала наистина далеч, ако не беше схванатото ѝ бедро.

Джеръл не каза нищо. Той просто стоеше там, на една ръка разстояние от нея, със странно изражение на лицето и като че ли прехвърляше същите варианти, които и тя. Което беше смешно всъщност.

Това я обезпокои. Щом въображението ѝ извикваше такива планове, то тя бе загубила контрол в по-голяма степен, отколкото си мислеше. Това означаваше, че бягството беше по-разумен вариант, отколкото ѝ се беше сторило в началото.

Не можеше да тича, но можеше да увеличи разстоянието между тях, независимо от ужасното време.

— Ще изляза да се поразходя — каза тя.

Тази жена беше откачена да излиза навън в това време, помисли Джеръл и се взря във вратата, която Нарин току-що бе затворила след себе си. Тя беше откачена, а той беше много, много доволен, че нея я няма.

Последните два дни се бяха превърнали в ад. В сравнение с тях седмиците, които някога беше прекарал на Дормат III в отчаяни усилия да се измъкне от проклетото място, изглеждаха като леко приключение. По онова време му се беше наложило да се справи с три воюващи племена, които нямаха нищо против да си хапнат някой чужденец за вечеря, с няколко животински вида с вълчи апетит и доста големи зъби и с около дузина смъртоносно отровни растения. Като си спомни всичко това, онази кратка визита сега му се стори детска игра.

Той се отдалечи от вратата. Изведнъж го обхвана силно безпокойство. Погледът му се насочи към таблата за игра на гонзат. Сто и седемнадесет игри. В действителност повече, но след сто и седемнадесет той престана да брои. В началото му се беше сторило добра идея да се съсредоточи върху играта на гонзат, вместо да мисли за мъчителните видения, които го спохождаха и се въртяха все около една дребничка, избухлива и безкрайно желана жена вестоносец.

Много предпазливо Джеръл струпа фигурките върху таблата. Като внимаваше да не ги събори, отнесе таблата до вратата на колата, отвори я и изхвърли навън в дъжда и таблата, и фигурките. Те мигновено потънаха в калта. Таблата падна, обърната нагоре, точно пред следващата кола. Звукът от счупеното дърво изпод копитата на напълно равнодушния ард по-скоро се хареса на Джеръл.

Нарин бе мокра, измръзнала и сърдита на целия свят и на всеки член на кервана поотделно. Балите, върху които се бе разположила, бяха корави и неравни, а опънатото отгоре уж непропускливо платно не защитаваше от дъжда нито нея, нито балите.

След като остави Джеръл, тя първо потърси убежище в женската кола за гости. За нейна изненада, молбата да ѝ позволят да спи на пода бе посрещната с яростна съпротива. Жените знаеха, че тя пътува в колата на Джеръл. Когато Нарин поиска да я пуснат да влезе, поради това че е вестоносец и изпълнява служебно поръчение, жените започнаха да дюдюкат и грубо ѝ се присмяха.

— Ние спим по две или по три в легло — подигравателно каза една от тях, — а ти имаш на разположение цяла кола. Ти с двамата мъже. Наистина ли очакваш да те пуснем, след като и без това сме се натъпкали така, че нямаме въздух да дишаме?

Нарин се оттегли с толкова достойнство, колкото можеше да съхрани, а то не беше много.

Обитателите на останалите коли също не пожелаха да я приютят, макар че бяха по-учтиви. Освен това Нарин трябваше да признае, че действително никъде няма свободни места.

Малката кола за гости ѝ се бе сторила претъпкана само от тях тримата. В същото време някои от семейните коли не бяха по-големи, а в тях бяха наблъскани по осем или десет човека. Децата спяха по няколко на една койка, а възрастните се разполагаха по пейките и седалките около тесните проходи. И почти всеки, независимо дете или възрастен, беше зает с някаква работа.

Нарин се отказа да търси място в колите, бързаше се из калта покрай бавно движещия се керван и се мъчеше да открие кола, около която да върви и да бъде на завет. Тънката ѝ наметка се оказа почти безполезна под проливния дъжд и даже специалните ѝ добре подплатени ботуши започнаха да пропускат вода.

Един от коларите, сгушен натясно под навеса на капрата, ѝ разреши да се вози отгоре върху балите, привързани под непропускливото платно.

В първия момент предложението ѝ се стори прекрасно. Сега, когато балите ставаха с всяка минута по-твърди и платното, натежало от дъжда, увисна почти до носа ѝ, Нарин не беше толкова сигурна, че това е така.

Ставаше все по-студено и Нарин беше гладна. Винаги можеше да си донесе нещо от кухненската кола, но това означаваше отново да гази в калта под дъжда. Тази перспектива я обезкуражаваш още повече от седенето в неудобното убежище.

Колата внезапно се люшна. Нарин изхвърча срещу скупчените до нея бали, след това отхвъркна обратно с още по-голяма сила, когато колата се върна на равното. При силното разклащане от платното надолу към балите, на които се бе подпряла, шурна ледена струя вода и се изля във врата ѝ.

Нарин извика, след това изруга. Придърпа наметката по-плътно около себе си, но от това мокрите ѝ дрехи прилепнаха по-здраво към тялото. От устата ѝ се изсипаха ругатни, които биха шокирали приятелите ѝ, ако ги чуеха от нежните ѝ женски устни. От платното върху крайчеца на носа ѝ капна една капка, почти веднага друга цопна в лявото ѝ око. Този път тя дори не можа да събере сили да изругае.

Само въздъхна и се опита да се настани до балата като напразно търсеше по-меко място. Нощта щеше да продължи твърде дълго.

След като прибра масата обратно в шкафа на колата, на Джеръл му бяха необходими точно седем крачки, за да измине разстоянието от вратата до края на прохода. Знаеше го, тъй като го обходи напред и назад безброй пъти, за време, което му се стори цяла вечност.

Норваг се появи за вечеря с поднос храна за трима. Изчакаха, докато пикантните сосове започнаха да се втвърдяват в чиниите, но Нарин не се появи.

Отначало Норваг твърдеше, че не знае къде се намира вестоноската, но след известен натиск призна, че тя безуспешно се е опитвала да намери приют в женската кола за гости и в още някои от частните коли.

Когато накрая каза, че наистина не знае къде в крайна сметка е останала, Джеръл скочи на крака, готов да тръгне да я търси. Само забележката на стария му приятел, че Нарин сама може да се погрижи за себе си и едва ли ще бъде очарована, ако той смути спокойствието ѝ, убеди Джеръл да не се втурне навън в дъжда.

Но сега Джеръл желаше да бе последвал първоначалния си импулс. Свещите бавно потъваха в разтопени локви от восък. Норваг отдавна бе излязъл, защото твърдеше, че му е по-удобно в широката мъжка кола за гости, отколкото на сламеника на пода. Нарин също не се появи.

Навярно старият му приятел беше прав. Може би тя е намерила друго, по-удобно място. Ами ако не беше така?

Вярно беше, че тя бе неспокойна и неразумна, очевидно недоволна от обстановката в колата, която те бяха наели. Вярно беше, че му е по-лесно да се владее в нейно отсъствие. И вероятно беше вярно, че тя е доста по-щастлива вън от капана на колата, без него. Но от всичко това не му стана по-добре и не го накара да се чувства по-малко загрижен за нея или по-уверен какво да прави по-нататък.

Потопен в съмнения и неспокойствие, той продължаваше да крачи. Седем стъпки напред, обръщане, седем стъпки назад. От време на време Джеръл отваряше вратата и подаваше навън глава с надежда да забележи някакъв знак от малката вестоноска. Всичко, което получи, беше леденостудена струя дъжд по врата.

Глупак, изруга наум той. Нарин най-вероятно беше някъде на топло и сухо и без съмнение доволна, че не е принудена да дели още една нощ малката кола с него. Ако имаше капка разум, трябваше да си легне. При късмет утре небето можеше да се очисти и той щеше да излезе навън да походи и ще забрави всички тези тревоги.

Като взе това решение Джеръл изгаси всички свещи, освен онази, която гореше върху поставката над главата му. Изтегли ботушите, свали връхната си дреха и ризата. Преди да развърже кожените си панталони, Джеръл напъха златния ланец с пръстена на Сантар в джоба им. Щом колата беше изцяло на негово разположение, можеше да спи, в какъвто вид си иска.

В този момент от стълбичката на колата се чува стъпки. Джеръл замръзна, неуверен как трябва да реагира. Несъмнено, това беше Норваг, който вероятно е решил, че претъпканата кола за гости не е точно мястото, където иска да прекара нощта. И тогава отново...

Само пет и половина крачки му бяха необходими този път, за да премине разстоянието до вратата. Той бързо дръпна дръжката.

— О!

Лекото възклицание излезе от най-изцапаното същество, което Джеръл някога бе виждал. Трябваше му време, за да осъзнае, че това шуртящо, омазано с кал нещо е Нарин, достойният Шести вестоносец на Калинден.

— Какво, по дяволите...?

— Паднах. Като с-слизах от колата — зъбите й тракаха така силно, че думите почти не се разбираха. — Тези б-бали... С-схванах се и бедрото ми... К-калта е ужасна. Все още вали...

Думите й най-после стигнаха до съзнанието на Джеръл и го подтикнаха към действие.

— Богове, защо още стоиш там? — попита той, притегли я в колата и затръшна вратата зад нея. — Събличай дрехите! Всичко! — изкомандва Джеръл, като изпревари неизбежния й протест. — Остави ги просто на пода, а аз ще ги простра под дъжда. Така поне калта ще падне.

Той се намръщи, като видя колко е бледа дори на слабата светлина на свещта. Очите й, обикновено блестящи и святкащи, сега изглеждаха като огромни кръгли сенки под прилепналите към лицето й кичури коса, от които се стичаше вода. Цялата трепереше.

— Тук — измърмори той, свали изкаляната ѝ наметка и я хвърли на пода. — Трябва да облечеш други дрехи, да се стоплиш.

Откопча колана ѝ и го закачи на кукичката на вратата, след това се наведе и докато тя стоеше облегната на него, изхлузи единия ѝ кален ботуш, после другия.

Нарин заопипва шнуровете на коженото си палто, но ръцете ѝ така трепереха, че тя едва можа да хване връзките.

— Дай, аз ще го направя — Джеръл разпери ръцете ѝ и развърза шнуровете, след това издърпа прогизналата дреха от раменете ѝ. — Ти си глупачка, знаеш ли това? — попита той. В този миг тревога измени гласа му. Тя беше така бледа, така измръзнала...

— Какво те накара да го направиш?

— Аз н-не ж-желаех...

Джеръл чу как зъбите ѝ тракат, докато се опитваше да говори. Рязко посегна към връзките на ризата около врата и китките ѝ.

— Н-не м-мога да с-сваля... — Нарин се опита да се отстрани от него, но безуспешно.

— Ти едва стоиш на краката си — Джеръл изхлузи единия ръкав от ръката ѝ, после другия. — Колкото по-скоро махнеш тези мокри дрехи, толкова по-добре. Крайно време е да престанеш да се инатиш.

Той хвана края на ризата и я издърпа през главата ѝ.

Ръката му върху студената ѝ плът беше като пламък срещу леден блок, неспособна да разтопи леда, но достатъчна, за да потече отново замръзналата в жилите ѝ кръв.

„Пази се!“, извика някакъв глас в нея. Но Нарин беше твърде замаяна от студа, за да му обърне внимание. Джеръл ще се погрижи за нея. Джеръл ще я стопли отново. А на нея ѝ беше ужасно студено. Без да съзнава какво прави, Нарин увисна на врата му. Той беше толкова топъл, толкова силен, излъчваше толкова спокойствие. С него беше в безопасност. Безопасност.

Нарин смътно се замисли за думата. От какво трябваше да се бои? „От себе си!“ — извика слабият глас. Но това беше абсурдно. Нямаше опасност. Само студът и дъждът навън. Тук вътре, с Джеръл, беше топло и спокойно.

Толкова беше хубаво да усеща широката мощ на гръдта му срещу лицето и гърдите си. Нарин се притисна към него, ръцете ѝ срещнаха мускулестия му торс, копринената мекота на кожата му.

Джеръл пое дъх и я отблъсна. Тя беше хладна и мокра, и все още замаяна, но въпреки това допирът на ледените ѝ ръце разпали в тялото му огън, който едва ли и студеният дъжд би могъл да угаси. Но той нямаше намерение да излиза навън в проливния и отвратителен дъжд.

И още... Джеръл задържа дъха си.

Тя беше толкова изящна. Силна и гъвкава, чудесно сложена и все пак толкова деликатна. Така привлекателна. Гърдите ѝ бяха малки, кожата им полупрозрачна. Даже в светлината на единствената свещ можеше да види нежните сини извивки на вените под повърхността. От студа зърната на гърдите ѝ бяха се втвърдили, сякаш молеха да ги погали.

Той насила отклони погледа си. Но именно студът, а не докосването на пръстите му, ги бе втвърдил и това го разгневи. Би трябвало неговите ласки, неговите устни...

— Развържи панталоните си — заповяда той прегракнало. — Ще ти намеря нещо да се изтриеш.

Очите му отчаяно обходиха малката кола. Искаше му се да се обърне, да види как тя развързва кожените възли от всяка страна на талията си, как спуска мокрите кожени панталони надолу по бедрата си, нейните бедра...

Дяволите да я вземат! Тази жена толкова лесно подкопаваше самообладанието му. Без да разсъждава, Джеръл отхвърли покривките от леглото ѝ и издърпа грубото платно, наречено чаршаф. Можеше да послужи. Поне беше достатъчно голямо, за да я увие цялата и да я скрие от погледа си.

С чаршафа в ръка Джеръл се обърна към Нарин, решен да не обръща внимание на голотата ѝ. Просто щеше да наметне чаршафа върху нея, след това щеше да я положи върху койката, под покривалото, където тя благополучно щеше да изчезне от погледа му.

Нарин продължаваше да дърпа връзките на панталоните, но не постигаше нищо. Пръстите ѝ трепереха, тялото ѝ се тресеше, а през лицето ѝ беше паднал тежък кичур мокра коса, който скриваше очите ѝ.

С вик на неясен ужас Джеръл се спусна към нея и веднага я загърна с чаршафа, притегли я към себе си, за да може тя да поеме неговата топлина. Какъв сладострастен глупак беше! Да не осъзнае, че докато се отдава на фантазиите си, тя продължаваше да страда?

— Н-не искам... — възпротиви се тя и се опита да го отблъсне.

— Не ми пука какво искаш — отговори Джеръл грубо. — Трябва да се убедя, че няма да се разболееш.

С една ръка той изтегли връзките на кожените ѝ панталони. Кожата беше мокра и набъбнала от водата и му бе трудно да развърже възлите, а и чаршафът му пречеше. Но той нямаше да го пусне, за да вижда по-добре какво прави. Нарин се нуждаеше от топлината и закрилата на сухото платно, опита да се самозалъже той, но знаеше, че това е само част от истината.

Ако отвързването на връзките беше трудно, то свалянето на панталоните бе почти непосилно. И не само защото кожата беше прилепнала към мокрото ѝ тяло, или защото му пречеше чаршафът.

Джеръл се изпоти, докато свали панталоните ѝ. После започна енергично да я разтрива с чаршафа, първо раменете, след това надолу по гърба и ръцете, като през цялото време плътно я държеше към гърдите си, за да я топли.

Той се мъчеше да се съсредоточи върху тази задача, но гъвкавото ѝ тяло ѝод ръцете му заплашваше да разбие всичките му добри намерения. Дори не беше сигурен кой кого топли, защото с всеки следващ миг, с всяко поглаждане, температурата на нейното тяло се повишаваше.

Не се нуждая от помощта му, казваше си Нарин грубо. Не ми трябва. И все пак, въпреки мълчаливия протест, Нарин знаеше, че се залъгва. Този мъж, този миг бяха точно това, което тя желаше. И ги желаше отдавна, много отдавна.

Тялото ѝ потръпна, зъбите ѝ все още тракаха, но вътре в нея се надигна бурно разрастващо се желание, което потопа физическото неудобство в бушуващия прилив на страстта.

Би било съвсем нередно. Тя беше вестносец. Тя и само тя управляваше чувствата и тялото си. Градът ѝ беше в опасност и тя носеше послание, което трябваше да спаси хората и Господаря ѝ.

И нищо от това нямаше значение.

Не и сега.

В тази кола, в премигващите сенки, хвърляни от искрящата свещ, бяха само те двамата. Един мъж и една жена. Заедно.

Нарин се размърда в ръцете на Джеръл и се притисна още по-плътно към неговата топлина и сила.

Заедно. Толкова изкусителна дума, но толкова странна за някого, който е бил захвърлен на улицата като дете, за някого, чиято работа изискваше емоционална сдържаност, която да го държи на разстояние от хората наоколо.

Заедно. Няколко звука, нанизани като мъниста, които създаваха дума, която трогваше сърцето ѝ, влизаше в самата ѝ душа.

Нарин потърка буза в широката му гръд, спусна дланта си по хребета от мускули покрай корема му.

Джеръл едва задържа дъха си. Мускулите под ръката ѝ заиграха.

Слаба въздишка на удовлетворение и желание се отрони от устните ѝ. Нарин сгуши главата си в мъжественото възвишение на гърдите му. Малкият, твърд край на зърното му потри бузата ѝ. Без да разсъждава, тя обърна глава и прокара език по този съблазнителен малък хълм от плът и бе възнаградена от тръпнещото поемане на дъх от Джеръл.

— Недей... — ръцете му се впиха в раменете ѝ и той се опита да я отдалечи. — Ти не знаеш...

Но тя знаеше. Внезапно тя разбра какво точно желае. Знаеше, че има властта да поиска наградата си — да я изиска всъщност. И знаеше, че за Джеръл щеше да е невъзможно да ѝ откаже.

Студът, който измъчваше тялото ѝ допреди миг, изчезна в миналото. Той изгоря в огъня, който се надигна в нея, изгоря заедно с нейните съмнения, страхове и неувереност.

— Нарин! — името се откъсна от гърлото на Джеръл. Беше протест и молба.

Но нито протестът, нито молбата получиха отговор. Съществуващото, което той държеше в ръцете си, се беше превърнало от замаяно и треперещо бездомно създание във възискателна, съблазнителна жена, на която той не можеше да устои, както не можеше да устои на неумолимата вълна на желанието, което го заливаше.

— Нарин — той едва произнесе името ѝ този път, но тя чу. Чу и разбра.

Издърпа ризата си, свали я и я остави да падне в краката ѝ. За миг се отдръпна от Джеръл, погледна засенченото лице, толкова близо до нея. Очите ѝ търсеха отговор на въпрос, който не можеше да се зададе с думи.

Отговорът беше там, в блестящото излъчване на очите му, в полуотворените му устни.

Никой не промълви дума. С въздишка, която беше наполовина облекчение, наполовина признание за загуба, Джеръл наведе глава и впи устни в нейните.

Вече не ѝ беше студено. Тялото ѝ изгаряше от жар, който почти го уплаши, жар, на който не можеше да устои, както огънят, който привлича изморения пътешественик в края на безплодно странстване.

Беше толкова хубаво да я върже в ръцете си, толкова правилно. Като че ли цялата болка и самота на всички тези години, прекарани между звездите или в борба за оцеляване на някоя враждебна планета, никога не бяха съществували. Тук, с тази жена, Джеръл знаеше, че ще сгрее душата си на огъня на нейното желание и ще забрави своите битки в акта на единението с нея.

Той откъсна устните си от нейните, наведе се и повдигна Нарин в ръцете си. За момент застана неподвижно и се взря в нея с копнеж. Но само за момент. След това се запъти към леглото в края на колата и я положи в него.

Светлината на топящата се свещ озари лицето ѝ. В този миг всяко съмнение изчезна напълно. Тя го искаше, имаше нужда от него. И това желание, тази необходимост бе всичко, за което той бе мечтал, но не бе имал, всичко, за което бе копнял и никога не беше притежавал:

Пламъкът на свещта запраця, после отново ярко лумна.

— Ела при мен — прошепна Нарин с протегнати към него ръце.
— Желая те.

Без да сваля очи от нея, Джеръл се преметна в леглото и я обви в прегръдката си. Нямаше думи, които да ѝ каже, но и не се нуждаеше от тях — тя разбираше всичко, което той не можеше да ѝ каже.

Пламъкът на свещта се залюля и изчезна, светна още веднъж и угасна, като ги потопи в тъмнината. Нямаше значение. Вече не се нуждаеха нито от светлина, нито от думи, защото пламъкът, който гореше между тях, беше достатъчен и за най-тъмната нощ.

ГЛАВА СЕДМА

Тези дълги, тъмни часове на страст и преоткриване бяха сън. Бяха и реалност, както бе реален мъжът, който лежеше до нея. Нарин леко се отмести и се вгледа в лицето на Джеръл.

Той все още спеше. В бледата светлина, която се процеждаше през малките прозорчета на колата, той изглеждаше по-млад, по-уязвим.

Сърцето на Нарин се сви. Нощта бе донесла хиляди нови открития. Тя откри как тялото ѝ отвръща на неговите докосвания, как и най-леките ѝ милувки можеха да предизвикат тръпнеща реакция в този могъщ мъж, когото тя бе смятала за неуязвим. Откри екстаза, който може да обладае едновременно един мъж и една жена.

Първото им съединение бе яростно сливане на две тела, обзети от жарта на мига, огънят в едното се надигаше, за да срещне огъня на другото в единен пожар, способен да прогони и най-студената черна нощ.

Но часовете минаваха и тази първа стихия на нуждата се превърна в спокоен, но мощен пламък, който сгряваше не само тялото, но и душата. Не само сливането, но и простото действие да докосваш и да бъдеш докосван, взаимното изследване, споделянето носеха такова блаженство, имаха някакъв странен дълбок смисъл.

За радост и почуда на Нарин, Джеръл като че ли изпитваше същото удоволствие от нежната прегръдка, свенливата целувка, както и тя. Дори лекото докосване с върха на пръстите по ръката или по изпъкналите мускули на корема му беше достатъчно, за да предизвика трепетна реакция у него.

Начинът, по който той протягаше ръка да я докосне, меката предпазливост, с която я притегляше в обятията си, ѝ разкри уязвимост и несигурност, които странно контрастираха с бронята на непроницаема независимост, която преди това той винаги бе демонстрирал.

Каква сила ги бе съединила? Нарин се мислеше за задоволена и самостоятелна. Живееше с мисълта, че болките от миналото са отдавна отзвучали или са достатъчно дълбоко заровени, за да могат все още да нараняват. Смяташе, че в работата си е открила всичко, от което се нуждае — приятели, положение, сигурност, смисъл на съществуване, пътеводна цел.

Понякога ограниченията, наложени от службата ѝ, я дразнеха, беше негодувала срещу необходимостта да се държи на разстояние от хората, които я заобикаляха, срещу безсмислеността на някои от съобщенията, които трябваше да разнася, но това беше разбираемо. Обаче това, което имаше, беше далеч повече от това, което някога си бе представляла за възможно в детството си по доковете на Маргаш.

Едва през последната нощ, когато се озова в ръцете на Джеръл, Нарин се запита дали не би могло да има нещо повече, дали животът не съдържа богатства, за които тя дори не подозираше.

Нарин изучаваше чертите на Джеръл, искаше да запомни всяка линия, всяка извивка. Пръстите ѝ изгаряха от желание да очертае падината на бузите му, хълмчето на силната му челюст, чувствената издатина на долната му устна.

Тя се подчини на вътрешния си импулс, отпусна глава и нежно, предпазливо целуна с края на езика си устните му. Докосването ѝ беше леко като въздишка, но достатъчно. Джеръл се размърда. Устните му се отвориха, приканвайки я към себе си, и топлият му дъх се смеси с нейния.

Нарин се отдръпна. Тя искаше да докосва, да бъде докосвана, да държи и да бъде държана, да дава любов и да получава. Но първо искаше да се взре в очите на Джеръл в момента на събуждането му, да проникне през тези странни сини прозорци до самата му душа и да види поне част от онази неувереност и удивление, които владееха самата нея.

Клепачите на Джеръл затрептяха и се отвориха. Очите му бяха сини като лятно утро, наситено ярки и блестящи. Когато се разбудиха напълно, погледът му се спря на нея и той се усмихна. Нарин гледаше очарована как зениците му се разширяват и поглъщат ириса, докато накрая остана само тясна синя окръжност.

— Ти не избяга през нощта — гласът му беше шепот.

Нарин поклати глава. Значи той също бе мислил, че това е сън.

— Не.

Усмивката му стана по-широка. Едното ъгълче се повдигна по-високо от другото и оформи малката трапчинка на бузата му. Той повдигна ръка и нежно погали с пръст страните ѝ.

— Радвам се, че не го направи — каза той много, много меко и нежно.

Сърцето ѝ подскочи. В очите му, в докосването му се съдържаше уверението, от което тя се нуждаеше. Наведе още веднъж глава, за да усети сладостта на целувката му.

Устните му бяха топли и приветливи. Езикът му срещна търсеция ѝ натиск, срещна и спря, и потърси своето собствено сладко удоволствие. Нарин се освободи, за да покрие с целувки скулите, челюстта и шията му. Неговата груба, тъмна брада одраска устните и езика ѝ. Топлината и ароматът на кожата му я възбудиха и я накараха да продължи по-нататък.

Нарин бавно отпусна тялото си до неговото. Джеръл се опита да я задържи, да я върне обратно в същото положение, но нежното докосване на езика ѝ върху дланта му, лекото ухапване в основата на шията, плъзгането на голите ѝ гърди по разгорещеното му тяло бяха достатъчни да го разубедят и той остана в тръпнещо подчинение. За миг Нарин прекъсна нетърпеливото движение, за да възликува от неговото все по-неравно дишане, от препускащия му пулс, който тя ясно усещаше в основата на шията му. И тогава гладът ѝ, твърде силен, за да търпи по-нататъшно отлагане, я върна към изкусителната ѝ задача.

Широката планина на раменете и гърдата му, равнината на стегнатия му мускулест корем чакаха да ги изучи, привличаха я към себе си. Нарин не пестеше целувките си за коравата извивка на гърдите му, за арката на ребрата му, за леката падина между мускулите на корема и хълбоците му. И с всяка целувка, с всяко горещо докосване на кожата му с език тя тържествуваше в завоеванието и триумфа си.

Но завоевателят беше в същата степен завоюван, тъй като в готовността на Джеръл да се подчини на господството ѝ се съдържаше и победата, и падението ѝ. Тя захапа малкото кораво връхче на зърното му и нейните зърна също се втвърдиха в отговор. Тя леко погали с ръка тънките къдрави косми между слабините му и не можа да се сдържи да

не извика от жадното разтърсване, което я обхвана и заплашваше да я потопи в тръпнещ екстаз, преди да бъде готова.

Като всички завоеватели преди нея, Нарин дръзна докрай. Меко, изключително внимателно прокара върха на пръстите си около налятия му с кръв член. Джеръл се задъха. Главата му се люшна върху възглавницата и тялото му се изви в стремежа си към нея, към сливане.

Окуражена, Нарин леко го погали по цялата копринена дължина на тялото му. Тя едва го докосваше, но въпреки това неговата горещина, жадната необходимост, която беше възбудила, бяха достатъчни, за да предизвикат въстание срещу чувственото ѝ господство.

С рязък вик Джеръл я обърна по гръб и я прикова към леглото с масивното си тяло. И тогава Нарин узна какво означава да понесеш отмъщението на покорените. За всяка мъчителна целувка той удвояваше наказанието, утрояваше го. Ръцете, устата, езикът му десетократно върнаха за изящното мъчение, което му беше наложила, докато Нарин не започна да се извива под него, погълната от нуждата, от копнежа за освобождаване, което беше в негова власт да ѝ дари.

Не, не беше така. Даже в мъглата на жарта и изгарящото чувство Нарин знаеше, че не е победена и Джеръл не е неин владетел. Тук и сега те бяха равни. Един мъж и една жена, които споделяха не само телата си, а и себе си. Намираха един у друг не само физическо облекчение, а и смелостта да бъдат уязвими, макар и за малко.

Тези мисли изчезнаха мълниеносно, когато Джеръл се вряза между бедрата ѝ, после се хвърли отгоре ѝ с огромното желание да му бъде отвърнато. Нейният нетърпелив и екзалтиран вик потъна в неговото задъхано дишане. Тя се изви нагоре, като го караше да влезе по-навътре в нея.

Те се движеха в задъхан, непрестанен ритъм, който отнесе всякаква мисъл, всяко съзнание за нещо друго, освен това адско впитане и вихър. Точно преди тези страшни пламъци да успеят да я погълнат и стопят напълно, те се превърнаха в брилянтния и ясен екстаз на изчистено и скъпоценно излитане. Миг по-късно Джеръл се строполи, треперещ в гърчовете на собственото си освобождение.

Нарин не знаеше колко дълго продължиха да лежат, сплетени един в друг, без да усещат отделността на телата си. Най-после Джеръл

се надигна и легна до нея. Тя мълчаливо взе ръката му и я постави под главата си.

Постепенно болезненият огън в нея затихваше и я потапяше в сладка умора, която натежа в крайниците ѝ и я унасяше в сън. С натежали клепачи, тя обърна главата си на възглавницата и срещна неговия напрегнат поглед. Нарин се усмихна съвсем леко и нежно, постави дланта си на бузата му с жест на... какво? Твърде ѝ се спеше, за да може да мисли.

Нямаше значение. Каквото ѝ да искаше да каже, Джеръл разбра. Той обърна глава и топло целуна средата на дланта ѝ, после я притегли плътно към себе си. Спусна ръката си надолу по тялото ѝ и придърпа завивката по бедрата ѝ, загърна раменете ѝ и нежно я подпъхна под нея.

Последното нещо, което Нарин осъзна, преди да потъне в сън, беше меката ласка на пръстите му по лицето ѝ, нежното докосване на устните му до слепоочието ѝ, точно там, където биеше пулсът ѝ.

Джеръл внимателно се измъкна от прегръдката на Нарин, после от леглото. Нека поспи още малко. Беше рано и имаше още много време, преди да дойде Норваг за закуска, за да успее да подреди колата и да я събуди.

За миг той остана до леглото и я гледаше как спи. Какво имаше в тази вестоноска, в тази малка жена, какво го привлече към нея? Защо от всички жени, които беше срещнал в живота си, тя единствена успя да забие стрелата, която той винаги успяваше да отклони от чувствата и душата си?

Беше ли това нейния огнен отговор на неговото леко докосване? Или гордия дух, който я правеше равна в любовта им, способна да дава и да получава, да приема това, което ѝ предлагаше, и да иска от него в замяна? Или нещо друго, нещо, което не се свързваше и не можеше да се обясни с любовната игра?

Джеръл внимателно подпъхна завивките под Нарин. Тази нощ беше по-различна от всичко, което беше преживял. Нежна. Сладостна. И все пак неговото обладаване трудно можеше да се нарече нежно, а в нейния отговор нямаше никаква престорена свенливост.

Те преминаха през нощните часове като летяща комета през небесата, обгърнати в общ пламък, докато пропаднаха в безкрайната

мамеща тъмнина. Каквото и да му готвеше бъдещето, тази нощ щеше да остане жива в него до края на живота му.

Тук, в този забравен свят, с тази горда и страстна жена, той случайно откри надежда за спокойствие, което явно бе търсил през всичките си скитания. Но дори тя да беше свободна от отговорностите, които я обвързваха, как можеше да я помоли да напусне единствения свят, който познаваше, за да се присъедини към него, мъжа, който познаваше хиляди светове, но не можеше да нарече нито един от тях свой дом?

Неуморното барабанене на дъжда по покрива беше единственият отговор.

Най-после Джеръл се отдръпна от леглото и започна да се облича. Като си вземаше палтото, ланецът, който той свали снощи от врата си, се измъкна от джоба му и падна на пода.

Джеръл се наведе да го вдигне и застина. Пръстенът просветна унило в сивкавата светлина — пръстенът на Сантар. Беше го забравил.

Бавно, той се изправи, като стискаше ланеца между пръстите си. В него беше отговорът.

Той беше дошъл на Ерандейн, за да намери брат си. Дори не беше се поколебал да открадне един пръстен от жената, която му бе спасила живота. Дори не мигна, когато я лъжеше. И ако трябваше да го направи отново, щеше да постъпи по същия начин, без да се колебае и миг повече от първия път.

А когато откриеше Сантар? Какво щеше да стане после? Ако се освободеше от дълга си, щеше ли да вземе Нарин със себе си? Можеше ли?

И не законът за ненамеса щеше да го спре. Но щеше ли да има право да я изтръгне от единствения дом, който имаше и познаваше, и да я хвърли в безкрайната вселена, в която имаше хиляди светове и нито един не приличаше на нейния?

Знаеше, че не може да остане с нея. Колкото и огромна да се окажеше любовта му към нея, тя щеше да се затормози и измъчи от необходимостта да живее в лъжа до края на живота си. Никога нямаше да може да говори за своя свят, за семейството си, за нещата, които е вършил, за местата, където е бил. Щеше да изчезне зад маската, която ще е принуден да приеме.

Какво оставаше тогава? Джеръл затвори в дланта си пръстена с ланеца. Погледна към спящата Нарин.

Четири дни, помисли той. Това оставаше. Четири дни с нея, които можеха да прекарат, както желаят. Само двамата. Заедно.

Той стисна юмрука си, докато пръстенът не се врязва в плътта му. Четири дни със съзнанието, че няма да има пети.

Джеръл насила разтвори дланта си. Само ако можеше да я попита защо носеше този пръстен и на кого трябваш да го предаде. Но не можеше, а тя нямаше да му отговори, ако го направеше.

Бавно и много внимателно той прибра пръстена и ланеца в една скрита торбичка от вътрешната страна на колана си.

Четири дни трябваше да бъдат достатъчни.

Колко странно, че дъждът и натъпканата кола престанаха да имат каквото и да било значение, мислеше Нарин. Първите два дни бяха нетърпимо мъчение, а последните два бяха като най-сладкия мед, наситени и отлитащи прекалено бързо.

Дори времето, след три дъждовни и тъжни дни, се промени и светна слънце. Някъде в ранния следобед керванът премина под последните дъждовни облаци. Нито тя, нито Джеръл забелязаха. Те нямаха нужда слънцето да ги топли.

Днес вечерта за пръв път вечеряха сами. Норваг реши да вземе храната си и излезе навън с другите пътници, но им остави две бутилки зафа, които беше купил тази сутрин в едно крайпътно имение.

— Хубаво е — каза той и подаде бутилките на Джеръл. — Много прилича на сладко алтареанско вино, но е по-меко.

— Алтареанско... — Нарин заекна, опитвайки се да повтори думата. — Какво е това?

— Ъ-ъ... — Норваг се смути и погледна към изведнъж намръщилия се Джеръл. — Няма значение.

И беше прав. Нямаше значение, защото зафата беше толкова хубава, колкото беше обещал.

Нарин отпи още веднъж от дървената чаша, като се наслаждаваше на смесения вкус от слънце и сладък плод и вдигна очи. Срещна погледа на Джеръл, който я изучаваше. Зафата или нетърпеливото пламъче в очите на Джеръл, или някаква странна смес от двете така замая главата ѝ, чудеше се тя?

Нарин го гледаше очарована и запленена, докато цветът на очите му се промени от светлосиньо до тъмната синева на дълбоко спокойно езеро. Постепенно леката усмивка, която беше повдигнала ъгълчето на устата му, изчезна и устните му, толкова чувствено пълни, се разтвориха. Върхът на езика му се показа и бързо изчезна пак и остави след себе си тънка влажност, която предизвика у Нарин внезапно желание отново да узнае чувството, топлината и вкуса му.

Но устните му се затвориха и той леко се намръщи, сякаш някаква неприятна мисъл го загложди, и той се отдалечи и остави чувството ѝ странно самотно.

Джеръл се изправи. Взе в една ръка бутилката със зафа и двете чаши, внимателно заобиколи масата и протегна другата си ръка към нея.

— Ела с мен — каза той нежно.

Без да се колебае, Нарин сложи ръката си в неговата и се промуши край масата, за да отиде до него. Ръката му беше толкова топла, толкова силна.

— Ела — и той я дръпна към вратата. — Ще оставим свещите да светят, за да ни посочат обратния път.

Повечето от колите в кервана бяха тъмни, а техните обитатели вече спяха. Някъде отстрани Нарин чуваше сумтенето на ардове и тихия, успокояващ глас на някой от мъжете, оставен да пази животните през нощта. По-нататък някаква група хора се бяха събрали край малък огън. Звукът от гласовете им стигна до нея като тихо мърморене.

Нощта беше неочаквано топла и лекият ветреј донесе сладкия дъх на гниеща трева и мокра земя.

— Луната още не е изгряла — каза Джеръл, — но звездите ще ни осветят пътя. Студено ли ти е?

Нарин поклати глава, но забрави, че той не я вижда в тъмнината, защото очите им още не бяха привикнали.

— Ще те стопля — продължи той и гласът му внезапно стана нисък и пресипнал. Той обгърна раменете ѝ и я придърпа към себе си. — Освен това имаме още зафа. Няма да ни е зле.

Джеръл я поведе покрай колите. Вървяха бавно, като внимателно избираха пътя през мократа трева, докато очите им привикнат към тъмнината. На Нарин щеше да ѝ е по-лесно да върви, ако ръката на

Джеръл не беше обгърнала раменете ѝ, но тя не направи опит да се освободи.

— Така сме достатъчно далеч — каза накрая Джеръл и спря до една камара скалисти камъни, които изглеждаха сивкави под светлината на звездите.

Той се наведе да сложи на земята бутилката със зафа и чашите, след това, преди Нарин да успее да разбере какво смята да прави, обхвана талията ѝ с ръце и я повдигна върху един голям плосък камък.

Без да се замисля, Нарин сложи ръце върху неговите, за да се задържи стабилно. Седнала на скалата, тя погледна надолу към лицето на Джеръл. Можа да различи само линиите на веждите, страните и челюстта му, осветени в бледо сребристо, и очите му, почернели от тъмнината и блестящи от звездната светлина, устремени в нея.

За миг необясним страх я прониза. Той сякаш носеше маска, защитно покривало от звездна светлина и тъмнина, които я отдалечаваха от него.

Това беше глупаво. Нарин разтърси глава, за да изхвърли неканената мисъл. Нямаше нищо скрито и неразгадаемо в начина, по който я държеше, нищо скрито в това как я придърпа към себе си, когато вървяха по зимната поляна.

Джеръл я пусна, бавно и с нежелание. Ръцете му се измъкнаха изпод нейните, спуснаха се надолу по талията и по бедрата ѝ, докато върховете на пръстите му докоснаха студения и твърд камък под нея.

Кацнала на скалата, с лице обгърнато в сянка, тънкото ѝ тяло срещу звездната светлина, малката вестоноска приличаше на някое от митичните същества от неговия собствен свят, същество изтъкано от въздух и магия, нематериално и все пак толкова изкушаващо реално за обикновените смъртни.

Косите ѝ, тези копринени снопове, които той обичаше да обвива около ръката си, светеха в слабата светлина. Формите ѝ се очертаваха от сенките и от плътно прилепналата кожа на туниката и гамашите ѝ, които подчертаваха линията на раменете, на тялото, на стройните ѝ крака. Погледът на Джеръл се спусна по извивката на бедрото ѝ, по сгънатото ѝ коляно, надолу по крака и после обратно.

С каква магия го бе омагьосала през тези два дни? Какви непознати средства бе използвала, та го бе накарала да забрави всичките си съмнения, страхове и вината си? Тук, далеч от тесните

очертания на колата, със студения нощен въздух между тях, трябваше да се освободи поне от някои, най-малкото от очарованието ѝ.

Но не можеше.

Китката го заболя от спомена за напрегнатите твърди мускули на бедрата ѝ, за меката, приканваща дълбочина на гърдите ѝ. Пръстите му почиваха върху студения камък, а продължаваха да трептят от спомена за топлината на кожата ѝ.

Джеръл пое дълбоко въздух, за да се успокои, после се обърна да вземе зафата. Мълчаливо подаде на Нарин двете чаши да ги държи, докато той наливаше. Въпреки че бледата светлина се отразяваше слабо от гърлото на бутилката, тъмното дърво на чашите почти не му даваше възможност да вижда къде налива.

Несъзнателно той хвана китките ѝ в своите и веднага съжали, че го е направил. Огънят, който избухна между тях, можеше да изпепели дори обкованото дърво на чашите.

Но от чашите не се извисиха пламъци и той успя да долее зафата, без да я разлее. Много внимателно Джеръл постави пълната си чаша и бутилката върху скалата, след това се подпря и подскочи да седне до нея.

Джеръл взе чашата си и я протегна към Нарин с намерение да докосне ръба на нейната чаша за мълчалив тост. Но вместо да повдигне чашата си в отговор, Нарин обгърна чашата си с две ръце и наведе леко глава.

Бързичко, Джеръл направи същото, като се проклрнаше наум. Ето такива прости грешки разкриваха различния им произход.

И такива неща му напомняха неприятно, че той не беше тукашен, че тази жена, този миг под звездната светлина нямаха място, докато търсеше Сантар. Те бяха различни — привличащи се различия, но нищо повече. Различни.

Погледът на Джеръл се бе втренчил съсредоточено в чашата и той се опитваше и не можеше да отхвърли наситеното усещане за нейното присъствие.

Нарин се размърда и се опъна назад, като се подпря на лакът. Лицето ѝ, окъпано в звездната светлина, бе обърнато към блестящия небосвод над тях.

— Понякога се чудя — тихо започна тя, без да гледа към него, — какво има там горе. Има ли други светове, други хора. Какви са те — и

тя повдигна чашата си, за да посочи към една ярка група звезди. — Сигурно има цели светове само в онази малка групичка. Светове с мъже и жени, и деца, и... — гласът ѝ затихна.

Джеръл я погледна, но не можа да разгадае изражението на лицето ѝ. Тя разтърси глава, сякаш искаше да прекъсне фантазиите си, и отпи една глътка зафа.

— Какво те кара да мислиш, че има други светове, освен този? — попита Джеръл внимателно.

Информацията, която Данет и Сантар бяха успели да съберат, показваше, че в Ерандейн, както в повечето светове, изгубили се при разпадането на Империята, се бяха запазили легенди и истории за хора от други планети. Но в нейните думи като че ли имаше нещо повече от легенда.

Тя отново поклати глава. Джеръл можеше да се закълне, че чу шумоленето на копринените ѝ коси.

— Не знам — призна тя. — Фантазии от детството, може би. Понякога, още когато бях в Маргаш, често си представях други места, други хора, съвсем друг живот. Май никога няма да забравя тези неща.

— Не си споменавала Маргаш преди — каза Джеръл. Той се поколеба. Само си въобразяваше или лицето ѝ наистина потъмня на фона на бледата светлина? След като тя не отговори, той додаде: — Как стана така, че сега живееш в Калинден?

— Аз... — Нарин замълча неуверено. Тя рядко говореше за детството си, но изведнъж ѝ се прииска да обясни, да сподели най-съкровената и тъжна част от живота си с този мъж, с този непознат. Защото той си оставаше непознат, въпреки близостта им през последните два дни.

И все пак...

Тя обърна очи към него и улови погледа му, очакващо вперен в нея. Дъхът ѝ спря в гърлото. Само видът му караше кръвта ѝ да бушува.

— Като дете живях в Маргаш — най-сетне изрече тя, като се насилваше да гледа встрани. — Заведоха ме в Калинден, когато бях на около пет години.

— Какво е накарало родителите ти да се преместят в Калинден?

— Аз... аз нямам родители. Мъртви са... Най-малкото, надявам се, че са мъртви.

Последните думи бяха изречени толкова тихо, че Джеръл се напрегна, за да ги чуе.

— Надяваш се, че са мъртви?

Нарин повдигна глава и се загледа пак в блестящите звездни точки над тях. Джеръл видя стиснатите ѝ челюсти и гърлото ѝ, което сякаш се опитваше да преглътне нещо много горчиво и твърдо.

— Не бих искала да мисля, че просто са ме изоставили — каза тя най-сетне. — Прекарах една година, или поне ми се струва, че беше година, по доковете на Маргаш. Опитвах се да оживея. Не мога да понеса мисълта, че съм била хвърлена умишлено в онази мизерия.

— Но ти каза, че си била едва на пет! — извика Джеръл, сякаш искаше да протестира. Той беше обиколил много пристанищни градове на различни планети и добре знаеше ужаса на живота по доковете.

— Невинаги бях сама, но понякога беше по-добре да съм. Тогава не бих... — гласът ѝ пресекна. Замълча, като се опитваше да се успокои. — Имаше сума деца като мен. Понякога живеях с тях. За известно време ме прибра една стара жена. Беше бедна, но делеше малкото, което имаше, с мен. Прибраха я властите, заедно с много други като нас, които бяха намерили убежище в една изоставена сграда до доковете. Аз успях да избягам. Така и не разбрах какво стана с нея.

Тя се размърда леко до него, но продължаваше да не го поглежда. После отпи от чашата.

— Как така стана вестносец на Калинден? — попита тихо Джеръл.

Така му се искаше да я прегърне, с целувки да заличи спомена за обидите и болката, които караха гласа ѝ да трепери.

За миг си помисли, че тя няма да отговори. Нарин отпи пак и този път пресуши чашата. После се обърна към него с протегнатата чаша да ѝ налее още.

— Опитах се да оберя един човек. На вид беше богат, явно от други места, и не умееше да се пази — поде Нарин, втръчена в чашата си. — Бях научила някои хватки на крадците, но не достатъчно. Мъжът ме хвана. Той беше Гравнар, Главният вестносец на Калинден, който пътуваше по поръчение на Господаря. Хвана ме, защото се оказа много по-бърз, отколкото предполагах, и ме заплаши, че ще ме предаде на властите — тя отпи отново. — Така и не знам защо не го направи, а и той не ми е казал досега. Вместо да ме предаде, ме заведе в дома си.

Там живееше още едно момче, което беше взел да се тренира за вестonosец. Родителите на момчето, търговци от града, го бяха дали по договор да служи на Калинден. Отначало Гравнар нямаше такива планове за мен. Скитащи малки крадци не се подготвят за вестonosци, но той беше с добро сърце, а и аз се оказах интелигентна и бърза.

Нарин въздъхна и отново впери поглед в небето.

— Той ми даде възможност и Калинден стана мой дом — изрече тя почти шепнешком. — Дължа им всичко. Всичко — добави Нарин почти ожесточено и рязко се изпъна. — А сега, когато трябва да търся помощ с всичките си сили, аз седя на някаква скала, пия зафа и си говоря. Говоря, говоря, а градът ми е в опасност.

Понечи да стане, но повърхността на скалата беше неравна, а и Нарин беше пила доста. Подхлъзна се и щеше да падне, ако Джеръл не беше я хванал. Зафата се разля по камъка. Чашата се изтърколи и падна долу, а Нарин се оказа в прегръдката на две силни ръце, които я обгърнаха крепко и нежно.

Беше толкова малка, така облегната на гърдите му, помисли Джеръл. Толкова малка и толкова желана. Тя се вмести в ръцете му и прилепваше към гърдите му така, сякаш винаги е била там, сякаш беше част от него самия. Джеръл я придърпа още по-плътнo към себе си. Лицето ѝ бе обърнато към неговото и в слабата звездна светлина той видя една сълза, която се беше спряла на бузата ѝ.

Без да се замисля, Джеръл се наведе и изпи сълзата с целувка. Капчицата беше топла и солена върху устните му.

Нарин въздъхна дълбоко. Устните ѝ трепереха, тялото ѝ се притискаше към него и Джеръл усети, че не може да издържа повече.

ГЛАВА ОСМА

Студът и твърдата скала под тях се разтвориха и изчезнаха от съзнанието на Джеръл. Това нямаше значение. Когато тази жена бе в ръцете му, изчезваше нуждата от земята под краката му и от небето над него. Поне засега тя беше неговата вселена, вселена достатъчно дълбока и достатъчно необятна, за да скрие даже съмненията и греховете му, където даже неспокойната му и самотна душа можеше да намери спокойствие.

Целуна бузата ѝ, веждите ѝ, твърдите тъмни мигли. Тя измърмори, сякаш протестираше и искаше. Ръцете ѝ се плъзнаха през гърдите му, около гърлото му, зад врата му. Той се задъха, още когато целуна пулсиращата вена на слепоочието му — тя просто бе погалила кожата му, но това бе достатъчно да изпрати внезапно, болезнено потръпване през цялото му тяло.

Пръстите ѝ се заровиха в гъстите му къдрици. Ръцете ѝ бяха малки и въпреки това той бе напълно безпомощен пред силата им, когато дръпнаха надолу главата му, притеглиха устата му върху нейната.

Тя имаше вкус на сладка зафа. И на някакъв богат, сладък аромат, който бе неин и само неин. Езикът му обра сладостта на долната ѝ устна, премина през острата, идеална форма на зъбите ѝ.

Дъхът ѝ се изля в една трептяща въздишка, която погали устните му, изсуши ги, като ги направи даже по-болезнено чувствителни отпреди.

Джеръл промърмори и още веднъж достигна с устата си нейната. Ръцете му се плъзнаха през гърба ѝ и зад главата ѝ, поддържайки я, държейки я да не избяга от него и от растящата му нужда за нея.

И докато ръцете му я прегръщаха и тя показва желанието си, обгърна го с ръце, като че ли никога нямаше да го пусне. Никога. Това го възпламени още повече.

Внезапно тя се стегна, отдръпна се от него и избегна целувките му. Дори не можеше да скрие колко големи и кръгли бяха станали

очите ѝ.

— Ела с мен — гласът ѝ прозвуча неочаквано учудено, почти смеещ се. Тя сграбчи ръкава на палтото му. — Ти знаеш, че това е отговорът. Трябва да дойдеш с мен до Калинден.

— До Калинден? — Джеръл зяпна, объркан от внезапната промяна. Сърцето му биеше като чук в гърдите, кръвта се носеше из вените му и това му пречеше да мисли.

— Разбира се! Не разбираш ли? Ти си търговец и каза, че имаш работа в Маткасен. Но ти би могъл да намериш неща за търговия в Калинден. Стоки, много по-фини от тези, които Маткасен може да предложи. При това ти си боец! Градът ми има нужда от бойци като теб — големи, силни и смели. Те ще ти заплатят добре. Знам, че ще го направят.

— Нарин, аз...

— Не разбираш ли? — тя обгърна лицето му с ръце, като че ли докосването ще може по някакъв начин да прехвърли към него внезапния ѝ ентузиазъм. — Можем да сме заедно. А ти можеш да помогнеш на Калинден, да помогнеш на приятелите ми.

Джеръл виждаше молещата ѝ усмивка даже и при слабата светлина от звездите.

— Толкова ме заболя, като си помислих, че ще трябва да се разделим, но не можех да не го направя... Но това няма значение вече, нали? — той чу дълбокия ѝ, гърлен смях. — Можеш да дойдеш с мен. Калинден има нужда от теб — ръцете ѝ се плъзнаха по брадата му, продължиха зад главата му. Тя се приближи до него; устните ѝ бяха на сантиметър от неговите. — Имам нужда от теб.

Тя го каза в полушепот, и все пак Джеръл го чу. Искаше му се да не го е направил.

Беше длъжен да говори, длъжен беше да ѝ каже, че нищо не може да ѝ даде. Да ѝ каже, че той не е този, за когото тя го приема, че той е дошъл тук с определена цел и че тази цел нея я изключва. Беше длъжен да ѝ каже, че ще я напусне, рано или късно, независимо от това, което съществува помежду им.

Беше длъжен, но не можеше.

И не защото тя го целуваше, или защото го изгаряше желанието да я има. Не можеше да ѝ каже, защото се страхуваше. Защото не

искаше да я напусне, а трябваше. Защото не съществуваше бъдеще за двамата заедно. Нито тук, в нейния свят, нито там, в неговия.

Тя беше преместила вниманието си от устата му и покриваше шията му с малки, пълни с желание целувки. Устните ѝ пареха тялото му.

— Нарин, аз...

— Не казвай не — прошепнаха устните ѝ, после върхът на езика ѝ пробяга по опнатия мускул отстрани на врата му, достигна до малката дупчица в основата на челюстта му, където го целуна отново. Ръката ѝ пусна косата му, спусна се към бузата му, притискайки главата му към нейната. — Не казвай нищо. Не сега.

— Нарин... — но протестът му отслабна и после отмря. Толкова приятно бе да я има в ръцете си. Толкова пусти години лежаха пред него, за да си позволи да откаже сладкото обещание на нощта.

— Няма да дойда с теб в Калинден. Не мога.

Гърбът на Джеръл бе облегал на стената на колата, ръцете му скръстени на гърдите, очите му отказваха да срещнат острия поглед на Нарин. Той с болка си даваше сметка за това, което ставаше. Но беше и благодарен за символичната защита на дървото зад гърба си.

Нарин стоеше на няколко крачки от него — в противоположния край на колата, но ясно усети тревогата и недоверието ѝ.

Цели два дни. Той бе успял да устои на всичките ѝ доводи и уговорки да я придружи до Калинден. Но това бе тяхната последна нощ заедно. Утре щяха да са в Маткасен и той не можеше повече да отлага това противопоставяне.

— Калинден има нужда от теб — уговаряше го Нарин. — Ти сигурно би могъл да отмениш...

— Не мога да го направя и няма да го направя — думите на Джеръл прозвучаха като острие на бръснач. — Нито пък имам намерение да обяснявам кои са причините за това. Каквото и да заплашва града ти, то не е свързано по никакъв начин с мен.

— Но то е свързано изцяло с мен! — възкликна Нарин. — Това нищо ли не значи?

Неприятно чувство разтърси Джеръл. Той предпочиташе да гледа пода, отколкото да срещне погледа ѝ. Толкова пъти му идваше наум да отложи търсенето на Сантар и да помогне на Нарин, така както искаше

тя. И също толкова пъти беше отхвърлял изкушението да не я остави да си отиде.

Сантар имаше нужда от него. Това беше толкова просто. Убеждението му, че брат му все още е жив, го бе довело на Ерандейн. С доказателствата от записващия пръстен той бе по-сигурен отвсякога, че трябва да продължи търсенето. Личните му желания трябваше да бъдат оставени настрана.

И особено когато тези желания бяха невъзможни за изпълнение. Той не можеше да има Нарин. Рационалният му ум го знаеше, независимо че сърцето му отказваше да го приеме.

— Аз ще остана в Маткасен — каза най-накрая Джеръл. Той се застави да вдигне глава и да срещне открито погледа ѝ пълен с болка. — Ти ще трябва да продължиш за Калинден. Сама.

Огромните коли се изнизаха покрай нея, а движещите се с грохот ардове обръщаха на острия вятър, който обвиваше хълма, точно толкова внимание, колкото и на калта или на дъжда преди три дена.

Нарин стоеше настръхнала, погледът ѝ беше вперен в обиколения със стени град, който се беше прострял пред нея. Тя почти не обърна внимание на преминаващите коли и на няколкото същества, които се бяха спрели и се чудеха дали да се приближат, или не. Най-накрая решиха да продължат, като привеждаха главите си или придърпваха качулките и се опитваха да се справят с поривите на вятъра.

Какво значение имаше. Нямахте какво да си кажат — нито те на нея, нито тя на тях. Пътуването беше завършило.

От тук нататък тя щеше да продължи сама. Пеша. Калинден се намираще само на три и половина дни път, даже и при бавния ход, който тя щеше да постигне с все още нездравия си крак. Сама.

Думата имаше пуст, самотен звук. Това беше дума, която тя би трябвало да е научила добре през всичките тези години. Странно, колко малко време беше нужно да го изхвърли от съзнанието си.

Но не беше забравила. Тези няколко мига, когато си мислеше, че има възможност за повече, всъщност бяха изпълнени със заблуждение, подгряно от твърде много зафа и заразния огън на страстта. А всеки глупак знаеше, че зафата и страстта бяха опасни измамници.

Нарин потръпна, после придърпа около себе си гракловото наметало. Доказателствата и молбите ѝ не бяха дали никакъв резултат.

Джеръл беше непреклонен. Той не можеше или не искаше да я придружи до Калинден.

Може би щеше да ѝ е по-леко, ако поне беше обяснил причините за отказа си... Нарин премигна и се пребори с една сълза. Това, разбира се, беше от вятъра, който я прерязваше с острите си зъби. Тя веднага трябваше да се махне от този хълм и да продължи към Маткасен.

Погледът ѝ потърси редицата от коли, които си проправяха път надолу по склона и през полето. Той беше там, някъде около първата кола, но от това разстояние тя не можеше да го различи сред фигурите, които се движеха до кервана.

Юмрукът на Нарин се сви около наметалото, придърпа го през раменете си. Той беше загрижен. Поне в това бе сигурна — бе го видяла в очите му, бе го чула в гласа му, почувствала го бе в докосването му. Но между тях лежаха сенки, които той не можеше да прогони, защото не искаше да ги сподели с нея. Бе избрал пътя си и не желаше тя да е там, до него.

Нарин въздъхна. Вече няма значение. Тя не би могла да го придружи по пътя му, защото имаше свой, който не можеше да изостави. Въпреки че явно значеше много за него, тя не значеше толкова, че това да го накара да се присъедини към нея, а това бе всичко, което всъщност имаше значение.

Нейният път. Тя още веднъж погледна към пътя, който водеше към вратите на Маткасен, а след това продължаваше към Калинден. Това беше нейният път и по-добре за нея беше да тръгне веднага по него.

Стаичката, която му предложиха в странноприемницата, бе малко по-широка от колата — петнадесет стъпки от единия до другия край, но въпреки това на Джеръл му изглеждаше доста неудобна и тясна. За момент го обзе желание да намери извинение и да избяга, както с лова на древони...

Тази мисъл го обсеби за секунда. Той се спря пред мръсните кафяви стени на стаята и тясното легло... Не, няма да мисли за това.

Той процеди една ругатня през зъбите си и прекоси стаята. Дръпна избелялата тъкан, покриваща единия от прозорците, и впери поглед в шумната улица пред себе си. Беше рано привечер, но

движението по улицата си оставаше точно толкова натоварено, колкото бе преди няколко часа, когато пристигнаха.

Нямаше друг избор. Единствената причина да дойде на тази проклета планета бе да намери Сантар. И нищо, колкото и привлекателно да изглеждаше, не биваше да му попречи.

Може би ако можеше да обясни всичко това на Нарин, ако можеше да я накара да разбере...

Износената тъкан започна да се къса в юмрука му. Джеръл впери поглед в парчето, останало в ръката му, а после го хвърли с отвращение.

Не виждаше какво би трябвало да каже, за да смекчи болката, която бе причинил. Един ден сигурно щеше да забрави и гнева, и объркването, и болката, които бяха замъглили блестящите очи на Нарин и бяха прокудили зелените пламъчета, когато тя най-накрая бе разбрала. Тя не помоли за нищо, не се заплака. Просто опъна назад раменете си, леко вдигна главата си и каза много тихо:

— Разбирам — после се обърна и напусна колата с гордо мълчание. Оттогава не беше я виждал.

И никога нямаше да я види отново.

— Винаги можеш да отидеш в Калинден!

Джеръл се извърна стреснато. Не беше чул кога Норваг е влязъл в стаята.

— След като намериш Сантар... след като разбереш... — Думите на Норваг се изгубиха. Той не направи никакво усилие да се премести от вратата, която беше затворил зад себе си.

— Не! — Джеръл почти извика. Думата остана да виси във въздуха помежду им, натежала от неизреченото.

— Отначало мислех, че е само физическо привличане, просто запълване на времето, а... — Норваг спря. В сравнение с Джеръл той изглеждаше много по-стар и по-изморен. Раменете му се отпуснаха. — Сгреших, нали?

Джеръл се обърна и се хвана за рамката над прозореца. Той впери невиждащ поглед в улицата пред себе си.

— Няма значение.

— Тя е умна. Би могла да се адаптира...

— Към какво? Към технология, която тя даже не може да си представи? Към живот, който преминава в движение от един свят към

друг, без да има място, което да нарече дом, без да знае пред каква опасност ще се изправи на следващия ден? — Джеръл блъсна с юмрук стената и прозорецът се раздрънча.

— Ти би могъл да останеш тук...

Джеръл се разсмя, но острият му смях не звучеше весело.

— И през целия си останал живот да живея в лъжа? Като се правя, че съм някой, който всъщност не съм. Като крия кой съм и какво съм, винаги притеснен да не направя грешка, да не кажа нещо, което не трябва — той отново се разсмя. Звукът пролази по нервите му. — В този проклет свят човек не може дори да се изкъпе нормално в обикновена гореща баня.

Но ако това беше цената да бъде с нея... Джеръл се изправи, после се обърна към приятеля си с тъжно и застинало лице.

— Не, Норваг, аз няма да прекарам останалата част от живота си на тази планета, а и не мога да я помоля да дойде с мен. Ние дойдохме тук да намерим Сантар и аз имам намерение да направя именно това. В момента, в който се убедя, че той е в безопасност... — той спря. Един мускул от бузата му се стегна. — Чух, че тези дни семената на денебианския кафир са се продавали добре на пазара. Денеб не е чак толкова далеч...

Почукване на вратата го прекъсна. Норваг хвърли бърз поглед към Джеръл, внимателно отвори вратата и пропусна един мъж с грубо телосложение и започваща да оплешивява глава.

— Борлат! Връщаш се много по-рано, отколкото те очаквах!

— Не можах да влезъ — Борлат стоеше, мачкаше в ръцете си кожена шапка и решително се взираше в отсрещната стена.

— Какво значи не можа да влезеш? Твоите инструкции бяха да занесеш съобщението на съветника Данет. Какво направи с него? — гласът на Норваг звучеше настойчиво.

— Не е там.

— Кой? Съветникът Данет? Къде е?

— Навън. Проверява някво селище, ил нещо такоа. Ням да съвърне още два ил три дена. — Борлат пристъпваше от крак на крак, въпросите на Норваг очевидно го караха да се чувства неудобно.

— Кой ти каза?

— Стражата.

— Каква стража? По дяволите, човече, кажи нещо!

— Стражата пред дворецъ. Големя дворец. Каза, че тоз сър Данет тръгнал с няколко войници и друг съветник да види кво става в онуй проклето селище, разбираш?

Беше ясно, даже и на самия Борлат, че слушателите му не разбираха. Той конвулсивно преглътна, а после опита отново.

— Един от селото се опитал да убие Господаря, тъй че Господаря — Господар Линдаз смята да убие всички в селото, ясно? Но тоз Данет го говорил да чака и разбере още — Борлат погледна с надежда към Норваг и Джеръл — Сега разбирате?

За негово успокоение се виждаше, че го разбраха. Успокоен от успеха си Борлат изкопа от джоба си изпомачкано и запечатано писмо, с голямо облекчение го подаде на Норваг и се измъкна от стаята.

— Този е кръгъл глупак — Норваг захвърли отчаяно писмото върху близката маса.

— Той си има своите добри страни — Джеръл сви рамене, после се намръщи. — А сега какво? Ако последваме Данет в това село, ще привлечем много вниманието. Бих могъл да използвам общата комуникационна връзка — той вдигна ръка, за да спре назряващия протест на Норваг. — Но няма да го направя. Няма начин да предвидя какво би правил в момента на връзката, а влизането в контакт по средата на важна дискусия едва ли би помогнало много на положението му. А това би могло да бъде и доста опасно.

Норваг погледна замислено Джеръл и се настани на стола до масата.

— Нямаме голям избор. Ще чакаме.

Джеръл поклати глава.

— Твърде дълго чакахме, а все още нищо не сме постигнали. Той се носеше из стаята, после още веднъж се спря пред прозореца и впери навън невиждащ поглед. — Има и една друга възможност — замълча, но Норваг нищо не попита и той продължи: — Смятам да се опитам да поговоря с Лейди Ксиант.

— Лей... Не! — Норваг стовари юмрука си върху масата. Категорично не! Ти си по-голям от Сантар и почти с десет години по-възрастен. Но всеки, който познава Сантар, ще разбере, че си негов брат. Да започнем със сините ви очи и...

Джеръл се обърна към приятеля си.

— Може да е за наше добро, ако тя ме познае. Пръстенът не съдържаше информация, че Сантар даже е споменал на някой за мен, но това може да я разтърси, да я накара да открие важна информация, ако си помисли, че знам нещо за него. Струва си да опитам, а и е по-добре, отколкото да седя в тази проклетата стая и да се побърквам от бездействие.

Преди Норваг да може да отговори каквото и да е, второ почукване, този път много по-силно, отекна върху вратата и един глас се провикна:

— Ракин е, господарю. Върнах се.

Без да чака разрешение, вторият от двамата наети придружители на Джеръл отвори вратата и влезе. Ракин беше висок, почти колкото Джеръл, и слаб. Лицето му излъчваше интелигентност и ум, нещо, което липсваше у партньора му.

— Искам да ви докладвам — каза той, като се поклони първо на Джеръл, после на Норваг.

Веждите на Норваг се вдигнаха.

— Ти се върна доста по-рано, отколкото те очаквах. Надявам се, не си срещнал трудности при научаването на последните новини.

Ракин поклати глава.

— Има само една новина, която си струва. Маткасен е изпратил преди шест дни войски към Калинден начело с Лейди Ксиант. Те имат за задача да помогнат на Калинден да се справи с диваците, нахлуващи от север — той млъкна за момент, за да даде възможност на Джеръл и Норваг да изразят учудването си, и след това продължи: — Войските, които са тръгнали, съвсем не са толкова големи, колкото би се очаквало, но вече няколко пъти някой се опитвал да убие Господаря Линдаз. Според някои сведения, той не искал да прати никакви войски, даже и когато от Калинден се получила официална молба за помощ. Изглежда, че Лейди Ксиант го убедила в противоположното — едната му вежда леко се повдигна: — Някои казват, че госпожата си прави планове, които надхвърлят просто оказването на помощ на съседите.

Ракин нямаше какво повече да добави към доклада си и беше освободен.

— Изглежда, че най-накрая Нарин ще може да си почине — каза Норваг, като замислено удряше с пръсти по масата. — И тъй като

Ксиант я няма, ние наистина нямаме никакъв друг избор, освен да чакаме тук, докато Данет се върне — на стареца сякаш му олекна.

Джеръл се усмихна кисело:

— О, не, скъпи приятелю. Ти ще чакаш. Аз отивам в Калинден.

— Това не са добри новини. Нищо ли не разбираш от това, което ти казвам? — мъжът се наклони през масата към Нарин, като че ли се надяваше да я убеди чрез силата на волята си.

— Разбирам достатъчно добре, вестносецо Торк. Маткасен е тръгнал да помогне на Калинден. Моят град повече няма да е сам срещу диваците — Нарин постави ръцете си на масата, като ги застави насила да се отпуснат.

Тя трябваше да чувства нещо — радост, облекчение, надежда. Вестите на Торк за тръгналите от Маткасен войски бе добра новина, независимо от прикритите му намеци за мотивите на лейди Ксиант. Но някак си за Нарин бе трудно да почувства голям ентузиазъм. Ако само...

— Заплахата може да дойде отвътре, така както и отвън.

Нарин вдигна очи и срещна погледа на Торк. Нещо в този пряк поглед я изтръгна от безразличието.

— Какво имаш предвид?

Торк се поколеба, като че ли преценяваше доколко има право да продължи. Той нервно погледна през рамото си към затворената врата зад гърба си и каза:

— Носят се слухове, че диваците не действат сами. Че на тях им е било заплатено да нападнат Калинден.

— Платено? — Нарин се сви върху стола си, цялото й безразличие се бе изпарило. — Кой би им платил? Кой глупак ще сключва сделки с подобни животни — убийци?

Обзе я гняв. Всяко дете в Ерандейн знаеше на какви зверства бяха способни диваците. Само ако някой, независимо от причината, се беше осмелил да подтикне нападението им върху Калинден... Едва ли бъркаше. В очите на Торк се четеше страх. Желанието му да я накара да го изслуша очевидно го бе накарало да каже много повече, отколкото бе имал намерение. Но той бе решен да го направи. Като хвърляше нервни погледи и на двете страни, като че ли очакваше да намери шпиони, криещи се зад столовете, той процеди:

— Лейди Ксиант.

— Лейди...

Торк почти прескочи масата, за да накара Нарин да млъкне.

— Не толкова силно — просъска той. — Ако нейните шпиони някога научат, че аз само съм намекнал...

Като се убеди, че Нарин е разбрала, той свали ръката си от устата ѝ и седна обратно.

— Имаш ли доказателства — този път и Нарин шептеше, като се наведе през масата по-близо към Торк.

Той поклати глава.

— Тези, които имат доказателства, са или мъртви, или получават парите си от нея — един мускул на бузата му потръпна. — Но аз чух, наблюдавах и си направих собствени заключения. Не ти ли казах при предишната ни среща, че няма други, които биха могли да разберат по-добре от нас какво става? А сега слушай!

И той бързо разказа за наблюденията си, като подробно се спираше на фактите, които му бяха известни, и ясно обясняваше до какви изводи бе стигнал от информацията, с която разполагаше. В отговор на редките въпроси на Нарин той прекъсваше изложението си и обясняваше част от вътрешната работа на двора на Линдаз и за намесата на жена му.

Нарин опита да се пребори с чутото от Торк, като се стремеше да запази емоционалната съдръжаност, която се изискваше от един вестносец. Но борбата ѝ не продължи дълго. Той също беше вестносец, обучен да наблюдава без емоции и да запомня точно. Той нямаше да е достигнал до поста Главен вестносец на град от равнището на Маткасен, ако не вършеше много добре работата си. А от думите му се носеше плашещият звън на истината.

Най-накрая Торк се облегна назад. Лицето му бе сиво, като че ли това, което изговори, бе изтощило цялата му енергия и изведнъж стана по-стар, отколкото изглеждаше преди час. Нарин наведе очи. В нея кипеше ярост, ярост от това, че някой се беше опитал да използва града ѝ за собствени цели, гняв, че съществуваха хора като Линдаз и Ксиант, да оставим настрана властта, която имаха.

Но заедно с тази ярост тя чувстваше страх — не за нея самата, а за хората от Калинден. Но как би могла, без да има доказателствата

убеди, когото и да е, така както Торк бе убедил нея? Кой би повярвал на една толкова невероятна история?

Накрая тя вдигна глава и срещна погледа на Торк.

— Какво трябва да направя?

Нарин стана рано с намерение веднага да тръгне за Калинден, но официалните ѝ задължения я забавиха.

Главният говорител на Маткасен, тежък мъж с груб глас, искаше от нея да занесе подробно съобщение на колегата му в Калинден. Като имаше предвид необходимостта да се върне у дома, колкото е възможно по-скоро, Нарин едва успяваше да запази способността си да слуша, докато едрият мъж се разпростираше по въпроса за болестта по копитните животни, която бе засегнала стадата от ардове на двата града и за която той бе открил единственото лекарство, чието име звучеше ужасно.

Трима съветници изпращаха официални съобщения на Ксиант и съветника, който я придружаваше. Нарин почти бе готова да откаже, когато осъзна каква възможност ѝ се предоставяше. Въпреки че самите съобщения не бяха от особена стойност, тяхното предаване щеше да ѝ предостави достъп до Ксиант и двора ѝ.

Мисълта, че нарушава клетвата си като вестоносец — никога да не използва информацията, която носи за собствена облага или за облага на други, този път не я смущаваше. Когато ставаше дума за безопасността на нейния град и хората му, хората, които бяха предложили дом на беззащитното сираче, тя би нарушила колкото и да е броя клетви.

Последната задача на Нарин, преди да напусне Големия дворец беше да остави писмено съобщение за съветника Данет. Тя беше изчакала, с надежда, че той ще се върне, за да му обясни лично как е загубила пръстена, който той ѝ бе поверил, но не можеше повече да чака.

Думите идваха трудно. Травмата ѝ попречи да предаде достатъчно бързо посланието, което носеше. Но нараняванията винаги съществуваха като възможност и не беше срамно да предадеш задачата на друг. Загубването на пръстена бе нещо по-различно.

Тя даде бележката на слугата, придружи я с точни инструкции как да бъде предадена, след това още веднъж провери специалния си

колан, за да е сигурна, че всичко е в ред.

Мислено си представи пътя, по който трябваше да мине този път. Щеше да ѝ отнеме малко повече време, може би четири дена, но беше по-лесен за преодоляване. В името на целта си тя искаше да бъде напълно във форма, когато пристигне в Калинден.

Четири дена.

Сама.

Нарин затвори очи и се опита да се освободи от болката. Дишаше дълбоко, съсредоточаваше се върху пътя. Сама.

Очите ѝ останаха широко отворени. Достатъчно! Веднъж да тръгне. Калинден беше пред нея, а споменът за Джеръл ще остава все по-назад и по-назад. Болката щеше да утихне. Трябваше.

Главните стъпала на Големия дворец обикновено бяха претъпкани с хора, но след последните атаки срещу Линдаз стражите бяха получили нареждане да пропускат само хора с ясни доказателства, че имат работа в двореца. Заповедта не се посрещаше добре. Разгневени търговци и пътници се тълпяха около стражите в началото на стълбите и настояваха да ги пуснат.

Заета с мисълта да си пробие път през тълпата, Нарин се стресна като чу, че някой вика името ѝ. Тя се спря, а погледът ѝ премина през морето от лица пред нея, докато вниманието ѝ бе привлечено от мъж, който ѝ махаше от далечния край на стъпалата.

— Норваг? — тя промени посоката си и се промъкна покрай един ядосан страж, който спореше с група от точно толкова възмутени търговци, и след това се спря пред Норваг. — Какво правиш тук?

Нарин не можа да се овладее и се огледа наоколо, търсеше в тълпата едно друго лице. Тя се опита да пренебрегне острото чувство на разочарование, което я обзе, когато не успя да открие две сини очи, вперени в нея.

— Надявах се, че още не си тръгнала — Норваг изглеждаше зарадван, че я вижда, но и разтревожен. — Стражата не ми даде много информация. Те почти никого не пускат в залата.

— Не — Нарин не беше много сигурна какво трябва да каже... Норваг беше се отнесъл любезно с нея и тя го харесваше, но той не беше този, когото би искала да види. — Трябва да тръгвам. Нося съобщения за Калинден. Има ли нещо, което бих могла да направя?

— Джеръл... аз... — Норваг преглътна смутено. — Джеръл тръгва за Калинден. Мислех си, че ще можеш да го вземеш със себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Да го взема...! — Като чу думите на Норваг, Нарин едва не се препъна. Като внимателно се опитваше да запази лицето си безизразно, тя каза: — Той е решил да помогне на Калинден? Той ще ни помогне да се справим с диваците?

Въпреки че външно Нарин изглеждаше спокойна, в нея проблесна надеждата. Дали е размислил? Дали е разбрал, че това, което лежи помежду им, е нещо повече от няколко дена забавление по време на изтощително пътуване? Дали той...?

— Не зная. Но ако поговориш с него... — Норваг хвана ръката ѝ, стисна я, без да я заставя, и я поведе през претъпканата улица. — Той е решил да отиде там и аз си помислих, може би...

Нарин изстина, освободи ръката си от тази на Норваг.

— Той не те е изпратил да ме намериш — малката кратка надежда се сви и изтля.

— Не, но...

— Аз имам свои задължения, Норваг, и съобщения, които трябва да отнеса. Нямам право да закъснявам. Кажи му да следва главния път. Така ще има най-голям шанс да намери друг керван.

Мисълта за кервана, за тесните, предразполагащи към близост ъгли на колата я обездвижи.

Тя пренебрегна протеста на Норваг и тръгна бързо, като си проправяше път през хората и наум не ѝ идваше да прояви дори и обичайна вежливост. До нея Норваг се опитваше да не изостава, понякога почти подскачаше на единия си здрав крак в усилието си да я следва през тълпата.

— Ако поговориш с него...

— Вече го направих.

— Той има причини за това, което прави, разбираш ли?

— Също и аз. Моят град е в опасност и аз трябва да се върна. Ако той не идва в Калинден, за да ни помогне да се бием с диваците, за мен няма причина да отложa заради него тръгването си.

Нарин бутна тромав, широкоплещест мъж, който тикаше количка, натоварена с грънци. Той се обърна и я напсува с плътен крайбрежен акцент, но тя вече го бе отминала и не му обърна внимание. Искаше ѝ се да тича, но нямаше как да си пробие по-бързо път през улиците.

Но независимо колко бързо бягаше, не можеше да изостави след себе си болката. Джеръл не пожела да я придружи. Той даже не бе поискал да се присъедини към нея, след като собствената му задача приключи. Той не я искаше и това бе всичко, което имаше значение.

— Поне поговори с него. За няколко минути, не повече — този път Норваг сграбчи ръката ѝ и с двете си ръце. Без да обръща внимание на опитите ѝ да се освободи, той издърпа Нарин през тълпата, после по една странична улица.

Възрастният човек може и да не беше в състояние да се движи много бързо, но не беше слаб. Нарин не можеше да се измъкне от хватката му. Независимо от протестите ѝ, много скоро тя вече се изкачваше по широка, тъмна вътрешна стълба към втория етаж на странноприемница, която се намираше доста близо до Главния площад. Те спряха пред врата, която се намираше в средата на слабо осветен коридор.

Норваг почука два пъти. Той тъкмо се канеше да почука трети път, когато вратата рязко се отвори.

Джеръл беше едър. Много по-едър от повечето мъже на Ерандейн. В претъпканата кола той изглеждаше огромен. Но никога не беше изглеждал толкова застрашителен, както сега. Стоеше на прага и светлината от прозорците зад него осветяваше мощната му фигура. Даже и в тъмния коридор Нарин ясно можеше да почувства яда, който пропълзя по лицето му.

Тя искаше да избяга, да се обърне и да се изпари, но не можеше. Независимо от намръщения му вид, независимо от заплашителния му стоеж, фактът, че го вижда, бе достатъчен да накара дъха ѝ да се спре в гърлото и сърцето ѝ да почне да бие в гърдите ѝ, като че ли се опитваше да се освободи от тялото, държащо го затворено.

В този момент Нарин осъзна, че е загубена.

— Ще си починем тук за няколко часа — Нарин посочи с ръка към сенчест гъсталак край пътеката. Тя и Джеръл бяха напуснали

Маткасен рано тази сутрин. Въпреки че поддържаха постоянен ход, не успяха да изминат разстоянието, което тя очакваше.

— Храстите ще ни осигурят подслон, а водата в потока е добра. Когато луната изгрее, ще продължим.

— Да бягаме? В тъмното? — недоверието на Джеръл пролича доста ясно, независимо от това, че гласът му бе остър с присъщото му неравно звучене.

— Няма да се движим по-бързо, отколкото ако пътувахме с керван например, но при тази ниска скорост не можем да спираме често, или никога няма да стигнем до Калинден. — Нарин сви рамене, макар да знаеше, че в тъмнината Джеръл едва ли ще забележи ясно жеста. Но най-малкото, можеше да долови безразличието в гласа ѝ. Не беше нужно той да знае какво ѝ струваше да поддържа това защитно поведение.

Джеръл каза нещо, но Нарин не разбра какво точно. През деня, и особено през последните няколко часа, той бе използвал много непознати думи. Повечето от тях подозрително звучаха като псувни по един или друг начин. Изглежда, че този мъж имаше извънредно богат речник в това отношение, но тя не бе го молила да ѝ ги обясни.

Нарин отвърза манерката за вода от пояса си. Поне водата по този път бе със сигурност добра за пиене и не беше нужно да носят допълнителните манерки. Във всеки случай чистата, студена вода на потока би била добре дошла. Това бе дълъг ден. След седмица и половина бездействие, тя не бе напълно готова за продължителен бяг и се чувстваше по-изморена, отколкото трябваше да бъде.

Зад нея Джеръл изпусна уморена въздишка и, ако се съдеше по звука, се строполи на земята. Нарин се смръщи на самата себе си в тъмното. Тя може и да беше изморена, но Джеръл, мъж достатъчно силен да я вдигне с една ръка, бе изтощен. Това я накара да изпита странно чувство на удовлетворение и сила.

Тя изпразни съдържанието на манерката на земята, след това отново я напълни от потока. След няколко бързи глътки, достатъчни да утолят жаждата ѝ, но без да пие прекалено много, за да не натежи на стомаха ѝ, Нарин стана и занесе манерката до мястото, където Джеръл се беше изтегнал на пътеката, с глава опряна на скалата.

— Ето — каза тя, като се плъзна до него и му протегна манерката. — Не пий прекалено много. Водата е студена, а ти си

сгорещен. Но ще ти помогне.

Джеръл уморено отвори очи, застави се да седне и взе водата от нея.

— Благодаря — той все още дишаше тежко.

— Сръбни малко и първо я стопли в устата си — предупреди Нарин. — Не би искал тази студена вода да удари стомаха ти, когато си все още толкова сгорещен, нали?

— Това, което бих искал, е добра, силна бира. Или три — той въздъхна, но постъпи, както тя го бе посъветвала, после й върна манерката. — Ако имах и най-малката представа какво означава да се пътува с теб, никога нямаше да позволя на Норваг да ме уговори. Сигурно ставам толкова луд, колкото е самият той.

В тъмното, отпуснат и натезжал от умора, Джеръл изглеждаше по-малко заплашителен в сравнение с тази сутрин. Нарин се отпусна със свити крака на земята до него.

— Исках да попитам — в гласа й прозвуча любопитство, — какво имаше предвид, когато каза за пътуване с кораб. Тук наоколо няма кораби, а най-близкото пристанище се намира на почти три седмици път. Даже и за най-силния бегач.

— Аз ли съм го казал? — Джеръл се облегна на скалата, която бе избрал за възглавница, и затвори очи. — Забрави, че съм го казал. Това беше шега.

— Шега?

— Да — той не пожела даже да отвори очите си. — А сега може ли вече да спим? Имам отвратителното чувство, че ще ме събудиш два дни преди да съм готов за тръгване.

Нарин се засмя, после се изправи.

— По-добре се завий в одеялото, което носиш. Не искаш мускулите ти да се вкаменят от студ, нали? А нападалите листа под клоните ще задържат топлината и ще ти предложат по-меко легло от пътеката.

Джеръл не направи опит да се премести, докато не се убеди, че Нарин се е настанила. След това бавно седна.

Шега. Това беше шега, добре. Но със самия него.

Той беше намислил да се прехвърли на кораба си, после обратно до пустото поле или в откритото пространство близо до Калинден. Целият процес нямаше да отнеме повече от няколко секунди. Никой

нямаше да го забележи, както не бяха забелязали пристигането им с Норваг близо до Ануей, а му се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност.

Но Норваг бе попречил на всичките му планове, като се беше появил под мишница с тази проклета, дразнеща, неудържима, заплашваща жена. Само един поглед към лицето на Нарин бе достатъчен да го убеди, че тя беше точно толкова разочарована от идеята за съвместно пътуване, колкото и той самият. И въпреки това Джеръл установи, че не може да каже не на горещото предложение на Норваг да я придружи до Калинден.

Джеръл въздъхна и започна да масажира мускулите на краката си. Бяха започнали да се втвърдяват от студа.

Това беше лудост. Беше носил повече от половината си тегло във вид на резерви и оръжия по време на преход през една от най-мъртвите джунгли в галактиката, беше преживял дни с малко вода и без храна, докато заедно с колегата си пробиваха път през верига от планини, които бяха погълнали не един живот на изследователи. Даже бе преживял цял месец като роб при орите в огромните галерии на Закеб IV, преди Норваг да успее да му даде възможност да избяга.

Нито една от тези преживелици не бяха физически толкова изтощителни, колкото един ден, прекаран в опити да не изостава от бързоногия ерандейнски вестonosец, наполовина на неговите размери. И единствено попадането му в робство на Закеб IV бе по-глупаво.

Джеръл отново въздъхна, после бавно се изправи на крака. В решението му да пътува с Нарин не бяха участвали изобщо разумът и здравият смисъл. Той беше мърморил, протестираше и обяснявал, но най-накрая се предаде пред предложението на Норваг. И всичко това заради възможността да прекара още няколко дена с жена, която едва бе промълвила няколко думи, откакто бяха напуснали Маткасен.

И почти всичко, което бе видял от нея, бяха петите ѝ.

— Казах ти да внимаваш и да се стоплиш, за да не позволяваш на мускулите си да изстинат. — Нарин стоеше на лунната светлина с ръце на кръста, вперила поглед в размазаната сянка на Джеръл, подпрян на скалата.

— Не са изстинали. Имам мускулна треска — озъби се Джеръл. Той се опита да застави десния си крак да се изпълне и простена.

Втвърдени не беше точната дума, за да опише състоянието на краката си.

— Казах ти, че не си достатъчно подготвен, за да пътуваш с мен. Но ти настояваше.

— Норваг настояваше. А аз бях прекалено глупав да кажа да. — Джеръл се опита да изпъне левия си крак, но резултатът беше същият. — Бих искал да знаеш, че мога да пренеса двама колкото теб, без да спра, от Маткасен да Калинден, и то без да се изпотя особено.

— Но ти не можеш да пробягаш това разстояние. Различно е. Твърде тежък си.

— Какво искаш да кажеш с това, че съм твърде тежък? — Джеръл започна възмутено да се изправя на краката си, след което моментално се замисли над това, което чу.

— Твърде много мускули. Ти имаш подходяща конструкция, когато се изисква мощ и издръжливост, но не и скорост — Нарин нетърпеливо потропваше с крак по земята. — Има основателни причини повечето вестоносци да са с моя ръст. Казах ти...

— Тогава не е нужно да ми го казваш отново — Джеръл се наведе, за да размачка бедрото на десния си крак. Той се смръщи, когато почувства протеста на претоварените мускули срещу притискащите ги пръсти.

— Ако искаш да направиш нещо полезно, ела и поработи върху другия ми крак.

Нарин се поколеба за миг. Тя не искаше да го докосва, не искаше дори да се приближава. Но колкото по-рано щяха да са в състояние да тръгнат, толкова по-рано щяха да стигнат до Калинден и тя щеше да се отърве от него.

Като мърмореше възмутено, Нарин коленичи до него и обви ръцете си около прасеца на левия му крак. Може и да трябваше да му помогне, но не беше длъжна да го прави така, че да му е приятно. Пръстите ѝ се забиха дълбоко в мускула.

— Ох! Какво се опитваш да направиш, да ме осакатиш още повече ли? — Кракът на Джеръл потръпна конвулсивно, но той бе твърде слаб, за да се освободи от хватката ѝ.

— Това е техника, която всички вестоносци научават още в началото на обучението си. Болезнено е, но дава отлични резултати.

Тя издърпа отново към себе си левия му крак, избута меката кожа на панталона нагоре, доста над коляното му и започна да работи с пръстите си нагоре по линията на костта и мускулите и обратно до другата страна на коляното му, след това отново надолу.

— Надявам се, че си сигурна в ефективността ѝ — промърмори Джеръл, като отново се съсредоточи върху десния си крак, — защото положително си права за това, че боли.

— Оплакваш се повече от дете сукалче — заяде се Нарин, но продължаваше да държи главата си наведена и вниманието си върху задачата, с която се бе заела.

След няколко минути Джеръл попита с колебаещ се тон:

— Ще имаш ли нещо против да направя същото и с другия ми крак? Каквото и да правиш там, изглежда, че помага.

Нарин не можеше да види изражението на лицето му. Не можа да усети и намек от заяждане в гласа му. Без да каже нещо, тя смени положението си, коленичи между краката му и започна да работи върху другия прасец.

Докато се занимаваше с краката му, Нарин усети, че напрежението ѝ изчезва. Нямаше опасност да го докосва по този начин. При други условия лунната светлина и мекото бълбукане на близкото поточе можеха да минат за романтични. Но нощта бе студена, въпреки че времето бе тихо и Джеръл, вместо да изрича страстни думи за любов, простенваше всеки път, когато пръстите ѝ достигаха до някое особено твърдо място по мускулите му. Трудно можеше да се възприеме като страстно встъпление.

Нарин премести ръцете си нагоре по десния крак на Джеръл, премина коляното му и стигна до бедрото. Даже и с две ръце тя не можеше да обхване крака му, защото мускулите бяха прекалено масивни, прекалено мощни.

Пръстите ѝ мачкаха извивките на бедрото му и търсеха основните точки, където пръстите ѝ щяха да са най-полезни. Беше трудно да открие точните места, защото мускулите му бяха естествено твърди като скала от дългогодишните натоварвания и заради мекотата на кожата на дрехата под пръстите ѝ.

Докато ръцете ѝ работеха, Нарин не вдигаше очи, главата ѝ бе също наведена. Ръцете ѝ, сравнени с тъмната кожа на облеклото на Джеръл изглеждаха сребърнобели на лунната светлина. Действията ѝ

щяха да имат къде по-добър ефект, ако краката му не бяха обути в гамаши. Топлината на ръцете ѝ, движещи се по кожата му...

Нарин настръхна.

— Някой ден бих искал да науча този трик — в гласа на Джеръл звучеше странна закачливост.

Той леко се отмести, после се наведе напред, така че лицето му се доближи само на няколко сантиметра от нейното. Нарин можеше да почувства топлината на тялото му, почти можеше да си представи дъха му срещу бузата си. Тя се стегна, после се наведе, за да размачка бедрото на другия му крак, като внимателно го избягваше.

— Всеки вестonosец би могъл да те научи — каза тя. Пръстите ѝ трепереха. За да скрие слабостта си, тя натисна дълбоко в основния мускул от долната страна на бедрото му.

— Надявам се, че те може би ще бъдат малко по-нежни.

Нарин чу смеха в гласа му, но зад него имаше още нещо, нещо... Съжаление, може би? Нима той ѝ се молеше? Тя придвижи ръцете си по-нагоре, като забиваше пръстите си дълбоко в мускулите му, побутваше ги с дланите на ръцете си.

— Този процес не е лек — каза тя намръщено, докато се опитваше да накара стегнатия мускул да се отпусне. Продължи да гледа надолу.

Джеръл замълча за момент ѝ после много меко каза:

— Не. Не мисля, че е.

Но би могъл да бъде! Нарин бе готова да се разплаче, о, би могъл! Вместо това тя прехапа долната си устна, после придвижи ръцете си по-нагоре.

Ръцете на Джеръл внезапно покриха нейните, като ги притиснаха до бедрото му. Тя ли си въобразяваше или ръката му трепереше? Не можеше да каже. Той я притисна по-силно, като не ѝ даваше възможност да се движи, след това отпусна ръцете ѝ, като я придърпа така, че тя се изправи срещу него.

Нарин опита да се освободи, но без особен успех. Тя вдигна глава и за първи път, откакто бе започнала да масажира краката му, погледна право към него.

Лицето му бе скрито в сянка, но очите му блестяха заплашително. Гласът му прозвуча неочаквано пресипнало.

— Благодаря ти за помощта, мисля, че вече мога да се справя сам.

До сутринта на третия ден и двамата, и Нарин, и Джеръл, се придвижваха доста лесно. Тежкото натоварване бе прогонило и последните остатъци от болка.

Джеръл бе постигнал постоянна скорост, която бе по-висока в сравнение с когато и да било преди това, но която все още оставаше по-бавна от нормалната скорост, с която би се придвижвала Нарин. Въпреки че вече не му се налагаше да води борба, за да не изостане, тя се движеше пред него с лека походка, която ѝ позволяваше да избягва пречки и да се изкачва по хълмове така, като че ли просто не съществуваха. Когато спираха да си починат, тя се възстановяваше по-бързо от него и се нуждаеше от много по-малко вода и храна.

Още по-учудваща бе способността ѝ да забелязва всичко около тях и добре да си спомня покрай какво са преминали. Там, където видя кална пътека, забеляза също, че са преминали шест арда и едно малко, заедно с пастира им. Купчината объркани, ниско растящи храсти, покрай които бяха пробягали само преди няколко минути, за него не бяха нищо повече от купчина храсти. Нарин бе успяла да забележи, че кората от две-три дървета е била свалена, което означаваше, че в някое от близките села съвсем скоро е имало раждане, че майката не се чувства добре и се нуждае от лечебна баня, която акушерката приготвя от изсушената кора.

Джеръл за първи път започна да оценява важната роля, която играеха вестоносците в един свят, който нямаше нито бързи животни за пренасяне на хора и съобщения, нито технически средства за комуникация. Нарин и другите не само трябваше да са изключителни атлети, способни да запомнят дума по дума съобщението, което пренасят, но трябваше да са интелигентни, наблюдателни, напълно запознати с особеностите на света, в който живееха, а също и напълно надеждни. Даже и най-добре тренираните имперски войници на Аркана не биха били в състояние да се справят със задачите на Нарин, които тя приемаше толкова спокойно като част от работата си.

Джеръл се спря в началото на пътеката, която се извиваше нагоре по стръмния хълм, и поклати глава при вида на Нарин, която като че ли без никакво усилие скачаше от скала на скала. Той би могъл да изкачи

склона бегом, той даже би могъл бавно да се изкатери с тежка раница на гърба, но никога не би могъл да го направи толкова леко, колкото го правеше тя.

Като започна да се изкачва бавно след нея, той с удоволствие си помисли, че те бяха само на няколко часа път от Калинден. Тежкото натоварване да бяга почти без прекъсване в течение на три дена можеше да го застави да се съсредоточи основно върху изпитанието, а не върху жената, която го водеше, но въпреки това не беше в състояние да замени потребността му от нея.

Не беше и достатъчно, за да го накара да промени решението си. Той я желаше, нуждаеше се от нея повече, отколкото някога бе желал или нуждаел от жена в живота си. И въпреки че тя се разсърди и ядоса, когато той отказа да се присъедини към борбата на Калинден срещу диваците, той знаеше, че тя все още го желае. Но желанието и потребността не бяха достатъчни, за да се пресече разстоянието, което зееше помежду им и между техните толкова безкрайно различни светове. Когато стигнат в Калинден...

— Не се приближавай! — думите прозвучаха малко по-силно от шепот, но нямаше как да се сгреси командата, която съдържаша.

Джеръл се сви. Не беше сигурен откъде идва звукът. Вниманието му бе толкова концентрирано върху пътя, че не беше забелязал, че Нарин се свлича обратно към него.

Тя се спря на няколко крачки от него.

— Не задавай въпроси и не говори. Просто ме следвай — гласът ѝ не звучеше по-високо, но напрежението, което вибрираше в думите ѝ, бе достатъчно, за да го застави да направи това, което тя искаше от него.

Без да промълви нито дума повече, Нарин се обърна и тръгна обратно. Но този път тя изкачи скалите от страната на пътеката, като внимателно си проправяше път нагоре. Само след няколко минути те бяха стигнали доста над пътеката и почти се бяха скрили зад разхвърляните камъни.

Джеръл почти бе настигнал Нарин, когато тя замръзна, вниманието ѝ бе привлечено от нещо, което бе чула или видяла в този участък от пътя, който вече бе останал под тях. Тя поклати глава, очевидно внимателно заслушана, после се сниши и пролази зад ниска стена от скали, като показва със знаци на Джеръл да направи същото.

Джеръл понечи да възрази, но после се сви зад масивен, заоблен камък, който можеше да го скрие от всеки любопитен поглед, и внимателно пролази до Нарин.

Тя обърна глава към него, пръстът ѝ бе поставен на устата ѝ и му напомняше да не говори. Не бе нужно да го предупреждава. Независимо какво бе видяла или чула, то бе достатъчно сериозно, за да закръгли очите ѝ от страх и да накара устата ѝ да се изкриви от ярост.

Космите на врата на Джеръл започнаха бавно да се изправят. Той се приближи още по-близко, така че беше само на няколко инча, и беззвучно размърда устни:

— Какво има?

В този момент груби гърлени гласове се разнесоха някъде откъм онази част на пътеката, която се намираще точно под скривалището им. Един камък, несъмнено бутнат от невнимателен крак, се блъсна в други камъни и продължи да се търкаля надолу по склона.

Нарин се наведе още повече, като приближи устата си до ухото му.

— Звероподобните — каза тя, — а сме на по-малко от четири часа път от Калинден.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Гласовете, които се разнасяха отдолу, ставаха все повече. Джеръл погледна Нарин. Страхът ѝ бе все още там, но тя успяваше да го контролира, точно както някога, когато се изправи пред разярения и готов да убива дровон, за да спаси живота на човек, когото никога не бе срещала.

Но този път я водеше не само смелостта. В очите ѝ, в това как бе стиснала зъби и в напрежението на мускулите на врата и раменете ѝ се чувстваше гняв, който гореше дълбоко и застрашително.

Тя му махна да не мърда, а после внимателно се промъкна напред, докато успя да надникне иззад скриващите я скали.

Джеръл пренебрегна заповедта на Нарин и, като се стараяше да не вдига шум, се промъкна към нея, докато също си намери място, откъдето можеше да огледа наоколо и да види кой или какво минаваше долу.

Гърлото му се сви и Джеръл започна да мига.

Думата звероподобни, която Нарин понякога употребяваше вместо диваци, се оказа далеч по-подходяща, отколкото си беше представял. Съществата долу можеха да бъдат объркани с хора само от голямо разстояние.

Това бяха масивни, високи почти колкото него, но доста по-тежки същества. Мощните им ръце бяха по-къси от тези на хората, но много по-мускулести, и завършваха с широки, с по три пръста и остри нокти ръце, които изглеждаха способни да счупят малки камъни. Краката им, напротив, бяха пропорционално по-дълги, отколкото биха били краката на човек, което ги правеше да изглеждат по-слаби, отколкото бяха в действителност. Телата им бяха къси и масивни и завършваха с голяма глава върху дебел врат. Това дебело тяло върху дълги крака ги правеше да наподобяват птицата нирка, въпреки че Джеръл доста се съмняваше, че биха били толкова фини или наполовина толкова вкусни, колкото бе нирката.

Главите им бяха огромни. Двете очи, разположени близо едно до друго високо върху челата им, бяха защитени от двете страни с издадени кости, които се събираха точно над очите им. Доколкото Джеръл можеше да види от това разстояние, носове нямаха. Устите им бяха големи, стигаха от единия край на лицето им почти до другия и покриваха ужасни остри зъби.

Не носеха дрехи, но покритите им с косми тъмнокафяви тела нямаха нужда от такива. Пояси или колани се кръстосваха на гърдите им, но изглеждаше, че ги използват повече да носят оръжието си, главно ножове и колчани стрели, отколкото за защита или украшение. Това би трябвало да ги улеснява при къпане, ако изобщо го правеха, помисли с отвращение Джеръл. Вонята, която се разнасяше от тях, стигаше чак до мястото, където той и Нарин се бяха скрили, на повече от сто крачки над тях.

Беше ясно, че диваците бяха част от естественото население на Ерандейн, а не разбойници, които са били прогонени от населените с хора места, както той си беше представял първоначално. Те би трябвало да са били застрашителни опоненти на първите хора — заселници. И сега, когато наследниците на заселниците бяха изгубили всички знания за модерните оръжия, които предшествениците им бяха донесли със себе си, диваците бяха още по-опасни.

Тридесет и шест, изброи ги Джеръл, като не включваше около десетината, които бяха забелязали преди това. Те се движеха бавно и изглеждаха доста тромави, но сигурно компенсираха със сила това, което не им достигаше като скорост.

Докато отзвучаваха последните шумове от диваците, Джеръл се изправи на колене и щеше да се изправи съвсем, ако Нарин не се беше вкопчила в ръката му и не беше го дръпнала рязко надолу. Джеръл се възпротиви. Бе забравил напълно за присъствието ѝ, така се беше съсредоточил да изучава диваците, но тя постави пръст на устата си отново и просъска да пази тишина.

Няколко минути изминаха, без да промълвят нито звук. Джеръл ставаше все по-напрегнат и нетърпелив. Той почти бе готов да стане, независимо от мнението на Нарин, когато тя внезапно вдигна глава, като че ли бе чула нещо. Джеръл се напрегна, но не можа да долови нищо и тъкмо си отвори устата, когато и той го чу. Почти недоловим звук от голи крака, които стъпват по камъни.

Един дивак, след това втори, се появиха под тях. Двамата се движеха много по-внимателно и тихо от групата, която бе преминала преди тях. И двамата носеха дълги и смъртоносно заплашителни копия, освен ножовете, и по-къси копия като тези, които носеха останалите.

С ъгъла на окото си Джеръл забеляза върху стоманата отблясък като от отразена светлина. Почти минута му трябваше, за да разбере, че имаше и други диваци, най-малко трима или четирима, които се бяха разпръснали по-ниско по склона и се придвижваха със същото внимание. От това разстояние тъмната им кожа се сливаше с камъните и беше трудно да бъдат различени.

А ако те бяха останали долу на склона... Джеръл се сви, за да може да огледа склона над тях. Не забеляза нищо. Огромна, надвиснала скала препречваше изцяло хоризонта над тях, но по същия начин тя би трябвало да защитава скривалището им от погледа, на който и да е или каквото и да е над тях. Той за пръв път осъзна колко внимателно Нарин бе избрала скривалището им. А бе имала само няколко минути на разположение, за да намери някакво прикритие.

Нарин срещна погледа му и ясно разбра значението му. „Всичко е наред“ — каза тя само с устни, след това му направи знак да не се изправя.

Джеръл се подчини, наведе главата си и отново се съсредоточи върху малкото, което можеше да види под себе си. Диваците, които бе забелязал, вече се бяха преместили. До този момент никой не се бе появил на тяхно място.

Той започна да се проклина наум. Би трябвало да е по-внимателен. Много бе удобно да разчита на някой, който познаваше местните условия по-добре, но това не го освобождаваше от необходимостта също са бъде бдителен.

След известно време, което му се стори цяла вечност, Нарин въздъхна и бавно седна.

— Няма да има повече. Поне не и докато наближим Калинден.

— Как можеш да си сигурна? — думите на Джеръл прозвучаха много по-остро, отколкото искаше.

— В групата бяха около петдесет диваци. Те не се движат на големи групи, а освен това никоя група не ловува в близост до друга — отвращението в гласа ѝ бе ясно примесено с ярост и с още нещо, което

Джеръл не можеше ясно да определи. Ненавист? Ако съдеше по цвета на лицето ѝ, тя бе близо до припадъка.

— Какво, ловуват?

— Не видя ли? — Нарин го погледна с недоверие.

— Какво да видя?

— Кръвта. Върху копията им, върху ръцете им.

— Но те не носеха оръжия за лов. И аз не видях никой от тях да носи дивеч... — гласът на Джеръл звучеше все по-неуверено.

— Ти не знаеше, нали? — гласът на Нарин стана съвсем тих. Тя преглътна. — Те бяха на лов за хора.

Джеръл стоеше на скалистото било, а погледът му бе вперен в обрулените хълмове на планините пред него. Наричаха ги Трудънс, знаеше го от информацията, събрана от Сантар и Данет и предадена чрез компютрите на корабите им. Те бяха домът на диваците. Това вече бе научил от Нарин. Не беше искал да открие невежеството си, като задава твърде много въпроси.

Под надвисналата маса на планините, кацнал върху скалист нос като всепоглъщащата птица — молба, стоеше Калинден. Градът бе по-малък от Маткасен, но стените му бяха по-високи и по-дебели. Докато разглеждаше разположението на града, Джеръл си помисли, че диваците биха срещнали доста трудности, докато преодолеят защитата на Калинден. Но Калинден не беше непревземаем и ако набезите на диваците върху околностите продължаха достатъчно дълго...

Той потръпна. След срещата им с групата ловци тази сутрин Нарин се бе върнала по следите им до имението, където бяха ловували. Или по-точно до това, което бе останало от имението — няколко стени и част от обора.

Мародерите бяха унищожили всички и всичко, което бяха намерили, бяха донасяли жертвите си дълго след като те вече са били мъртви.

За годините на препускане из галактиката Джеръл беше срещал подобни сцени на унищожение, но никога не бе виждал нещо толкова безсмислено. Без да говорят, той и Нарин се заеха да погребат семейството от петима човека, като завиваха накълцаните тела, в каквото успяха да намерят оцеляло от одеялата и чаршафите, и един по

един ги слагаха в тесните гробове, толкова колкото можаха да изкопаят в замръзналата земя.

Отначало той се опита да накара Нарин да остави тази тъжна задача на него, но безуспешно. Тя не каза нищо, но пламтящият зелен огън в тъмните ѝ очи, преbledнялото ѝ лице говореха за гнева и решението ѝ да отмъсти.

Нарин наруши мълчанието си само веднъж. Когато коленичи да постави в гроба обвитото в одеяло тяло на най-малкото дете, момченце на около седем години, Джеръл я чу да говори на себе си: „Ако наистина е отговорна за това, то тя ще си плати. Заклевам се.“

Когато се изправи, след като постави последния камък, Джеръл каза много тихо, без да очаква да получи отговор:

— Чудя се, кои ли са били те.

— Семейството на Насинтор, тъкача. Той е от град Нарлон, но когато се ожени за Джамила, наследи имението на семейството ѝ, така че те се установиха да живеят тук. Първото им дете, Джамилита, догодина щеше да навърши осемнадесет, тъкмо да ѝ се търси съпруг — думите на Нарин прозвучаха равно, безчувствено. Очите ѝ се бяха спрели на петте купчинки камъни пред нея.

— Ти познаваше ли ги?

Тя поклати глава.

— Никога не съм ги срещала, но знаех за тях, така както един вестоносец познава всеки от всяко имение, което е разположено около града му. Те бяха от Калинден. Те бяха от моите хора.

Гласът ѝ замря и тя се извърна, погледът ѝ застина върху планините, които се изправяха на хоризонта. Вятърът вдигаше снопчета от черната ѝ коса, като ги хвърляше в лицето и в очите ѝ, но тя не ги забелязваше.

Джеръл мълчеше. Искаше му се да отиде при нея, да я успокои, но не можеше да си представи какви думи не биха прозвучали толкова празно и студено, колкото зимния вятър около тях.

Нейните хора. Толкова прости думи, а имаха толкова дълбок смисъл. Нарин никога не беше срещала този тъкач и семейството му, но въпреки това ги познаваше. Смъртта им имаше значение, защото те бяха нейни хора. Тя, изоставеното сираче, беше намерила дом, място, към което принадлежеше, в един свят, където всеки имаше име и история, където загубата на един имаше значение за всички.

Странно как си играеше животът. Устата на Джеръл се сви в самоирония. Той, който бе започнал живота си като любим първи син на виден и мощен дом, на планета, която управляваше цялата Империя, нямаше свой свят, свой дом, свое семейство. Брат му бе обявен за изчезнал и вероятно бе мъртъв, а единственият човек, когото той открито можеше да нарече приятел, бе твърде стар, за да може още дълго да го придружава в пътуванията му. Джеръл погледна към покритите с камъни гробове. Когато смъртта го настигне, той сигурно ще бъде на някоя забравена планета, чието име едва ли ще помни добре. Няма да има нито едно същество, което да скърби, че го няма, никой нямаше да каже: „Това бе Джеръл Бен Хадар — аз го познавах. Може би нямаше да има и кой да изкопае гроба му.“

Джеръл потрепери, внезапно ядосан на самия себе си. Той никога не допускаше да го обземат мисли за смъртта, а сега не бе подходящ момент да започне. Той се приближи до Нарин и нежно докосна ръката ѝ.

— Трябва да тръгваме. Нищо повече не можем да направим тук.

Докосването му накара Нарин да въздъхне, после премина и очите ѝ се върнаха в заобикалящата я действителност. Тя кимна, после нагласи колана си на вестоносец около кръста и показа с глава пътеката, която щеше да ги изведе до Калинден.

Сега, когато огромната сива грамада на Калинден се беше надвесила над тях, Нарин увеличи темпото на бягане. Мрачната решителност, която се излъчваше от нея, се усещаше почти физически. Джеръл знаеше, че тя почти е забравила за присъствието му, не усещаше, че той изостава и че почти го беше изоставила зад себе си. Като отхвърли мислите си, Джеръл засили скоростта.

Нима бе възможно...? Как би могъл някой...? Нима Лейди Ксиант наистина...? Въпросите изгаряха мозъка на Нарин, отново и отново се връщаха, докато думите не започнаха да звучат като молитвено пеене, което носеше ритъма на бързите ѝ стъпки по пътеката.

Ако ловуващите групи бяха достигнали на юг от Калинден, то какви ли разрушения бяха нанесли върху именията, разположени на север и запад, които бяха по-близо до границата и затова по-уязвими? Когато тя напусна Калинден и се отправи към Маткасен с молбата на Господаря Джаспериан за помощ, други вестоносци се отправиха да

предупредят за опасността хората от малките селища и имененията. До този момент, ако всичко е било свършено добре, тези хора трябваше да са се събрали в малките села или около укрепените златни и сребърни мини, където щяха да бъдат по-добре защитени. Без съмнение много от тях щяха да се преместят в самия Калинден, за да търсят зад стените на града най-сигурна защита.

Тя чу зад себе си тежкото дишане на Джеръл, който я настигаше стъпка по стъпка. За войник и за човек с неговия ръст той се беше справил добре с изискванията на пътуването.

За хиляден път тя си помисли какво в края на краищата го бе довело в Калинден. То не бе свързано с нея, в това поне бе сигурна, въпреки че огънят, който бе пламнал помежду им в кервана все още гореше болезнено.

Но той се беше отдръпнал от нея по същия начин, както тя се бе отдръпнала от него, като вместо това бе предпочела да се съсредоточи върху пътя пред тях. След онази първа нощ, когато тя бе допуснала грешката да направи опит да отпусне схванатите му мускули, той не бе казал почти нищо. По време на няколкото кратки спирания за сън предпочиташе да си направи легло на известно разстояние от нея, а когато спираха да се хранят, вниманието му бе съсредоточено върху изсушените плодове и месото, които бяха единствената им храна.

Каквито и да бяха причините, спомни си тя още веднъж, те не бяха от значение. Той бе направил своя избор, тя бе направила своя. А сега, когато бе видяла отблизо заплахата, която представляваха диваците, вече нямаше връщане назад. Градът ѝ имаше нужда от нея. Хората ѝ имаха нужда от нея. Джеръл нямаше. И това бе единственото, което имаше някакво значение.

Първата от сигналните камбани бе точно пред тях. Нарин извади от колана си ножа, после го изправи в ръката си, за да може да удари камбаната с тежката му дръжка, докато преминаваше покрай нея. Без да прекъсва бягането си, тя звънна, като удари по камбаната много по-силно, отколкото бе необходимо.

Звънът бе силен, ехото от ясните, метални звуци се понесе по околните хълмове. „Идва вестоносец“, казаха звуците. „Отворете вратите и дайте път. Вестоносец идва!“

Близко зад Нарин, Джеръл се стресна от звука. Сигналната система имаше смисъл, защото даваше възможност на пазачите да се

уверят кой се приближава и да бъдат готови да отворят на вестносеца, без да губят време, но тя бе неприятно изпитание за човек, имал нещастieto да се окаже близо до ударената камбана.

Дже докато бягаше, Джеръл изучаваше стръмните подходи към града. Този, който бе започнал строежа на крепостта, бе направил добър избор. Докато Маткасен и Ануей бяха построени посред обширни равнини, с широки пътища, водещи към портите им — ясно доказателство за ролята им на търговски центрове, то Калинден бе отдалечен и трудно достъпен, идеален преден пост за земя, граничеща с територия, населена с врагове. Никакъв враг не би могъл да се приближи, без да бъде видян. Дори и диваците. Тези жестоки същества щяха да имат доста проблеми, щяха да падат от масивните каменни стени, които сега се издигаха над тях на върха на скалния нос.

Шест камбани, и изглеждаше, че покрай всяка една Нарин пробягва по-бързо, независимо от стръмната пътека. Иззад бойните кули се показваха глави, за да видят кой удря толкова силно сигналните камбани. Виковете на стражите стигаха отчетливо до ушите им.

— Шестият вестносец! Вестносец Нарин се завръща! И още някой е с нея!

— Отворете вратите! Подгответе се!

Когато Нарин и Джеръл прекосиха последните няколко ярда открито пространство по върха на крепостната стена, в главната порта се отвори врата, чийто размер позволяваше да се пропуска само по един човек. Нарин лесно се промуши през отвора. Джеръл трябваше да се свие, което рязко намали скоростта му. Докато я възстанови, Нарин се бе отдалечила доста от вратите и се носеше през павирания площад. Пред нея бягаха трима стражи, чиято задача бе да й проправят път през улиците. „Направете път“ се носеха виковете им. „Направете път на вестносеца!“

Джеръл не успя да види нищо повече от замъгления образ на, както му се стори, стотици хора, които се бяха събрали около площада заедно с едно поделение въоръжени войници, построени близо до вратите, и трябваше да се засили, за да настигне Нарин и придружителите ѝ. Очевидно те нямаха намерение да го чакат, а той нямаше никакво желание да се опита да си проправя път сам към Главния дворец през претъпканите улици на Калинден.

Колкото по-навътре навлизаха в града, толкова повече се забавяше скоростта им. Въпреки че хората се дръпваха бързо към двете страни на улицата, когато чуеха виковете на стражите, все пак нямаше възможност да се придвижват по-бързо от скоростта на бавен бяг.

Макар да бе сигурен, че забавянето бе раздразнило Нарин, Джеръл бе благодарен за възможността да възстанови дишането си и да се поогледа наоколо.

Първото и най-ярко впечатление беше, че Калинден е много по-ярък от мръсния и мрачен Маткасен. Ярко боядисани вимпели висяха над много от вратите на магазините, а цветовете и украсата показваха какво се продава в тях. Цветя в саксии и ярки завеси се показваха от прозорците на вторите и третите етажи на тесните сгради и представляваха жив контраст на сивите камъни и тъмното дърво на самите сгради. Изглежда, че хората на улицата също предпочитаха да използват ярки цветове за облеклото си и даже тези, които бяха загърнати с най-груба кафява домашна тъкан, носеха ярък воал, или тъкан вълнен пояс.

Изглежда, мислеше си Джеръл, че те са решили да се противопоставят на сивата суровост на земята около тях със собствения си ярък външен вид. Тъй като самият той произхождаше от свят, потънал в различни цветове, можеше да ги оцени и да им се наслади. Като се има предвид заплахата надвиснала над тях, това изглеждаше почти насила показван оптимизъм.

Големият дворец бе разположен както му се стори в самия център на града. Представляваше масивна сграда от сив камък, който съответстваше на солидните стени, които защитаваха града. Джеръл имаше много малко време, колкото да огледа набързо външната страна, но все пак успя да забележи високите, тесни прозорци и здраво направените врати. Изглеждаше, че дворецът бе предвиден в много по-голяма степен за крепост, отколкото за седалище на управниците.

Предупредителните виковете на придружителите им осигуриха влизането в двореца. След като влязоха вътре групата се спря. Мъж, облечен в дрехи, които показваха някаква висока официална длъжност, поздрави Нарин и поговори с нея за нещо, което Джеръл не можеше да чуе заради шума около него... тях, и след това изчезна в тълпата.

Тримата мъже, които ги бяха придружили, отдадоха чест и после се оттеглиха. Джеръл, все още задъхан, пристъпи до Нарин. Тя не му обърна никакво внимание.

Привидно безразлична към заобикалящите я и към него в това число, Нарин се изправи, затвори очи, после приближи ръце до лицето си, така че пръстите ѝ се притиснаха към челото, с възглавничките навън. Тя пое дълбоко дъх, задържа го, а след това бавно издиша, преди да повтори процеса.

Когато сановникът се върна и я повика с жест, дишането ѝ се беше успокоило и на лицето ѝ нямаше никакво изражение.

Джеръл бе видял в много други светове подобни техники за контрол на тялото и концентриране на ума. Той самият се беше учил да ги използва няколко пъти, но винаги беше твърде нетърпелив да усъвършенства процеса.

Нарин и сановникът прекосиха главния коридор и минаха през широки двойни врати, които стояха отворени откъм далечната си страна. Джеръл ги последва в голяма двойна зала, която очевидно беше централна. В далечния край един масивен гравирен дървен трон се издигаше, поставен върху подиум.

Върху трона седеше мъж, зает в разговор с няколко тежковъоръжени мъже, скупчени около него. При появяването на Нарин групата на подиума се разпръсна и остави сам седналия мъж.

Недостатъчно сигурен какво се очакваше от него, но любопитен да чуе всяка дума на Нарин, Джеръл я последва в залата. Никой не се опита да го спре. Изглежда, че начинът на приемане на вестоносците се разпростираше върху всеки, който ги придружава.

Докато Нарин пресичаше залата, насъбралите се продължаваха да разговарят тихо. Но когато тя стигна до подножието на трона, всички разговори спряха и цялата зала потъна в тишина.

— Господарю Джаспериан — с лице, което продължаваше да бъде спокойно и безизразно, Нарин докосна с пръстите на дясната ръка челото си, после приседна на едно коляно върху покритите с килим стъпала, които водеха към подиума. — Нося съобщения за вас и за Калинден.

— Шести вестоносец! — гласът на Джаспериан беше дълбок и прозвуча ясно в залата, наподобяваща пещера.

От мястото си — малко зад Нарин и от едната страна на стъпалата, Джеръл можеше да види очите на Джаспериан, черни и засенчени в дълбоките им орбити, изучаващи безмълвния вестоносец. Господарят на Калинден бе доста над средна възраст, слаб, но все още силен и добре сложен. Черната му коса, дълга до раменете, бе силно прошарена. Такава беше и късо подстриганата му брада. Въпреки че присъствието му вдъхваше уважение, той бе едва средно висок. За разлика от голяма част от придворните, които бяха облечени в пъстроцветни дрехи от тъкана материя, Джаспериан носеше дълго кожено палто без ръкави върху кожени гамаши и права риза с дълги ръкави, която много напомняше дрехите на Джеръл. Нож, който изглеждаше изключително удобен за използване, с дръжка от обработено злато, беше затъкнат в широкия кожен пояс на владетеля. Върху втория пръст на дясната си ръка той носеше масивен златен пръстен, който беше, доколкото Джеръл можеше да види, единственият знак за ранга му.

След кратка пауза Джаспериан проговори отново с ясно изразено неодобрение в гласа.

— Очаквахме ви най-малко преди девет дена, вестоносецо. Страхувахме се, че нещо ви се е случило или са ви нападнали. Ако не беше пристигането на Лейди Ксиант и нейните войски, нямаше да знаем даже, че сте стигнали до Маткасен — Джаспериан остави думите му да висят тежко във въздуха, а после каза: — Обяснете!

Лицето на Нарин остана невъзмутимо.

— Стигнах до Маткасен, Господарю, само за два дни. Но Негова светлост Господарят Линдаз отказа да изпрати помощ за Калинден. По негова заповед аз напуснах Маткасен и се отправих към Ануей, за да се опитам да потърся помощ там.

— Отказа... Невъзможно! Договорът от Трасдийнс изисква... — Джаспериан спря, след това с усилие си върна самоконтрола. — Негова светлост не е отказал помощта си, което е видно от изпращането на собствената му съпруга начело на войските му. И не мога да повярвам, че те е пратил до Ануей, когато законът изисква да бъде изпратен вестоносец от Маткасен.

Нарин не каза нищо и не се помръдна, но на Джеръл му се стори, че забеляза леко изчервяване върху бузите й.

— Ако вие сте носили съобщение за Ануей, вестносецо, как стана така, че вече успяхте да се завърнете в Калинден? — Джаспериан говореше бавно, като не отместваше от Нарин тъмните си, блестящи очи.

— Не стигнах до Ануей, Господарю.

С няколко думи Нарин разказа историята на срещата си с древона, раняването ѝ и връщането в Маткасен с кервана на търговеца Бекнар. Тя показа с ръка към Джеръл, без да отклонява погледа си от мълчащия Джаспериан.

— Този мъж, който се казва Джеръл, ми спаси живота, изпрати вестносец да отнесе моето съобщение до Ануей и ми осигури място в кервана, тъй като аз едва можех да вървя, да не говорим за бягане.

Джаспериан обърна леко глава, за да огледа Джеръл. Добър управник, си помисли Джеръл, когато срещна погледа на черните очи. Умен, силен. Вероятно точен и великодушен, но не беше гъвкав и бе твърде непреклонен в придържането си към законите.

— Ако вие сте помогнали на вестносец на Калинден, господине, ние ви благодарим — каза Джаспериан с официален глас. Той върна отново вниманието си върху Нарин. — Но нито едно от тези извинения не ви освобождава от отговорностите ви, вестносецо. Но за това ще поговорим по-късно. Какви новини носите и какви съобщения?

При думите на Джаспериан възрастен мъж, облечен в едноцветна тъкана туника, риза и гамаши, които смътно напомняха костюма на вестносец, пристъпи напред. Той изглеждаше по-нисък дори от Нарин. Когато Нарин започна да говори, очите му пробягаха наоколо. По време на доклада ѝ той остана изправен отпред и неподвижен.

— Нося съобщение от пастира Порза, което може да остане за по-късно, и съобщения за Лейди Ксиант. Съобщението от Негова светлост Господаря Линдаз, или по-точно преразказът на думите му, бих предпочела да кажа в присъствие на по-малко хора, ваша светлост, а има и информация, която не мога да съобщя тук — гласът на Нарин се чуваше ясно в цялата зала, въпреки че тя не беше помръднала и не изглеждаше да прави усилие да говори по-високо. — Но имам съобщение, което трябва да бъде чуто от всички.

По същия точен начин, по който бе направила отчет за пътуването си, Нарин разказа за диваците, които бе срещнала, и за

разрушаването на имението на тъкача Насинтор. За голямо учудване на Джеръл тя съобщи и за доказателствата за протекло раждане в другото имение, а също съобщи за състоянието на почвата в районите, през които бяха преминали.

Когато свърши, Нарин се изправи на крака. Възрастният човек върху платформата бавно излезе от състоянието си на пълна концентрация и тихо се оттегли назад.

— Не изглежда да сте забелязали много неща по време на пътуването си, вестносецо — каза Джаспериан.

Джеръл не успя да долови и следа от чувства в гласа на мъжа. Той погледна към Нарин и с голямо учудване забеляза видимо, гневно изчервяване, което се издигаше по шията ѝ.

— Забелязах много неща, но от тях едва ли ще има голяма полза, ако преминат диваците. Какво значение би имало да се знае състоянието на високопланинските пасища, ако няма да има ардове да ги опасат и пастири да се грижат за тях?

Неколцина слушатели реагираха на неподчинението, прозвучало в гласа на Нарин, с учудени възклицания. Единствената реакция на Джаспериан бе слаба, тъжна усмивка.

— Права си, разбира се — каза той. После се изправи. — Ела. Можеш да ми съобщиш останалата част от отчета си насаме.

Следван отблизо от възрастния мъж, който бе излязъл напред по време на отчета на Нарин, Джаспериан пресече платформата и изчезна през малка врата от едната ѝ страна.

Нарин се обърна към Джеръл.

— Изчакай ме — каза тя, после се завъртя и побягна след двамата мъже.

Джеръл изучаваше лицата на хората около себе си. След излизането на Джаспериан те започнаха да се разхождат наоколо, като се събираха на групи, за да поговорят тихо. Без да дава вид, че обръща внимание на заобикалящите го, той се напрегна да чуе всяка дума, всяко късче информация, която би могла да му помогне при търсенето на брат му.

Но даже и когато започна безцелно да се движи из тълпата, Джеръл знаеше, че не стои в тази зала единствено заради надеждата да намери някакъв намек за местоположението на Сантар.

Тя беше казала „изчакай ме“ и той щеше да я чака.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Докато Нарин следваше Джаспериан и стария си учител Гравнар към личните стаи на владетеля, тя се опитваше да потисне гнева си и да възстанови спокойното, безлично държане, което се изискваше от вестоносец.

Трябваше по някакъв начин да убеди Джаспериан да не пренебрегва предупрежденията на Торк. А това явно нямаше да бъде лесно, щом Господарят даде ясно да се разбере, че според него тя лъже за отказа на Линдаз да помогне на Калинден.

Гравнар държеше отворена вратата към стаите на Господаря. Докато влизаше, Нарин забеляза суровото изражение върху лицето на стария си учител още преди той да се обърне да затвори вратата зад тях. Тя отново се почувства за момент като ученичка, която се бои от неизбежната лекция, че трябва да остави чувствата си настрана.

Но това трая само момент наистина. Това не бе класната стая и тя не разказваше за състоянието на пасищата на ардовете.

Джаспериан седна на тежко обковано кресло, разположено от едната страна на масивна маса, отрупана с книга, карти и официални документи. В продължение на няколко секунди той нищо не каза, а тъмните му очи не изразяваха нищо, докато изучаваше изправената пред него Нарин.

— Вестоносецо, сериозно ли е обвинението ти, че Негова светлост Господарят Линдаз е отказал да изпрати войски да ни помогнат и даже е отказал да изпрати вестоносец до Ануей? — каза накрая Джаспериан. — Лошото е, че първата част от твърдението ти се опровергава от факта, че войските му вече са тук.

— Не обвинявам Негова светлост — каза Нарин с достойнство. — Аз просто повтарям. Ако желаете, ще повтора думите на Негова светлост Господаря Линдаз и вие решете сам.

След като Джаспериан кимна, Нарин повтори дума по дума казаното от Линдаз в краткия ѝ разговор с него.

Джаспериан се намръщи, очевидно оценяваше доклада на Нарин и го съпоставяше с присъствието на Лейди Ксиант.

— Каза, че носиш още вести.

Нарин се поколеба, защото се чудеше как най-добре да предаде предупреждението на Торк. Още веднъж почувства съмненията, които я мъчеха през трите дена път от Маткасен. Торк можеше да греши или да я използва за свои цели. Но мъжът се страхуваше и не беше дал информацията с желание. Защо, след толкова години престой в собствените им скалисти земи, диваците бяха нападнали отново? И през цялото време пред нея стоеше споменът за тъкача Насинтор и семейството му...

— Шести вестоносец? — лявата вежда на Джаспериан се беше вдигнала в студено учудване.

— Извинете ме, ваша светлост — като хвърли бърз поглед към Гравнар, Нарин се отпусна в транс за отчитане и предаде на двамата смълчани слушатели предупрежденията на Торк.

Но дори и след като излезе от трансa, Нарин разбра, че това не е достатъчно. Това бяха само думи, а думите не можеха да предадат чувствата на самия мъж, който бе нарушил клетвата си на вестоносец, пренебрегнал всичко, което представляваше, и говореше от страх, беше се осмелил да изкаже предположения и изводи, направени на основата на откъслечни сведения.

Чрез окото в мозъка си тя можеше да види жестовете и израза на Торк, да усети напрежението и несигурността в гласа му, да почувства решителността му. Тя едва сега осъзна, че точно тези недоловими неща, тези твърде човешки емоции я бяха убедили, че той говори истината. А нямаше как да предаде и част от това на Джаспериан и на Гравнар. Те бяха чули думите и само думите. За тях не съществуваше нищо друго и те не биха могли да повярват.

Тъй като мълчанието се проточи, Нарин с болка почувства, че се е провалила. Какво още би могла да направи? Гневът се надигаше у нея, докато гледаше безизразното лице на Джаспериан. Тя беше вестоносец, при това добър. Тя беше обучавана да наблюдава и не беше глупава. Защо те не можеха, поне този път, да оставят настрана традиционните си възгледи за това, какво трябва да представлява вестоносецът, и да я изслушат?

Най-накрая Джаспериан проговори, но думите учудиха Нарин.

— Този мъж, който те придружава, този Джеръл — Джаспериан се затрудни с непознатото име. — Какъв ти е той?

— Ваша светлост?

— Наблюдавам те, откакто започна обучението ти, Шести вестonosец — каза Джаспериан студено, — така както наблюдавам всички кандидати за вестonosци. Зная силните ти места — той замълча, очите му я гледаха съсредоточено — и слабите ти места.

Въпреки че се опитваше да остане спокойна, с безизразно изражение, както се полага на вестonosец, Нарин почувства, че червенина от ярост започва да пълзи нагоре по врата ѝ и оцвети страните ѝ точно както бе станало в приемната зала.

— Имаш склонност да оставяш емоциите да ти оказват прекалено голямо влияние. Така, както и сега, когато не можеш да потиснеш гнева си, че не реагирам на информацията ти, както си очаквала.

Червенината заля Нарин още по-високо.

— Калинден е в опасно положение. Няма нужда да ти го казвам. Нуждата от информация, на която да мога да разчитам, е по-голяма от всеки друг път. Не бих искал да се лиша от услугите на един от най-обещаващите ми вестonosци.

Надеждата започна да се промъква в Нарин, но само след миг бе разрушена от последвалите сурови думи.

— Не зная какво те кара да мислиш, че ще повярвам на такива глупости за друг владетел и неговата Лейди. Недопустимо е, който и да било, да реши да се договаря с диваците, особено някой от техния ранг. Не зная какво би могло да те накара да се отнесеш с пренебрежение към отговорностите си на вестonosец, така че да закъснееш толкова много със завръщането в града. Нито знам кой е този Джеръл и какъв ти е.

Той замълча, като че ли да ѝ даде възможност да отговори. Когато Нарин не каза нищо, той продължи:

— Не знам и не ме интересува. Интересува ме само хората, които служат на мен и на Калинден, да изпълняват задълженията си, както се изисква. Ако установя, че повече не мога да разчитам на теб като на верен и изпълнителен вестonosец, няма да се поколебая да те освободя от задълженията ти. Изразих ли се достатъчно ясно?

Докато Джаспериан говореше, гневът на Нарин нарасна дотолкова, че тя едва ли можеше да промълви нещо в знак на протест. Тя успя бързо да кимне с глава, но като гледаше в тези студени тъмни очи, които я изучаваха с такова твърдо безразличие, Нарин разбра, че той не е повярвал на нищо от това, което бе казала.

— Можеш да си вървиш — с тези думи Джаспериан пренесе вниманието си върху книгите, натрупани на масата пред него, и даже не се обърна да отвърне на поклона ѝ.

Гравнар последва Нарин, но не се опита да я заговори, докато не се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват стражите в коридора.

— Не се справи добре с това — каза най-сетне. Той не погледна към Нарин, а гласът му звучеше равно, безчувствен глас на добре обучен вестносец.

— Той не ми повярва.

Веждите на Гравнар леко се повдигнаха, израз, който, доколкото помнеше Нарин, бе най-откритият израз на чувства.

— Нима очакваше да го направи?

— Казах истината! Разказах каквото чух, точно и без промени! Донесох информация, от която той се нуждае, която той трябва да чуе! — Нарин не правеше никакви усилия да сдържи гнева и възмущението си.

— Дори на мен, който познавам и уважавам вестносеца Торк, ми е доста трудно да ти повярвам — Гравнар погледна към хората, които пресичаха залата, — но няма да говорим за това тук. Несъмнено ти си изморена и гладна. Имам в стаята си храна и вино. Ще поговорим, докато се храниш, после ще можеш да си починеш.

Нарин поклати глава.

— Нося съобщение за пастира Порза, други за Лейди Ксиант от съветниците ѝ. А също така помолих Джеръл да ме чака. Не мога просто така да го изоставя.

Лицето на стария вестносец не изразяваше нищо, но зад безизразния му поглед Нарин усети скрит въпрос.

— Тогава го намери и го вземи със себе си. А що се отнася до твоите съобщения, Порза може да почака. А що се отнася до Лейди Ксиант, случайно ми е известно, че тя скоро ще се срещне с Негова светлост Господаря Джаспериан, за да обсъдят стратегията, така че

едва ли ще може да те приеме в близките няколко часа. Имаш време да се нахраниш. Ще те чакам.

И без да каже нито дума повече Гравнар си тръгна. Като потисна вътрешното си желание да последва учителя си, Нарин се върна в главната зала, за да потърси Джеръл.

Въпреки че той беше с ръст по-висок от средния и би трябвало лесно да го забележи, Нарин загуби няколко минути, за да го открие в тълпата. Докато го търсеше, не можеше да се освободи от усещането на погледите върху себе си. Беше ясно, че се бе разпространила мълвата за разказа ѝ за нападението на диваците и за личния ѝ разговор с Джаспериан. Единият от двама стоящи наблизо мъже тъкмо се канеше да се доближи до нея, но тя го отпрати с жест и започна да си пробива път през струпалите се хора. Нямаше настроение да обсъжда с когото и да било информацията, която бе донесла, независимо от това, кой е и каква длъжност заема.

Нарин намери Джеръл облеган на една колона, близко до най-далечната стена, и очевидно дълбоко замислен. По отпуснатия, почти спящ вид на лицето му тя реши, че той подслушва разговора на тримата търговци до него.

Въпреки праха и мръсотията от трите дена път, той си оставаше величествен. Стоеше на един крак, другият му крак, обут в ботуш, беше кръстосан върху глезена, а с рамото си се беше подпрял на колоната. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите, поза, която подчертаваше мощните мускули на ръцете и торса му. Одеядлото, което носеше, бе метнато през едното му рамо и през гърба му като торба на бедняк. Не носеше никакво оръжие, освен големия си смъртоносен нож в ножница на пояса си. Не беше се бръснал от деня, в който напуснаха Маткасен, и брадата му беше станала твърда, и тъмна.

И все пак, независимо от мръсотията, независимо от грубите дрехи и бедното оръжие, той изглеждаше много повече мъж, отколкото който и да било от добре облечените, добре въоръжени войници в залата. Нарин не можеше да изхвърли от главата си мисълта, какво би било усещането, ако я целунеше, както е брадясал. Грубо. Грубо и все пак...

Тя разтърси глава. Нито времето, нито мястото бяха подходящи да се отдава на мечти. И то особено на мечти като тази. Каквото и да го бе довело в Калинден, то не беше свързано с нея, и каквото и да се

беше случило между тях, то бе останало дълбоко в миналото, в колата на кервана и на хълма след Маткасен.

Нарин се приближи до него. Джеръл погледна нагоре. Когато я видя, очите му се разшириха. От тях започна да струи яркосиня светлина и краищата на устата му се повдигнаха в усмивка. Той се изправи, пристъпи леко напред, ръцете му се вдигнаха и после застина. Усмивката изчезна, светлината в очите му се замъгли. Когато Нарин стигна до него, чертите на лицето му бяха приели внимателна и учтива, но все пак неутрална маска.

— Гравнар предложи да ни нахрани — каза тя, като внимаваше гласът ѝ да е толкова безразличен, колкото изглеждаше лицето му. — Помислих си, че това би било по-лесно, отколкото да се опитваш веднага да намериш странноприемница. След това...

Гласът ѝ заглъхна. След това той ще си отиде. Ако останеше в Калинден, винаги щеше да има шанс да се срещнат на улицата. Тя се надяваше това да не се случи. Раните, и особено тези на сърцето, заздравяваха по-добре, ако бяха оставени сами да зараснат.

Нарин изведе Джеръл от приемната и тръгнаха към крилото, където живееха съветниците на Негова светлост, лекарите и старшите вестноосци. Като Главен вестноосец, а сега и учител на обучаващите се вестноосци, Гравнар имаше правото да ползва по-обширни и по-добре обзаведени помещения в сравнение с останалите, които живееха в двореца.

— Там са съдовете с вода, сапунът и кърпите — каза Гравнар при влизането им, като посочи към предметите, подредени в отдалечения край на стаята. — Когато свършите, елате да се нахраните. Стар съм, но още не съм забравил глада, който присвива стомаха след няколко дена, прекарани в път.

Въпреки че се радваше на възможността да измие част от мръсотията, полепнала по него, Джеръл установи, че му е доста трудно да се концентрира върху тази задача, когато Нарин стои само на няколко крачки зад гърба му. Само за момент, когато тя се беше приближила към него в приемната, той си беше помислил, че е забелязал мекота в изражението ѝ, която не беше се появявала от онази нощ в кервана. Но явно бе сгрешил. Толкова по-добре.

Като свърши с миенето и изсуши ръцете си, Джеръл вдигна очи и видя, че Нарин го наблюдава. Тя не изглеждаше нито заинтересована

от него, нито нетърпелива от мудността му. Просто стоеше и търпеливо го чакаше да свърши, като че ли просто наблюдаваше приготовления за нещо, което предстоеше да започне. Тя също изми лицето и врата си и остави за по-късно мръсотията от дрехите си. Не бе успяла да попие всичката вода с кърпата и влагата все още проблясваше в основата на шията ѝ, където бе оставила незакопчана яката на ризата си.

— Готов ли си? — попита тя.

— Да, но ти не си — без да може повече да изтърпи привличането, Джеръл меко попи водата със своята кърпа и веднага съжали за това. Даже и през дебелия тъкан той можеше да почувства топлината ѝ. И това извика спомени, които щеше да е по-добре да забрави. Спомена за мекотата на кожата ѝ, колко бели бяха раменете ѝ, дъха ѝ...

Рязко поемане на въздух и внезапното стягане на устните ѝ му показаха, че беше сгрешил и че той не ѝ е толкова безразличен, колкото искаше да го накара да повярва.

Без да каже нищо, Нарин се обърна и се отправи към мястото, където Гравнар ги очакваше. Джеръл сгъна внимателно хавлията, като се опитваше да успокои пулса си и да накара ръцете си да спрат да треперят.

Той имаше своите спомени, но и тя имаше своите.

Спомени за това, как той беше отблъснал молбата ѝ да помогне на народа ѝ да се защити; спомени за това, че не обясни по никакъв начин решението си. Нищо не можеше да оправдае действията му пред нея.

Такива спомени бе по-добре да бъдат забравени. С времето те можеха да избледнеят, болката от тях да намалее. А можеше и да не стане така. Но той нищо не можеше да направи. Джеръл хвърли кърпата върху пейката до съда с вода, без да забележи, че тя падна на пода, и се обърна към двамата, които го очакваха.

— Имам хляб и сирене, добре пригответо месо, което ще стигне поне за дузина изгладнели мъже, и малко плодове — каза Гравнар, когато се настаниха около масата. — Имам вода и вино или зафа, ако желаете.

— Аз не искам зафа — бързо отвърна Нарин и вниманието ѝ беше съсредоточено върху парчето твърдо бяло сирене, което режеше.

— Мислех, че това е едно от любимите ти питиета! — за първи път Гравнар наруши сдържаността си.

— Вкусовете се менят — тя подаде на Джеръл парче сирене. — Сирене? — самообладанието ѝ изглеждаше ненарушено.

— Благодаря — Джеръл прие сиренето с толкова достойнство, колкото успя да събере. Имаше шанс тя да не е забелязала изчервяването му.

Никой от тях не проговори, докато не свършиха с яденето. Джеръл отмести чинията си и отпи от сухото червено вино, което предпочете пред зафата. Храната беше обикновена, но достатъчно засищаща. Оказа се, че не бе осъзнал колко е гладен.

— Благодаря ти, вестоносецо Гравнар — каза Джеръл, като се опитваше да не гледа как Нарин облизва лепкавия сок, стекъл се по пръстите ѝ от плода, който беше яла. С облекчение видя, че тя най-после се отказа от опитите си и отиде да си измие ръцете.

Гравнар кимна, че е чул думите на Джеръл. Мъжът вече изглеждаше почти човешки, безизразната маска на вестоносец беше заменена от по-нормалното изражение на учтива заинтересованост. Според Джеръл двете чаши вино, които мъжът беше изпил, бяха само частично виновни за промяната. Останалото обяснение може би се криеше в почти бащинската обич към Нарин, която Гравнар болезнено се мъчеше да скрие.

— Не бих могъл да си представя, че мъж с вашия ръст би могъл да поддържа темпото на бегач като Нарин — каза Гравнар и се облегна назад в стола си, като гледаше изучаващо Джеръл.

Джеръл се намръщи.

— Не беше лесно. И тя действително трябваше на няколко пъти да забави темпото си.

— Ти се справи добре — каза Нарин, докато се връщаше на мястото си. Тя продължи да гледа надолу, като съзнателно избягваше да се обърне към него.

Сега, когато Нарин се беше отпуснала, Джеръл можеше да забележи, че умората от трите дена тежък път бе започнала да я надвива. Той трябваше да признае, че също бе започнал да чувства въздействието ѝ. Приливът на енергия, причинен от доволството, че най-сетне пристигнаха, бе започнал да намалява и мисълта за баня и

легло, при това без значение в каква последователност можеха да бъдат получени, бе станала доста привлекателна.

Но той все още не можеше да си позволи почивка. Трябваше да намери място да се настани, да установи къде са разположени войските на Маткасен и кога се очакваше да тръгнат. И по някакъв начин трябваше да говори с Лейди Ксиант.

— А сега какво?

Немигацият поглед на Гравнар се премести от Джеръл към Нарин и обратно. Нарин въздъхна.

— Казах ти. Нося съобщение за пастира Порза — тя се намръщи — и още няколко за Лейди Ксиант.

Джеръл скочи, после се опита да прикрие реакцията си с опит да промени мястото си. Изглежда, че имаше шанс поне една част от проблемите му да бъдат много лесно разрешени.

— Нямам предвид съобщенията — каза Гравнар.

Нарин озадачено погледна към Гравнар, а после към Джеръл. Веждите ѝ леко се повдигнаха.

— Аз ще направя всичко, което е необходимо, всичко, което мога, за да се бия с диваците... или с който и да е друг враг на Калинден.

Гравнар се обърна към Джеръл.

— А вие? Обикновено не си позволявам да се интересувам от работите на непознати, какъвто в случая сте вие, но тъй като дойдохте с Нарин...

Нарин го прекъсна, думите ѝ прозвучаха неочаквано остро и заядливо.

— Неговите работи, както ти се изрази, учителю, не са свързани с нас. Той не е тук заради Калинден.

Тя се изсмя и добави:

— Нито пък заради мен.

— Аз...

Думите замряха преди още Джеръл да може да ги изрече. Какво би могъл да им каже? И въпреки това изведнъж му се прииска да обясни, поне да омекоти болката в тези блестящи очи.

Дните, които те прекараха заедно по пътя от Маткасен, някак си ги бяха сблизили. Не бяха се любили, даже не бяха се целували, но бариерите помежду им, за които той даже и не предполагаше, че

съществуват, малко се бяха пропукали. Той искаше да премине през тези бариери, доколкото беше възможно. Искаше му се поне спомените й за него да не останат толкова горчиви и неприятни.

Преди да успее да каже каквото и да било друго, на вратата нетърпеливо се почука.

— Влез — извика Гравнар.

Вратата се отвори и влезе юноша, един от многото, които разнасяха съобщения в двореца.

— Извинете, учителю — каза той, като се поклони ниско. — Негово височество желае да ви види в приемната.

Веждите на Гравнар леко се смръщиха малко гневно, но Джеръл не можа да забележи никаква друга реакция.

— Много добре — кимна любезно Гравнар. Той се изправи и се обърна към Джеръл:

— Можете да останете тук довечера, ако желаете. Нарин ще ви покаже леглата, които държа за посетители.

Той погледна към Нарин, в очите му проблесна замислена искрица, после се обърна и последва момчето. Вратата се затвори след него с тъп звук.

След Гравнар остана тежка тишина, която натежа над двамата, все още седнали до масата. След малко Нарин тихо промълви:

— Ти като че ли искаше да кажеш нещо, преди да почука момчето.

Джеръл преглътна. Толкова странно беше, че иска да сподели, да се довери на друг за нещо, което бе толкова лично.

— Аз исках да обясня... аз... — той се поколеба — аз търся брат си Сантар, който изчезна преди няколко месеца.

Джеръл бавно въртеше между пръстите си чашата с вино. Виното започна да кръжи в чашата и повърхността на тъмночервената течност ставаше ту почти черна от сянката, ту сребърна от отразената светлина. Черна — бяла. Да — не. Да говори или да мълчи.

— Имам причини да мисля, че Лейди Ксиант знае нещо за изчезването му. Че тя би могла, всъщност, че тя е виновна за това — каза той накрая. — Един приятел в Маткасен трябваше да събере информация. Трябваше да се срещна с него, но му се наложило да напусне града, преди да стигна там. Оставих Норваг да го чака, а аз дойдох в Калинден с надеждата, че бих могъл някак...

Той остави чашата на масата и срещна открито объркания поглед на Нарин.

— Никога не съм искал да ти причиня болка. Бях чул слухове, че близко до онзи хан са забелязали човек, който приличал на Сантар, така че отидохме да видим дали... Той е мой брат, единственият член от семейството ми, освен мен, който остана жив. Аз не мога... Той е преди всичко. Не разбираш ли?

Брат. Нарин премигна от болката и несигурността, които видя в очите на Джеръл, които прозвучаха в гласа му. Неизвестно как, но тя разбра, че в тези няколко думи той ѝ беше разкрил повече, отколкото е имал намерение, беше открил слабостта си, уязвимостта си, която може би в продължение на години се е опитвал да скрие от света. И той бе разкрил всичко това, защото искаше тя да го разбере и да му прости.

Брат. Нарин си пое дъх. Какво ли би чувствала, ако имаше брат? Някой, с когото да си свързан, да му принадлежиш и той да ти принадлежи?

В Калинден тя бе намерила дом, приятели, място за себе си. И все пак... Гравнар ѝ бе почти като баща и бе направил за нея повече от много бащи, но не ѝ беше баща. Другите вестоносци ѝ бяха приятели и другари, но не ѝ бяха сестри и братя.

Те бяха вестоносци, което означава, че бяха сдържани, не разкриваха с готовност чувствата си. Често даже не си позволяваха да чувстват, да се смеят, да обичат или мразят. Те бяха обучени да избягват такива силни емоции, да ги потискат и да не позволяват да им влияят до такава степен, като че ли те изобщо не съществуват. Тя беше единствената, която все още трябваше да се бори, за да контролира страстите си, да се бори, за да не се размее на глас или да не се развика от гняв.

Отношенията ѝ с приятели, които не бяха вестоносци не бяха по-добри, тъй като постоянно се чувстваше ограничена от техните очаквания за това, как трябва да изглежда и да се държи един вестоносец.

И въпреки това именно за тях и за Калинден тя би дала дори живота си, ако беше необходимо. И ако Джеръл я беше помолил, там в кервана, да отиде с него в Маткасен, тя би му отказала. Калинден и

народът му имаха нужда от нея и имаха предимство в лоялността ѝ, така както братът на Джеръл беше основното за него.

Нарин кимна. Да, тя разбираше. Разбра и прости. Това не беше достатъчно, за да премахне болката, но все пак стигаше. Мисълта ѝ веднага скочи върху нещо друго. Ако Джеръл щеше да има каквито и да било отношения с Лейди Ксиант, той трябваше да знае що за жена е тя. Това означаваше, че той трябваше да знае за подозренията на Торк и за предупрежденията му.

Нарин се поколеба за момент, като оценяваше тежестта на задълженията си да не разказва това, което Торк ѝ бе поверил, срещу необходимостта Джеръл да знае. Джеръл спечели. Не ѝ отне много време да му разкаже какво бе научила в Маткасен.

Като свърши, Нарин отмести стола си и стана.

— Съобщението ми за пастира Порза няма да отнеме много време — каза тя — и след това ще намерим Лейди Ксиант.

Войниците на Маткасен, които охраняваха стаите на Лейди Ксиант, не им позволиха да влязат, така че Нарин и Джеръл трябваше да изчакат в коридора. Въпреки че би предпочела да крачи нагоре-надолу по коридора, така както правеше Джеръл, Нарин се контролираше и стоеше спокойно до стената срещу стражите, външно напълно спокойна и студена.

Чакането изглеждаше безкрайно. Умората вече бе започнала отново да я обхваща, когато Ксиант се появи в края на коридора, заобиколена от малка група съветници, пазачи и служители.

Тя пристъпваше величествено напред. Царските ѝ знаци и тъмните брокатени дрехи бяха достатъчни, за да покажат ранга ѝ. Докато вървеше по коридора, тя минаваше ту през златните лъчи на слънцето, които се промъкваха през дългите, тесни прозорци на залата, ту през сянката между прозорците.

Когато пресичаше светлината, златната бродерия на дрехите ѝ проблясваше с почти непоносима яркост. В сянката, с тъмните си дрехи тя сякаш изчезваше. Само бледата ѝ кожа и светлата коса се открояваха ясно, като че ли беше безтелесен дух, дошъл да смути древните зали на Калинден.

Нарин премигна, стресната от бързата промяна на Ксиант от блестящо лъчист към тъмен сенчест дух и обратно. Тя се премести и

застана пред вратите, които стражите бяха отворили, и почти не забеляза кога Джеръл е застанал малко зад нея.

Ксиант спря на една крачка пред Нарин, но не отвърна на поздрава ѝ, нито на стражите, които бяха застанали мирно и я поздравиха с вдигнати срещу лявото рамо десни юмруци, нито на поклоните на съветниците си, които бързо се оттеглиха.

Вниманието ѝ беше изцяло фокусирано върху Джеръл. Изражението ѝ, което в началото бе напрегнато, бавно се отпусна. Тя не се усмихваше, но Нарин, която я наблюдаваше, можа да види как се разшириха зениците на очите ѝ и започнаха да блестят като два черни сияйни скъпоценни камъка.

Жената беше красива. Гъстата ѝ руса коса се сипеше около раменете като златен водопад, който омекотяваше и частично скриваше тънко изрязаните ѝ черти. Слънцето, което се проточваше от прозореца зад нея, я заобикаляше с лъчи, които изглеждаха естествено продължение на това толкова деликатно и неземно същество.

Тя премести погледа сиот Джеръл към Нарин.

— Ти си вестносецът, който първи донесе вестта за диваците, нали?

Гласът на жената беше мек и нисък и все пак на Нарин ѝ се стори, че усеща стоманена нишка зад кадифените нотки.

— Да, Милейди — прозвуча отговорът ѝ.

— Ти тогава не отиде ли в Ануей?

— Не, Милейди.

Ксиант кимна, но погледът ѝ отново се върна на Джеръл. Ясно беше, че не я интересуват причините, поради които Нарин не бе успяла да стигне до Ануей.

— А вие?

Този път гласът ѝ беше чисто кадифе.

Джеръл се усмихна съвсем леко и се поклони дълбоко.

— Името ми е Джеръл, Милейди. Бих искал да говоря с вас.

Погледът на Ксиант бавно се плъзна по тялото на Джеръл, после се върна отново върху лицето му. Тя също се усмихна и кимна леко.

Нарин, която я наблюдаваше внимателно, си помисли, че Ксиант прави грешка, като се усмихва. Неземната ѝ аура изчезна, като че ли никога не е била, и на мястото ѝ смътно се появи нещо хищно.

Джеръл изглежда не беше забелязал промяната. Усмивката му почти незабавно се разшири. Нарин трябваше да потисне внезапния си изблик на гняв. Гняв и още някакво чувство, за което тя отказваше да признае пред себе си, че беше ревност.

— Елате — Ксиант преплува покрай тях и влезе в стаята. Появиха се две прислужници. Докато Ксиант стоеше, без да се движи, очите ѝ бяха фиксирани върху Джеръл и на идеалните ѝ устни се бе разположила лека усмивка. Прислужниците бързо развързаха и свалиха тежката ѝ официална роба. Под нея Ксиант бе облечена в туника от прозрачна тъкан, която съвсем леко прикриваше стройното ѝ тяло с хубав бюст.

Нарин се изчерви и се вбеси, като усети издайническата горещина по бузите си. Въпреки че туниката бе цяла, тя ясно можеше да види тъмните ореоли на зърната на Ксиант и извивката на кръста и бедрата ѝ.

Изглежда, че този вид ни най-малко не тревожеше Ксиант. Тя леко се обърна, за да поеме чаша вино от кланящия се прислужник, и докато отпиваше хвърли поглед през рамото си към Джеръл. Когато една от прислужниците се върна с тежка, обшита с кадифе роба, Ксиант я накара да я приплъзне бавно през раменете ѝ, а после да я завърже отпред. През цялото това време тя продължаваше да стои с очи вперени в Джеръл.

Ето как го е направила, си помисли Джеръл, като наблюдаваше, без да мигне действията на Ксиант и само леката усмивка продължаваше да стои върху устните му.

Навярно е било доста лесно с наивен, идеалистичен младеж като Сантар. Много, много лесно. Златокосата вещица може и да беше съпруга на един от най-мощните владетели на Ерандейн, може и да имаше лице и тяло на богиня, но носеше душа на пресметлива и безскрупулна куртизанка. Дори той, който познаваше най-малко дузина такива от други светове, почувства горещина, която започна да пълзи във вените му.

След като най-сетне бе подходящо облечена, Ксиант седна върху стол, покрит с орнаменти.

— Е, войнико? — каза тя, като гледаше към Джеръл над пръстена на ръката си. — Мога ли да те наричам така?

— Като звание това е точно толкова подходящо, както и всяко друго, Милейди. Но може би ще е по-добре да чуете съобщенията на вестносеца — и той кимна към Нарин, но продължи да гледа Ксиант.

— Ммм — Ксиант се обърна към изпънатата за доклад Нарин. — Е?

В гласа отново се чувстваше стоманената струна, този път без кадифен примес.

— Срещу живота на съпруга ви бе извършено ново покушение, Милейди.

Очите на Нарин бяха втренчени в точка, която се намираше леко над и вдясно от рамото на Ксиант. Тя се страхуваше, че ако погледне жената в очите или към Джеръл, ще загуби контрол.

— Да разбирам ли, че е жив?

Само леко вдигнатата вежда на Ксиант изразяваше някакво чувство.

— Да. Нападателят е мъртъв и няколко от вашите съветници и пазачи се опитват да съберат допълнителни сведения.

Протоколът изискваше Нарин да изчака някой от вестносите на Ксиант да присъства и да слуша съобщенията, но Нарин нямаше намерение да чака повече. Без да даде възможност на Ксиант да задава въпроси, а и тя самата не изглеждаше да има такова намерение, Нарин повтори трите съобщения от съветниците на Ксиант. И трите бяха свързани с нападението върху Линдаз.

Докато Нарин говореше, Джеръл слушаше внимателно и отново се учудваше на способността ѝ да помни толкова много и да го предава толкова точно. Сякаш тримата съветници лично присъстваха в стаята и диктуваха. Джеръл не познаваше никой от своя свят, който да е в състояние да направи това, което Нарин правеше явно без никакво усилие. На Аркана, където записващите устройства и връзките бяха толкова достъпни и удобни, това просто не беше необходимо.

Съобщенията бяха предадени бързо. Нарин замълча, като продължаваше да не поглежда към Ксиант, и си пое дълбоко дъх.

— Това е всичко, Милейди.

Ксиант я погледна за миг без никакъв интерес и сви рамене.

— Много добре. Можеш да си вървиш.

Тя се обърна отново към Джеръл и на устните ѝ пак се появи лека усмивка.

Джеръл наблюдаваше с ъгълчето на очите си как Нарин си тръгва. Лицето ѝ беше спокойно, тялото изправено, а походката бърза и горда. Тя беше, той бе сигурен в това, изключително ядосана. Малката вестноноска очевидно не одобряваше Лейди Ксиант.

Ксиант махна с ръка към един прислужник, който донесе стол за Джеръл, по-малък и по-нисък от нейния, отбеляза Джеръл с неодобрение, и втора чаша с вино. След като стори това, прислужникът се отдръпна и остави господарката си замислено загледана в госта си.

— Ти не си от Калинден — каза тя най-последно.

— Така е — Джеръл глътна малко от виното, което беше по-сладко в сравнение с това, което обикновено пиеше. Той нямаше намерение да казва нищо повече от това, което бе решил предварително, нямаше намерение и да лъже. Жени като тази богиня с ледени очи пред него предпочитаха предизвикателствата пред лесните победи.

— И не носиш никакви оръжия.

Джеръл отпи отново.

— Няма откъде да го знаете.

Очевидно беше, че отговорът му я развесели.

— О, аз мога да разбера, войнико. Дрехите ти са покрити с петна като от дълъг, тежък път, но все пак няма такива места, които биха могли да бъдат протрити от сабя или копие. От няколко седмици в този град не е идвал керван — вестта за диваците се разнесе бързо и нито един търговец не желае да предприеме пътуване, независимо от това, каква печалба би могъл да има, следователно ти си пристигнал пеш. Не ми приличаш на човек, който би използвал товарно животно. Следователно нямаш оръжие.

Каквато и да беше, жената не беше глупава. Джеръл сви рамене.

— Човек лесно може да се снабди с оръжие.

Ксиант го погледна изпод гъстите си вежди. С единия си пръст тя търкаше гривната на ръката си. Дългият ѝ нокът изглеждаше като малка смъртоносна кама. Тя потопи пръст във виното, после го обхвана с устните си и бавно облиза сладката течност.

Жестът не се различаваше много от този на Нарин преди това, когато тя се беше опитвала да оближе лепкавия сок от плода, който беше яла. Но за разлика от Нарин, Ксиант знаеше точно какво прави и

какво е въздействието на този неин жест. Тя наблюдаваше как той я гледа и отново се усмихна.

— Вярно е, че оръжията могат да се придобиват, но с каква цел, войнико?

Джеръл потисна внезапното любопитство, което го обзе. Неясният план, който си беше изработил, докато кръстосваше залата в очакване на Ксиант, можеше все пак да успее. Най-малкото можеше да послужи за начало.

— За да се помогне на тези, които се нуждаят от силна ръка, Милейди. Ако приемем, че тези, които имат такава потребност, ще пожелаят да покажат благодарността си за подобна услуга.

Джеръл внимаваше лицето му да остава безизразно като на вестоносец и си припомни една поговорка от своя свят: „Когато нещата стават по-лесно, отколкото се е очаквало, то мъдрият човек трябва да бъде внимателен.“ С тази жена действително най-умното нещо е човек да бъде внимателен.

— И в каква форма трябва да бъде изразена тази благодарност, войнико?

— Тя може да има много форми, Милейди. — Джеръл отклони леко погледа си от лицето на Ксиант. Не много настрани, но все пак достатъчно. — Могат да бъдат обсъдени по-късно.

Той стана и постави чашата си на масата до стола. Движението го приближи до нея и той почти се надвеси над нея.

— Благодаря за виното — каза той.

После се изправи, обърна се и излезе от стаята, без да погледне назад.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Горещият влажен въздух в банята на Главния дворец обгърна Джеръл и тялото му се успокои и отпусна. Когато тази сутрин се събуди след няколко часа сън в удобното легло, което гостоприемно му бе предложил Гравнар, той откри, че старият вестоносец му е оставил закуска и упътване как да стигне до дворцовата баня.

В първото помещение Джеръл изми косата си и смъкна мръсотията натрупана по пътя. Сега седеше на каменната пейка, разположена по ширината на вътрешната част на банята, мързеливо топеше парчето плат за баня в малкия басейн с ароматизирана вода и блажено се обливаше, като изстискваше плата.

Влезе слуга, който внесе тава със силно нагreti камъни. Сложи я на една поставка в ъгъла и изля отгоре ѝ един черпак вода. Облакът пара, който се вдигна, почти скри слугата.

Джеръл въздъхна доволно, протегна се и облегна гръб на топлата каменна стена. Ерандейн може и да беше примитивен свят, но си имаше добрите неща. Едно от тях беше парната баня.

Той наблюдаваше как водата се стича по тялото му, после надолу по каменната пейка и изтича в пода. Някои знания и умения като строежа на водопровод и канализация изглежда се бяха запазили през вековете, изменили от идването на първите заселници на тази планета. В Главния дворец на Калинден например имаше течаща вода във всички помещения.

Други способности, като невероятната памет и умението на вестоносците да наблюдават аналитично, явно се бяха развили в условията на тази планета. Народът на Ерандейн се беше приспособил, така както хората се бяха приспособили към живота на планетите, които бяха населили навсякъде из галактиката.

Приспособимост. Това беше главният талант на човека. Съществуваха видове много по-интелигентни от човека или по-силни, или по-дълголетни, дори такива, които притежаваха умствени способности, надвишаващи и най-съвършените човешки машини. Но

нито един от тези видове не се бе оказал толкова приспособим, колкото човека. Ако напуснеха света, в който се бяха родили, те се бореха за съществуването си. Някои оцеляваха, други умираха, често много бързо. Но никой, освен човека, не можеше да пусне корени.

Защо да не помоли Нарин да се приспособи. Тя беше интелигентна и специално обучена да наблюдава, да се учи и да не престава да учи. Вероятно ако той внимателно и постепенно ѝ обяснеше... Толкова много можеше да ѝ предложи.

Джеръл извади парчето плат от малкия басейн и бавно започна да го изстиска над десния си крак. Тънки ручейчета се спуснаха по бедрото, коляното и прасеца му. Докато стигна глезена, той така силно стискаше плата, че кокалчетата на пръстите му побеляха, а ръката му трепереше.

Какво щеше да ѝ предложи? Дом? Деца? Спокоен и достоен живот сред приятели? Щеше ли той самият да избере такъв живот, ако можеше?

Джеръл хвърли смачканото на топка парче плат с рязко движение. То цопна в басейна и водата се разплиска.

Губеше си времето. Отдаваше се на мечти и прекрасни видения, вместо да търси брат си.

Джеръл стана, завъртя се, после се изпъна напред и се опря с ръце в двата края на пейката. Раменете му поеха тежестта на тялото. В това положение той впери очи пред себе си, сякаш искаше да прочете отговора върху плътната парна завеса пред очите си.

Една капка вода от тавана го удари по носа и Джеръл тръсна глава раздражено.

Вярно, беше дошъл в Калинден с надеждата да научи нещо за Сантар, но не брат му изпълваше мислите и сънищата му. Като с някаква непонятна магия Нарин се беше настанила в съзнанието му и той през цялото време усещаше почти физическото ѝ присъствие.

Но дори Сантар да е жив и в безопасност, Джеръл беше глупак да се отдава на безсмислени мечти, за една жена, която нямаше да стане негова. Нищо не можеше да ѝ предложи — нито сигурност, нито дом, нито бъдеще. Нищо, освен любовта си...

Джеръл повдигна рязко глава. Любов? Откъде изникна тази дума? Това беше абсурдно! Смешно! В неговия живот няма място за

любов. Единак като него не бива и за миг да се отдава на такива фантазии.

И все пак...

Въображението му неволно извикваше образа на Нарин — нейния смях, лицето ѝ окъпано от звездната светлина или легнала до него, устните ѝ разтворени и чакащи целувките му, кожата ѝ трептяща под пръстите му.

Образи и представи във въображението му, нищо повече, а той усети как тялото му реагира мълниеносно. Внезапното съзнание, че толкова лесно и бързо се поддава дори само на спомени, го разгневи.

Достатъчно! Тези фантазии нямаха нищо общо с любовта и трябваше да престане с тях и да се заеме с важните неща. Той въздъхна и стана от каменната пейка. Едно поливане със студена вода щеше да го върне към действителността.

Прислужникът му бе показал още един басейн в ъгъла и след няколко опита Джеръл успя да разгадае как да задейства грубо издялания кран. С натискане на десния край на крана се пускаше студената вода от тръбата, монтирана в дебелия каменна стена.

Джеръл напълни големия черпак с леденостудена вода и го изсипа върху главата си.

Шокът от студената вода върху кожата не доведе до желания резултат. Почувства се така, сякаш току-що се бе хвърлил в потока до ловния лагер и в следващия миг Нарин, гола, тръпнеща и толкова желана, щеше да се окаже в ръцете му.

Този спомен извика в съзнанието му друг, после трети. Той я видя още веднъж върху врата на дървона, когато рискуваше собствения си живот, за да спаси неговия. Видя решителното ѝ лице, когато го водеше през планината и му показваше с очи и жестове какво да направи, за да се спасят от звероподобните диваци. После я видя преbledняла и притихнала да рови замръзналата земя, за да погребее хората, които познаваше, без никога да ги е виждала.

Спомените донесоха живота усещане за нейната гордост и вяръност, за непреодолимата ѝ решителност да постави дълга си пред личните желания и обиди, без да очаква и иска нещо в знак на благодарност.

Джеръл се поля още веднъж с ледената вода. Този път шокът го върна в действителността. Но тази действителност беше ясното

съзнание, че той е изцяло, безнадеждно и глупаво влюбен в една жена, чийто живот не можеше да сподели.

— Той каза „не“.

Нарин погледна слисано стария си учител. Тази единствена дума разрушаваше всички нейни планове, които снощи, преди да заспи, беше обмислила толкова внимателно.

— И няма да изпрати вестносец от Калинден с войските на Маткасен?

Гравнар поклати глава.

— Няма да изпрати теб. Има разлика.

— Но той трябва да изпрати някой, който ще бъде нащрек и ще следи дали са били правилни подозренията на Торк.

— Изпраца Лейнак.

— Лей...! — Нарин се подпря с две ръце на масата и се наклони към Гравнар, сякаш се готвеше да скочи. — Този идиот! Та той дори не може...

— Лейнак завърши обучението си. Може и да не е най-добрият вестносец, когото съм учил, но той се справя задоволително — Гравнар се намръщи, като видя неовладяното чувство на слисване на лицето на Нарин.

— Той е безмозъчен роб, който няма капка въображение и не може да различи дори дrevон, освен ако не се хвърли отгоре му.

— Той изпълнява задълженията си стриктно и се трудеше с всички сили да стане добър вестносец.

— Трябваше му повече от година в сравнение с всички останали, докато научи основните техники за контрол.

— Но ги научи в края на краищата. А аз мога да ти посоча един вестносец, който явно никога няма да ги овладее.

Въпреки че Гравнар не повиши глас, погледът му накара Нарин да преглътне отговора, който ѝ беше на езика. След известна душевна борба да овладее гнева си, тя каза малко по-спокойно:

— Това означава, че Господарят Джаспериан не вярва на предупрежденията на Торк.

— Дори ти, вестносецо, с твоето прекалено развито въображение, трябва да признаеш, че това е твърде невероятно — Гравнар замълча, като че ли искаше да премери ефекта от думите си.

— В крайна сметка, Маткасен би загубил също толкова много, колкото и Калинден, ако диваците не бъдат обуздани.

— Но ако сведенията на Торк са верни? Можем ли да си позволим да я пуснем в града ни с въоръжени войски, преди да сме напълно сигурни, че Торк греши? — Нарин се отдалечи с няколко крачки от масата, като се опитваше да се съсредоточи, после се обърна отново към Гравнар.

Някак си трябваше да го убеди в необходимостта от това, което бе намислила. Тя знаеше, че старият вестносец ѝ вярва, но той бе вестносец до дъното на съзнанието си. Това означаваше, че няма да позволи чувствата или привързаността му към нея да се смесят със задълженията му. Щом Господарят Джаспериан е решил, че няма да се довери на предупрежденията, които тя донесе, щом е решил, че тя трябва да остане в Калинден, а този сляп глупак Лейнак да придружава войските на Ксиант, щяха да са нужни много търпение и много сериозни доводи, за да убеди Гравнар да ѝ помогне.

— Ако имам възможност да се присъединя към Лейди Ксиант — продължи Нарин със спокоен и твърд глас, — ще мога да събера повече информация, да разбера с какви хора се среща, дори за какво разговарят. Ако тя не е подстрекавала диваците, ако няма намерение да се възползва от ситуацията, за да разшири властта на Маткасен, то тогава можем да приемем помощта ѝ и заедно да се бием срещу истинския враг. Но ако Торк е прав...

Нарин замълча. Дори сега, след като бе имала на разположение няколко дни да мисли върху обвиненията на Торк, беше ѝ много трудно да облече в думи скритата заплаха в неговите предупреждения.

— Ако Торк е прав, ще трябва да направим всичко възможно да се защитим и от вътрешния, и от външния враг.

— Разбирам много добре, Господарят Джаспериан също го разбира — устните на Гравнар се свиха, сякаш искаше да каже нещо повече, но не можеше. И нямаше да го направи, Нарин добре знаеше това, независимо от личното му мнение.

Гравнар се подпря с длан на масата и се изправи.

— Решението е взето, Шести вестносец — каза той с официален тон. — Лейнак ще придружава Лейди Ксиант, а ти оставаш в Калинден и ще изпълняваш поръченията на Господаря Джаспериан.

Нарин понечи да възрази, но Гравнар я прекъсна.

— Това е всичко. Въпросът е приключен — и без да даде на Нарин възможност да отговори, той се обърна и напусна стаята.

— Ама, сър, това е чудна сабя. Няма по-хубава. И Господаря няма по-хубава. Не е ли тъй, мисъс?

Майсторът на саби — едър, мускулест мъж, който явно бе усвоил занаята си като войник, се обърна към една пълна жена, за да потвърди думите му.

— Ахъ, сър. Прав е Рейф. Няма по-хубава. Ни една, нищо, че аз казвам — пълната жена хвърли бърз поглед към Джеръл и се изчерви. — Вярно, сър, ако търсите по-хубава, шъ трябъ...

— Мисъс иска да рече, че няма да намерите по-добра и ако идете в Ануей. Няма, сър.

— Сигурен съм, че жена ти е права, майсторе — Джеръл претегли на ръка блестящото острие от закален метал, но това все пак не беше такава сабя, каквато му бе нужна.

Думите на мъжа съвсем неочаквано разбудиха в него забравени неща от времето, когато беше дете и учителят му настояваше да учи езиците на древните.

Мисис. Древно понятие, което означаваше съпруга, жена, станала собственост на мъжа. Това беше обръщение, с което се изразяваше уважение, означаваше връзка между един мъж и една жена, която трябваше да продължи до края на живота им.

Той продължаваше да държи сабята върху дланта си, искаше да я усети, да прецени баланса между острието и дръжката.

Странно как старите думи се вкореняваха в светове, които бяха толкова далечни във времето и пространството от света, в който бяха възникнали. Мисис Нарин. Джеръл се намръщи. Не звучеше добре. Нарин мисис. Не, и така не. И все пак...

— Ако е по-тежка, отколкото искате, сър, мога да я направя както искате — каза майсторът, като видя, че Джеръл се намръщи.

— Какво? — Джеръл погледна към мъжа и за миг се почуди за какво става дума. — О, не. Тази ще свърши работа — той сложи сабята на тезгяха пред себе си и огледа малкия магазин. — Колко?

Човекът каза цената и Джеръл бе сигурен, че беше много по-висока от истинската стойност на оръжието, но не искаше да спори. Не беше в настроение да си губи времето, въпреки че добре знаеше, че в

Ерандейн, както в повечето светове, населени с хора, пазеха старата традиция да се пазарят. Но все пак настоя кожената ножница да се включи в първоначално определената цена.

Майсторът изчезна заедно с жена си навътре в работилницата, за да наточи и лъсне сабята, като едва сподави задоволството си от удачната сделка.

Докато чакаше, Джеръл пристъпи до вратата към улицата. Като повечето примитивни градове, тесните улици на Калинден бяха претъпкани с търговци и занаятчии. Затова той много лесно откри пътя от Главния дворец до улицата на майсторите на оръжия.

За разлика от улиците, където се продаваха храни или стоки за домакинството, тук се разхождаха мъже с мрачни и сериозни лица, които явно бяха тук с ясна цел и тази цел не можеше да се нарече приятна.

От отворените магазини се носеше оглушителен шум на дрънчащ метал, много от майсторите бяха разсъблечени до кръста заради горещината на пещите, около които се ковяха ножове и саби, нужни за предстоящите битки. Момчета, които едва ли бяха на повече от десет-дванадесет години, надуваха огромните духала, с които се разпалваше огънят. Помощниците се въртяха около тезгясите, готови да свършат всичко, което поискаше майсторът.

Сред общата врява можеха да се уловят звуците на стотици разговори. Разказваха се всякакви слухове за нападенията на диваците, обсъждаха се преимуществата на копията пред лъковете и стрелите в битки с по-големи животни, разказваше се кой и къде е пострадал от диваците.

Диваци, звероподобни, калнити или бунтовници. Копия, взривове или радиоактивни оръжия. Имената на враговете или оръжията в различните светове бяха различни, но звукът и усещането за война бяха еднакви по всички населени планети в галактиката. Джеръл знаеше, че през следващите дни много от тези решителни, нетърпеливи мъже щяха да умрат. И въпреки това улицата на майсторите на оръжия винаги щеше да е претъпкана и шумна.

Вниманието на Джеръл бе привлечено от една дребна, лека и чернокоса жена, която си пробиваше път през тълпата. Джеръл изруга и понечи да се върне обратно в тъмния магазин, но беше твърде късно. Нарин го бе забелязала.

Щеше да е толкова по-лесно, ако не я видеше никога вече. Тогава може би щеше да забрави онези влудяващи минути днес в банята. Но сега не можа да спре сладката топла вълна, която го обля само при вида ѝ. Нарин се движеше с горда увереност, която караше тълпата да ѝ прави път. Докато гледаше как се приближава, Джеръл усети в гърдите си странно стягане както при бягане, когато не можеше да овладее дишането си.

— Станал си по-рано, отколкото очаквах — каза тя и спря пред него с ръце на хълбоците.

— А ти какво очакваше? — Джеръл реши да не обръща внимание на хапливия ѝ тон.

— Че ще спиш поне още няколко часа. Всеки друг би направил така.

— Трябваше да свърша някои неща.

Нарин се огледа наоколо и отново се обърна към него:

— Например да си купиш оръжие, защото си решил да се присъединиш към наемните войници на Лейди Ксиант.

— Не съм... — и той спря. Това странно същество никога не преставаше да го изненадва. Дали имаше шпиони в лагера на Маткасен? — Още нищо не съм решил. Откъде знаеш за какво сме говорили?

Тя сви рамене.

— След като ми каза подозренията си за изчезването на брат ти, не е ли най-логично да постъпиш така?

Нямаше какво да ѝ отговори, но Джеръл бе спасен от необходимостта да обяснява каквото и да било от връщането на майстора.

— Ето я, сър — той спря, като видя Нарин, и на лицето му се появи виновно изражение. — Шести вестоносец!

— Оръжеделец Дает!

Джеръл не беше напълно сигурен, но му се стори, че ъгълчето на устата на Нарин леко се повдигна. Със сигурност цената на сабята щеше да е много по-ниска, ако тя беше присъствала на сделката. Все пак тя не каза нищо, докато той вземаше оръжието и се сбогуваше с майстора, който явно беше доволен да го изпрати по-бързо.

Нарин тръгна редом с него.

— Накъде си се запътил сега?

— Искам да купя две хубави копия, лък и стрели със стоманени върхове и суха храна — отговори той, като си проправяше път през тълпата.

Нарин нищо не каза, но мислите ѝ се гонеха из главата.

Полуоформеният ѝ план за действие започна да придобива поясни очертания.

През следващите няколко часа тя помагаше на Джеръл да се пазари за въоръжението, което му бе необходимо, и уреждаше да оставят покупките някъде, докато дойдат да ги вземат.

Където ѝ да отиде, навсякъде се говореше за нападенията на диваците. Джеръл избираше копие, когато един мъж с насечено лице и превързана ръка се приближи до тях.

— Ако си на такова разстояние до зверовете, страннико — каза той и посочи към копията със здравата си ръка, — по-добре ще е да бягаш колкото ти държат краката, отколкото да се опитваш да се биеш с тези неща.

Преди Джеръл да успее да отговори, отвътре се появи стопанинът на работилницата. Като видя ранения, възкликна:

— Опар! Не те очаквахме толкова скоро! Какво се случи? Тези рани! Не си...?

— Не, стари приятелю — отвърна този, когото нарекоха Опар. — Добре съм. По-добре от много други — той приседна на едно очукано дървено столче и посочи с пръст към Джеръл. — Тъкмо виках на тоз боец, че ако ще се бие с твоите оръжия, по-добре да бяга. Зверовете са жестоки и много по-силни от нас, ако се бием отблизо.

— Кажи ни нещо повече, войнико — каза тихо Нарин.

— Къде се срещна с диваците? Колко бяхте? Те колко бяха?

— Бяха близо до селото Голраш. На лов. Голяма група. Отвлякохме ги от селото, но половината от мъжете ни са мъртви или ранени. Господарят Джаспериан рече, че трябвало да дойдем в Калинден за още оръжие и мъже. Той прати войски да ни сменят, но те не знаят местността.

Той изохка и поклати глава.

— Какво ги накара да се върнат? Убиха много от нашите, но и ние им върнахме. Защо рискуват пак?

Опар погледна Нарин, сякаш чакаше отговор от нея. Тя поклати безпомощно глава.

— Какво ще правиш с раните, приятелю? — попита майсторът на копия и посочи към превързаната ръка и лицето на Опар.

— Ще оздравеят — рече убедено Опар и повдигна ръката си, като да потвърди думите си. — Има нов лечител в селото. Дойде малко преди диваците. Млад е, ама много го бива. Донесе лекове и треви, които не съм и чувал, ама вършат добра работа — обезобразеното му лице се сви от болка, която не бе само от раните. — Мъртвите няма да се върнат. Няма лечител за тях.

Беше ясно, че Опар е дошъл да се види с майстора на копия, затова Нарин излезе на улицата, а Джеръл бързо приключи с покупката на двете копия. Колко бяха ранените? Това можеше да изчисли лесно, когато чуе сведенията, които е донесъл вестносецът, присъствал на битката, но броят на убитите и ранените не можеше да изрази страданието и мъката, изживени от хората.

Докато гледаше как Джеръл се разплаща за копията, у нея се затвърди решението, което бе взела. Планът ѝ щеше да се осъществи. Трябваше.

През следващия един час те обикаляха магазините. Джеръл внимателно избираше оръжията си. Като се убеди, че вече има всичко, което му трябва, той предложи да хапнат нещо.

Нарин избра една сергия в края на улицата на майсторите на оръжия. Взеха си малки парчета едро смлян пълнозърнест хляб със запечено ардово месо. С храната в ръка тя седна на купчина дялани камъни, подредени до сляпата стена на една къща. Мястото не беше нито твърде удобно, нито чисто, но достатъчно отдалечено от минаващите хора, така че нямаше да чуят разговора им.

Докато дъвчеше простата, но вкусна храна, Нарин обмисли точно какво да каже. Планът ѝ щеше да успее. Само трябваше Джеръл да се съгласи.

С ъгълчето на окоето си тя гледаше как той се справя с хляба и месото. Изчака, докато мъжът отхапа едно по-голямо парче, за да не може веднага да отговори, и каза:

— Идвам с теб.

Джеръл хлъцна, опита се да преглътне и отново хлъцна.

— Ти искаш да научиш нещо от Ксиант, аз също. С два чифта отворени очи и уши ще научим повече, отколкото всеки от нас поотделно — тя замълча, но възраженията на Джеръл се задавиха в

месото и хляба и Нарин продължи: — Познавам местността, а ти не. От друга страна, войниците на Маткасен ще са по-откровени пред теб. Заедно ще се справим чудесно.

— Не — успя да каже най-сетне Джеръл. — В никакъв случай — мисълта, че Нарин може да попадне в битката между войниците и диваците го ужаси.

— Не можеш да кажеш, че ще те забавя, защото знаеш, че това не е вярно и...

— Никога! Няма да взема жена в такава битка...

— Аз съм вестносец! И ако мислиш...

— Чух, че вече е определен вестносец от Калинден, който...

— Сляп, безмозъчен глупак, който не може въобще да мисли...

— ... и че на теб ти е забранено да ходиш там!

Нарин хвърли недояденото парче месо на земята с яд.

Не можеше да не забележи, че Джеръл е стиснал в ръката си хляба така, че той се трошеше между пръстите му. Това ѝ достави поне малко злостно удовлетворение.

Нека да остане гладен. Заслужаваше го, щом беше толкова неразумен. Съвсем едно беше, когато отказа да дойде с нея в Калинден, и съвсем друго да ѝ отказва сега.

Тя скочи на крака и го изгледа отгоре.

— Дължиш ми го, търговецо! — избухна тя. — Доведох те дотук, въпреки че нямах право. Не поисках нито обяснения, нито обещания, нито заплащане. Доведох те, защото ме помоли, и заради това, което се случи между нас. Добре, сега искам да си платиш. Не можеш да ми кажеш „не“.

Челюстта му се втвърди като скала, издържала на вековни бури. Джеръл се изправи. Въпреки че тя се беше изправила на купчината камъни, той пак я надвишаваше.

— Мога и ти казвам — процеди той между зъби — не!

— Посочи ми една разумна причина. Защо не? — Решена да не обръща внимание на непроницаемото му изражение, Нарин стисна юмруци и ги подпря на хълбоците си, а свитите ѝ лакти бяха предизвикателно обърнати напред.

— Няма нужда да ти изтъквам причини. Няма да те взема с мен.

— Настоявам!

— Настоявай, колкото искаш, вестоносецо. Няма да дойдеш с мен.

С тези думи Джеръл се обърна и закрачи нататък, като остави разярената Нарин да стърчи върху камъните.

— Получих известие за вашия пратеник Мек, Милейди! — Горван се поклонил леко, но изпод око наблюдаваше жената, разположила се величествено във високия стол пред него.

— Какво означава това, че си получил известие за него? Той беше длъжен да се върне още преди два дни. Къде е той? Какво каза? — Ксиант нетърпеливо тропна с крак.

— Нищо не е казал, Милейди. Той е мъртъв.

— Мъртъв! Как така? Какво се е случило?

— Някакви хора от селото близо до границата донесоха тялото му. Казаха... — Горван се запъна и започна отново — те казаха, че тялото му е било приковано на едно дърво. Беше... аз го видях. Беше ужасно обезобразено и осакатено.

— Дявол да го вземе! — Ксиант удари с юмрук по облегалката на стола. Тънките черти на лицето ѝ се изкривиха от гняв. — Защо не е следвал заповедите? Казано му беше — аз му казах точно по коя пътека да върви, как да се облече и как да носи верижката, за да го разпознаят, че е мой пратеник. Толкова ли не е могъл да следва тези указания?

— Милейди! — от опит Горван знаеше, че трябва да я спре сега, докато не се е докарала до такъв бяс, че после с часове да се успокоява. Но останалата част от вестите нямаше да я направят по-щастлива, помисли той унило.

— Дървото, на което Мек е бил прикован, е било в края на пътеката, по която вие му казахте да върви.

— Какво? — шията ѝ рязко се изпъна.

— Накарах селяните точно да ми обяснят къде са го намерили. Няма грешка — Горван започна да кърши ръце, но веднага спря. Знаеше, че този нервен тик я влудяваше. Нямаше нужда да усложнява ситуацията и да прехвърля гнева ѝ върху себе си.

— А верижката? О... — устните ѝ се свиха така, че почти изчезнаха. — Разбира се, обрала са го заради тази верижка и после са го обесили там, за да си помислят хората, че...

— Не, Милейди.

Трябваше да я накара да чуе докрай. Дори в страха си той почувства известно задоволство от това, че е бил прав. Само ако се беше вслушала в предупрежденията му. Неслучайно бяха нарекли тези диваци звероподобни. Но вече беше прекалено късно. Случаят с Мек го доказа.

— Никой не е взел верижката. Беше завързана на врата на Мек. Бил е удушен с нея. Само дето селяните не можаха да кажат дали е бил удушен преди или след като звероподобните са разкъсали тялото му така, че месата му висяха.

Ксиант седеше хваната с две ръце за дървените дръжки на стола, раменете ѝ се отпуснаха, лицето ѝ пребледня, очите ѝ се впериха в него и изведнъж станаха огромни.

— Удушен? С верижката, която удостоверяваше, че е мой пратеник?

— Да, Милейди. Удушен и разкъсан.

— Удушен — думата се чу като въздишка.

Ксиант се надигна от стола, без да погледне към Горван, отиде до близката маса, на която имаше поднос с бутилка вино и два бокала. Тя напълни единия и го вдигна към устните си. Докато пиеше, ръката ѝ трепереше.

Войските на Маткасен, заедно със значително подкрепление от Калинден, се събраха на една открита поляна пред главната порта на града след ден и половина. Въпреки че войските бяха с висок и оптимистичен дух и гражданите излязоха да ги изпратят и ободрят, Джеръл не можеше да се отърве от лошите си предчувствия.

Той само веднъж бе видял диваците, но му беше достатъчно, за да прецени, че тази необучена и тежковъоръжена армия не е готова да даде отпор на неприятеля. Джеръл очакваше, че ще бъдат въоръжени с лъкове и стрели и копия, които да хвърлят от разстояние. Вместо това повечето от мъжете носеха саби и къси копия, оръжия, които предполагаха дуелна борба, в която звероподобните щяха да имат предимство заради ръста и силата си.

Освен това числеността им бе голяма, за да могат да се движат бързо. По-лошото беше, че провизиите и животните в обозите щяха да ги забавят още повече. Товарните животни, рунтави същества с дълги

вратове, бяха с ръст наполовина от човешкия, раздразнителни и трудно управляеми. Те се дразнеха от товара си и суетнята наоколо и непрекъснато се движеха насам-натам и издаваха някакви шумни звуци. С тях нямаше да има никаква възможност да се промъкват тихо и да изненадат диваците.

Ядосан, Джеръл започна да си проправя път през тълпата от мъже и животни към паланкина на Ксиант. Той представляваше подобна на палатка кутия, разположена на високи кръстосани колове, и беше покрит с плътни завеси от всички страни, за да предпазват пътуващия от вятъра, студа и праха. Щяха да я носят четирима мъже.

Сега завесите все още бяха вдигнати, за да може Ксиант да вижда всичко, което става наоколо.

Джеръл разпозна четирима от съветниците на Маткасен в мъжете, които се бяха скупчили около паланкина. Никой не изглеждаше доволен от това, което ставаше.

Самата Ксиант блестеше с красотата си, но явно беше раздразнена и ядосана. Винаги, когато се показваше пред много хора, деликатните ѝ черти се изкривяваха от сърдито и високомерно изражение. Беше загърната в дебели кожи, облепната на купища възглавници. Като забеляза Джеръл, устните ѝ се повдигнаха в лека усмивка, лишена от всякаква топлина.

— И така, войнико, ти реши да дойдеш с нас, така ли?

— Щом вие, Милейди, сте начело на тази армия, какво друго ми остава?

— Тогава трябва да обсъдим заплащането ти — без да откъсва очи от него, тя се загърна зиморничаво още по-плътно с кожата. Гласът ѝ беше нисък и изпълнен с неизказани обещания.

— Чакам с нетърпение възможността да поговоря с вас — Джеръл се усмихна и в усмивката му имаше намек, че би казал още нещо, ако не го възпираше присъствието на съветниците, после се поклони и се обърна, за да се отдалечи.

— Почакай!

Джеръл се завъртя обратно, доволен, че го е повикала. Очакваше да го направи.

— Милейди?

Този път гласът ѝ беше по-рязък, сякаш се ядосваше на себе си, че го е повикала повторно:

— Ела довечера в палатката ми, след като построим лагера. Ще поговорим тогава.

Джеръл се поклони отново и се смеси с тълпата. Неведнъж му се беше случвало да играе роля, да се преструва на такъв, какъвто не е. Но никога преди не му се бе случвало да му бъде толкова противно от това. Оставаше да се надява, че жертвата си струва.

Малката армия най-после излезе от главната порта на Калинден — по-късно, отколкото бе запланувано, но поне в що-годе организиран вид. Джеръл се озова някъде в средата на мудно крачещата тълпа войници, но когато превалиха един висок хълм на около пет мили от града, той спря и изчака армията да премине покрай, него.

От височината на група скали от едната страна на главния път той погледна надолу към Калинден. В далечината градът изглеждаше незначителен, умален от грубите и страшновати скали, които го заобикаляха. Забеляза Главния дворец в центъра, който приличаше на тялото на паяк в мрежата си от улички, неравномерно виещи се около него.

Някъде в онзи лабиринт от сгради Нарин се готвеше да изпълни задачите си за деня. Колко ли време щеше да мине, докато му прости? Щеше ли изобщо да му прости?

На тези въпроси никога нямаше да може да си отговори. Независимо от това дали щеше да открие следите на Сантар през следващите дни, или не, той нямаше никакво намерение да се връща в Калинден. Или при Нарин. Ръката му стисна здраво копие. Беше направил избора си и ако в бъдеще щеше да съжалява за това, нека да бъде така.

Вече се беше стъмнило напълно, когато армията спря, за да построи лагера за нощуване. Джеръл се представи пред палатката на Ксиант, както му бе наредено, но го върнаха. Стражът му каза, че Господарката е изморена и не желае никой да я безпокои.

На втория ден армията влезе в ритъм и се движеше с по-добро темпо. Джеръл се движеше между войниците и разговаряше с тях с надеждата да научи нещо за Сантар. Нищо не чу за брат си, но улови слухове и намеци, които биха се сторили интересни на Нарин, макар че тя търсеше конкретно доказателство.

Един от войниците, с които поприказва, висок, тъмнокос и брадат гвардеец на име Пардрейк, който бе в личната стража на

Ксиант, като че ли споделяше съмненията на Нарин за истинската цел на похода от Маткасен до Калинден.

— Странно е, ще ти река аз, войнико. Не, че сме тук, а че ни води Лейди Ксиант, не мъж, който знае как се воюва с тези зверове — говореше Пардрейк и удряше с копие то си по земята. — Редно е да ни води Господарят Линдаз, по той се е сврял в Големия си дворец и праща други да му вършат работата — и той се изплю възмутено. — Не й е чиста работата на тази жена. Всички казват така. Жената на Линдаз не е направила нищо добро за Маткасен, така ще е и с Калинден.

— Защо продължаваш да й служиш тогава? — попита Джеръл.

Пардрейк се изненада от въпроса.

— Това е мой дълг. Защо иначе ще го правя, войнико? Един маткасенски гвардеец няма да опозори града си, като откаже да изпълнява заповеди.

През тази нощ Лейди Ксиант изпрати да повикат Джеръл, но той пак не успя да поговори с нея насаме. Съветници, съгледвачи и стражи ги прекъсваха постоянно. Накрая той си тръгна, без да се опитва да скрие, че е ядосан. Надяваше се, че Ксиант ще възприеме раздражението му като страдание от невъзможността да сподели страстта си към нея.

Като се върна до мястото, което си бе устроил за нощуване, Джеръл се изненада да види Пардрейк. Той се беше надвесил над огъня и замислено гледаше пламъците.

Стражът не попита нищо за посещението на Джеръл в палатката на Ксиант, но след като изядоха простата войнишка храна, която бе приготвил, Пардрейк каза:

— Помни, войнико, че наоколо има и други човекоядци, не само планинските зверове, срещу които сме тръгнали. Пази се!

През третия ден армията премина покрай две села, претърпкани с бежанци от околните имения. Въпреки че си повтаряше, че единствената му цел в похода е да научи нещо за Сантар, Джеръл не можеше да потисне гнева, който го обхващаше при вида на опустошенията и страданията, причинени от диваците. Ако Ксиант наистина беше виновна за надигането на людоедите, имаше много да плаща.

В късния следобед Джеръл спря от едната страна на пътя, за да пийне малко вода от манерката си. Когато повдигна глава, видя, че към него крачи Пардрейк. До него, с високо изправена глава, вървеше Нарин.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джеръл едва се въздържа да не изругае. Затвори манерката и я окачи на колана си. Едно от нещата, които не беше очаквал изобщо, бе, че Нарин ще тръгне след тях.

Когато Пардрейк и Нарин спряха пред него, тя се обърна към стража и каза:

— Благодаря ти. Ще потърся след малко твоята Господарка и ще ѝ кажа за назначението ми към войските на Маткасен веднага след като поговоря с този воин.

Пардрейк кимна и погледна към Джеръл. Дясната му вежда се повдигна учудено, но той нищо не каза. След миг гвардеецът се смеси с въоръжените мъже, които преминаваха покрай тях.

Нарин погледна към отдалечаващия се страж със съжаление. Тя не очакваше Джеръл да е доволен от внезапното ѝ появяване, но и не очакваше, че той така явно ще се разгневи. Когато я хвана за лакътя и я задърпа още по-настрани от пътя, тя опита да се освободи, но напразно.

— Значи те изпратиха с войските на Маткасен, така ли? — гласът на Джеръл звучеше заплашително.

— Точно така — най-послед Нарин успя да освободи ръката си от хватката му.

— Лъжеш — иронична усмивка замени намръщеното му изражение, но лицето му продължаваше да бъде напрегнато.

Нарин понечи да отхвърли обвинението, но промени решението си, когато погледна в очите му. В тези дълбоки синини не гореше гняв. В тях имаше дълбока и неподправена загриженост.

— Даваш ли си сметка колко е опасно за теб тук? — попита той. — Още не сме срещнали нито един от звероподобните, но това може да стане всеки момент.

— По обяд пресякох пътека, по която беше минала една тяхна ловна хайка. Колкото до това, аз много по-лесно ще избягна среща с тях, отколкото ти би се справил, ако трябва да се биеш.

— Не става дума за това!

— Въпросът е в това, че и двамата имаме причина да сме тук — Нарин трудно удържаше гнева си. Тя все още не беше простила на Джеръл, че ѝ отказа да я вземе със себе си, но сега не искаше да се връща на това. — Трябва да науча онова, което би помогнало на Калинден. Ти искаш да разбереш къде е брат ти. И двамата търсим информация, която можем да получим от едно място, от един човек.

Тя замълча, като се опитваше да отгатне отговора му. Челюстта му беше все още здраво стисната, но лицето му не бе така напрегнато както преди малко.

— Трябва да си помогнем. Няма време да разиграваш благороден женски закрилник.

— Какво искаш да кажеш? — не можеше да сбърка възмуцението в гласа му.

— Това, което казах. Не можем...

В същото време един страж от личната охрана на Ксиант дойде затичан до тях. Дори и да се бе изненадал да види вестносеца на Калинден с Джеръл, той не го показва.

— Извинявай, войнико. Лейди Ксиант иска да говори с теб.

— Сега?

— Колко навреме — намеси се Нарин преди той да успее да каже нещо друго. — Тъкмо отивах да ѝ докладвам. Води ни.

Стражът явно не се съмняваше, че Джеръл ще се подчини незабавно. Обърна се и закрачи нагоре по пътя към мястото, където беше спряла свитата на Ксиант. Нарин го последва по петите, но Джеръл, който не искаше да покаже, че тича веднага само при едно махване на Ксиант, започна да избира по-удобни за вървене места.

Той беше изостанал доста, когато стражът и Нарин спряха при една групичка хора, скупчени в средата на колоната.

Нарин не можа да се сдържи и смръщи чело, като огледа пищния изрисуван паланкин и многото слуги, които се въртяха около Ксиант. Но когато след няколко минути я представиха, лицето ѝ бе спокойно и безизразно.

— Милейди — поздрави тя и допря пръсти до челото си, както се полагаше, — не нося никакво съобщение. Господарят Джаспериан ме изпрати да се движа с вас и да бъда на вашите заповеди, ако се наложи

да изпратите някъде вестносец, който добре познава тукашните места — лъжите излизаха от устата ѝ по-лесно, отколкото бе очаквала.

— Колко е предвидлив Джаспериан — Ксиант стоеше до отворения паланкин и гледаше Нарин смръщено. — Изглежда, че теб често те изпращат на път. Не мислех...

Каквото и да имаше намерение да добави Ксиант, то остана неизказано, защото появата на Джеръл прекъсна думите ѝ. За миг очите на Ксиант зашариха подозрително между Нарин и Джеръл. Но когато видя как той едва кимна на момичето, видимо се успокои. Тя махна с ръка на Нарин да се отдалечи и се обърна към Джеръл.

— Не си много бърз, войнико.

— Нима ви трябвах веднага, Милейди? Вашият страж не каза нищо, такова — Джеръл се поклони, но не сваляше очи от Ксиант.

Въпреки че ѝ дадох ясно да разбере, че е свободна, Нарин само се отдръпна малко встрани, така че да може да чува и вижда всичко, което става около Ксиант. Тя не можа да скрие доволната си усмивка, като усети раздражението на Ксиант от отговора на Джеръл. Господарката явно не искаше да покаже, че проявява нетърпение да говори с някакъв си войник, който е на служба при нея.

— Боя се, че забравих за какво те извиках — каза Ксиант и цялото ѝ изражение искаше да покаже досада и презрение. — Може би ще си спомня по-късно.

— Надявам се, Милейди — отвърна Джеръл и се поклони отново. — Може би тази вечер?

— Може би. Кой знае? — Ксиант се обърна и протегна ръка към един от слугите да ѝ помогне да се качи в паланкина. Беше ефектно отпращане.

Нарин се измъкна от групата около Ксиант колкото можеше незабелязано и се смеси с войниците, които продължаваха да преминават покрай тях.

Ако Джеръл посетеше Ксиант в палатката ѝ тази вечер, това беше добър случай, защото Ксиант щеше да освободи част от стражите си. Това можеше да даде на Нарин възможност да се добере до палатката достатъчно близко, за да подслуша разговорите на Ксиант.

Нарин не искаше да шпионира Джеръл, но можеше да се опита да го убеди да завърти разговора около неща, които можеха да са ѝ полезни. Струваше си да опита.

Но Джеръл не се съгласи с нейните доводи.

— Нямам намерение да хабя малкото време, което ще прекарам с тази вещица, в опити да я накарам да разкрие заговорите и плановете си — отсече той. — Ако искаш да говориш с някого, опитай с Пардрейк. Той има почти такива подозрения, каквито и ти, и вероятно повече възможности да открие доказателствата, които са ти нужни.

Не беше трудно да намери Пардрейк дори сред разбърканите редици на маткасенските войски. Той се оказа схватлив и дори забавен, но въпреки че Нарин успя да се убеди, че човекът знае много повече от това, което казва, тя не научи от него нищо, което би могло да ѝ послужи.

— Някои казват, че маткасенската армия е дошла да се бие не само с диваците — каза Нарин провокативно.

— Чух такива неща — отвърна Пардрейк неангажирано.

— Ще атакувате ли Калинден? — попита тя съвсем безцеремонно.

Пардрейк я погледна внимателно. Изразът на очите му показваше, че много добре разбира хода на въпросите ѝ.

— Войникът прави това, което му се заповяда — рече той след известна пауза. — Но аз не познавам никого, който е тръгнал да се бие с други, освен с диваците.

Няколко минути Нарин мълча, после подхвърли уж нехайно:

— Как странно се разпространяват слуховете, нали? Никога не знаеш откъде идват, но понякога в тях има повече истина, отколкото можеш да си представиш.

— Като кои например?

— О, слухове за скритите намерения на Маткасен, такива неща. Чух дори, че Маткасен се е договарял с диваците. Казват, че затова тези страшни същества са се спуснали към границата и ни нападат сега.

— Лъжи! — Пардрейк се закова в средата на пътя, без да обръща внимание на блъсканицата около себе си. Ръката му стисна копието така, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Никой не би се договарял с диваците. Никой!

Реакцията му изненада Нарин. В отричането му имаше повече страст, отколкото бе очаквала, и тя прочете в тъмните му очи и в начина, по който се разтрепери долната му челюст, съмнение. Сякаш

гневът му бе отговор на неговата вътрешна несигурност, на неща, които не искаше да признае дори пред себе си.

Джеръл се оказа прав, помисли си Нарин. Пардрейк знаеше или поне подозираше нещо. След време тя може би щеше да успее да го убеди да ѝ помогне, но щеше да е трудно. Лоялността му към Маткасен и чувството му за дълг нямаше да му позволят да следи Ксиант, освен ако е убеден, че по някакъв начин тя предава Маткасен. Той имаше съмнения към нея, но трябваше да е сигурен. Пардрейк беше от тези мъже, които действат само когато са напълно убедени.

Докато разполагаха лагера за нощуване, Нарин се разхождаше насам-натам с безцелно изражение. Един бърз оглед на шатрата на Ксиант ѝ показва, че я пазеха твърде добре, за да може Нарин да се промъкне толкова близко, че да подслушва. Можеше само да се надява, че посещениято на Джеръл ще облекчи обстановката и тя ще успее да се доближи достатъчно.

Най-малкото, самата шатра даваше възможност да се скрие. Освен горното платнище, отвътре бяха окачени дебели и плътни завеси, които образуваха вътрешна стая и бяха допълнителна преграда за студа. Ако можеше да се промъкне между вътрешните завеси и външната стена на шатрата, то щеше да бъде скрита както от погледите на стражите, така ѝ от тези, които са вътре.

Нарин не се приближаваше до Джеръл, но гледаше да е на достатъчно разстояние от него, за да разбере, когато го извика Ксиант. Както очакваше, някои от стражите бяха освободени. Останаха само двама, които трябваше да патрулират цялото пространство пред и около шатрата. Тъй като не бе разрешено никой да лагерува близо до шатрата на Ксиант, за Нарин се оказа твърде лесно да се промъкне до задната част незабелязана в тъмнината и да се промуши под тежкото платнище.

Нарин положи всички усилия да не вдига никакъв шум, но платнището все пак прошумоля, когато тя го повдигаше, и дребните камъчета по земята проскърцаха под стъпките ѝ. Но на нея ѝ се струваше, че най-шумно бие сърцето ѝ, че пазачите могат да чуят ударите му.

Около минута Нарин стоя като замръзнала, готова, ако се наложи, да побегне. Но всичко остана спокойно. Отвътре се чуваше тихо мърморене, а отвън долитаха равномерните стъпки на стражите.

Постепенно сърцето ѝ се успокои и заби равномерно, а неясното мърморене вътре в шатрата се разчлени в два гласа, тези на Джеръл и Ксиант. Съвсем тихо, Нарин започна да се промъква около вътрешната стена на шатрата, докато стигна до място, откъдето чуваше, без да се напруга.

— ... още няколко дни. Не мисля, че бих могла да издържа тази мръсотия и скука по-дълго — гласът на Ксиант бе остър и режещ.

— Военният поход не е място за такава Лейди като вас. Защо не се върнете в Маткасен и не оставите боевете на войниците? — Джеръл сниши глас и добави многозначително: — Ще бъда повече от щастлив, ако мога да придружа вас и свитата ви.

— Наистина ли?

Юмруците на Нарин се свиха от съблазнителните намеци, които Ксиант успя да вложи само в тази една дума. Насили се да се отпусне и съсредоточи.

Джеръл не отговори, затова след миг Ксиант добави:

— Все още не си ми казал какво те доведе тук, войнико.

— Ще ми повярвате ли, ако кажа, че това бяхте вие, прекрасна Лейди?

Нарин едва не изсумтя от отвращение. Този мъж беше отличен актьор, когато искаше. Трябваше да помни това за в бъдеще.

Ксиант се засмя гърлено.

— Ти ме ласкаеш, войнико, а аз не вярвам на ласкателства.

— О, Лейди...

Думите на Джеръл бяха прекъснати от гълчава пред входа на шатрата. Нарин не можа да различи нищо, освен разтревожени гласове, които се повишаваха и се превърнаха в разгорещен спор. Само след миг входната завеса се вдигна и се чу гласът на стража:

— С Ваше позволение, Лейди...

— Дадох заповед да не ме безпокоят — почти изръмжа Ксиант:

— Да, Милейди. Но съветникът Горван настоява да ви види. С него е гвардеецът Кел.

— Гвардеецът... — Ксиант прекъсна думите си. — Много добре, да влязат.

Ако се съдеше по звуците, Ксиант се изправи. В гласа ѝ ясно се усещаше силен гняв, но на Нарин ѝ се стори, че различи още някакво чувство. Нетърпение, може би? Или дори страх?

— Трябва да ми простиш, войнико — каза Ксиант. Въпреки, че бе овладяла гнева си, неизказаните обещания в гласа ѝ отпреди няколко минути бяха изчезнали.

— Разбира се, Милейди.

На Нарин ѝ се стори, че Джеръл едва потиска собствения си гняв от прекъсването на разговора. Изглежда нямаше да има късмет да научи това, което го интересуваше, и тази вечер.

Тя се вслушваше в обърканите и неясни звуци на гласовете, които се приближаваха до шатрата, и се опитваше да разбере какво точно става.

— И какво? — гласът на Ксиант бе твърд от сдържания гняв. — Как смееш да се явяваш пред мен в този раздърпан вид, гвардеецо? Къде са останалите, които изпратих с теб?

— Милейди, гвардеецът Кел току-що пристигна в лагера — сам. Струва ми се, че трябва да го изслушате веднага.

Нарин не разпозна гласа. Като съобрази, че това трябва да е съветникът Горван, тя се учуди на колебливия страх, който се усещаше в гласа му, сякаш се боеше сам да ѝ предаде новините въпреки ранга си.

— Милейди — поде вторият глас. — Вярвайте, направихме всичко, за да отнесем вашето послание. Наистина всичко. Но тези зверове, тези чудовища, те...

Мъжът умоляваше, явно напълно отчаян, изтощен и уплашен. Когато той спомена диваците, Нарин се напрегна и доближи ухо до завесата, която я отделяше от хората в шатрата. Едва ли някой от тримата вътре би забелязал, дори ако завесата се размърдаше.

— Спри да хленчиш и кажи това, което си дошъл да ми кажеш.

— Не можахме да говорим с тях, Милейди. Пробвахме, кълна се, че пробвахме, но налетяхме на ловна група още преди да стигнем до пещерите им. Те ни изклаха, сякаш не знаеха кои сме — мъжът почти хълцаше.

— Носехте ли верижката, която показва, че сте мои пратеници?

— Да, Милейди. Ама нямаше смисъл. Те не искаха и да знаят. Кълна се, че разбраха кои сме, че вие ни пращате, но не щяха да знаят.

За момент от вътрешността на шатрата не долиташе никакъв звук, освен запъхтяното дишане на гвардееца. После Ксиант с овладян глас, каза:

— Много добре. Това ще е всичко.

— Милейди, моля ви... Зверовете са наши врагове. Ще избият и нас, и хората на Калинден. Моля ви...

— Достатъчно, гвардеецо! Можеш да вървиш.

Нещо в гласа на Ксиант накара човека да осъзнае къде се намира.

— Да, Милейди — измънка той и излезе.

Нито Ксиант, нито Горван не казаха нищо, докато стъпките на гвардееца не заглъхнаха. После се чу гласът на Ксиант:

— Убий го, Горван. Убий го ти сам и гледай никой да не те види. Този човек е опасен за нас.

— Не го ли чу какво каза? Не разбираш ли? — гласът на Горван беше писклив от паниката, която го бе обхванала. — Трябва да спреш това безумие! Тези зверове няма да ни помогнат да превземем Калинден, те убиват хората ни. Те нямат никаква чест, не...

— Стига! — гласът на Ксиант беше леден. — За нас е прекалено късно да върнем нещата.

— За нас? Милейди, аз от самото начало казвах...

— Млъкни, глупако! Прави, каквото ти е заповядано. Веднага!

За момент Нарин си помисли, че Горван ще продължи да настоява, но и той измънка „Да, Милейди“ и напусна шатрата.

Мислите на Нарин бясно се завъртяха в главата ѝ. Торк се оказа прав — Ксиант беше отговорна за смъртоносните нападения на диваците. Но въпреки че бе рискувала всичко, за да получи доказателството, което вече имаше Нарин едва сега осъзна, че не беше повярвала на Торк. Не съвсем. Изглеждаше толкова невероятно. Но беше истина. Сега вече Джаспериан и съветниците му трябваше да ѝ повярват.

От вътрешността на шатрата се донесе шум от тракане на метал, като че ли трепереща ръка се опитваше да налее от метален съд течност в чаша. След това Ксиант каза нещо сама на себе си, но толкова тихо, че Нарин едва долови думите. Този път нямаше гняв и раздражение в гласа ѝ, само страх. Страх, който идваше от съзнанието за нещо ужасно, което не може повече да бъде отричано.

— Зверовете ме предадоха пак — несигурността в гласа ѝ го караше да трепери. — Богове, какво да направя?

След тези думи, Нарин внимателно повдигна края на платнището, огледа се да види дали някой от стражите не е наблизо и

изчезна в тъмнината.

Значи Нарин се бе върнала в Калинден. Джеръл седеше край малкия огън и разсеяно ръчкаше горящите главни с една пръчка.

Какво би могло да е толкова спешно, та я бе накарало да тръгне така ненадейно, дори не го бе изчакала да му каже лично, а беше поръчала на Пардрейк да му предаде, че е заминала.

Като излезе от шатрата на Ксиант, той започна да обикаля лагера, опитвайки се да успокои гнева и раздражението от това, че опитът му да научи от Ксиант нещо за Сантар отново пропадна. Нямаше го едва около час. Какво беше научила Нарин, та не бе могла да го изчака?

Джеръл хвърли още едно дърво в огъня. Не разсъждаваше разумно и знаеше това. Трябваше да се радва, че тя е заминала толкова бързо. В Калинден щеше да е в безопасност. А ако някой можеше да се погрижи за нея по пътя, то това беше самата тя. Доказа го, когато пътуваха от Маткасен до Калинден.

Освен това, така нямаше да има повече неловки срещи. Досега не беше й казал нищо, за което да съжалява или което не е мислил. Трябваше просто да я изхвърли от съзнанието си и да се заеме с търсенето на Сантар, без да се тревожи за нейната безопасност или за неоспоримата й способност да го объркава с присъствието си.

Джеръл се облегна на скалата зад гърба си. Беше избрал специално това място за нощуване, така че скалата да отразява топлината на огъня и да го предпазва от неочаквано нападение в гръб.

Сантар. Джеръл тръгна в този безумен поход с надеждата да научи нещо за брат си. И какво постигна? Съвсем нищо.

Имаше ли някакъв намек, някаква следа, която е пропуснал, когато възприе записите от пръстена? Джеръл се намръщи. Прекалено рисковано беше да влезе в контакт със записите тук в лагера. Но пръстенът оставаше единствената връзка с този брат, когото не беше виждал от години.

Джеръл се огледа наоколо. Нямаше никой наблизо. Беше се погрижил да се разположи по-далеч от другите войници. Преди да заспи можеше да премести сламеника си още по-настрани.

Доволен, че никой не можеше да го види, той извади от скритото отделение на колана си пръстена, все още нанизан на ланеца. Пръстенът беше толкова обикновен — проста халка и голям записващ

минерал. Джеръл го завъртя между пръстите си. В микровълновите кръгове на камъка бяха заключени последните месеци от живота на брат му. Странното беше, че пръстенът му напомняше не за Сантар, а за Нарин. На кого го носеше? Кой и защо го пращаше?

Нарин. Като магическа дума името ѝ извикваше чертите ѝ сред пламъците на огъня. Един горящ въглен разпръсна стотици искри и той чу смеха ѝ. Заедно с искрите смехът ѝ литна и изчезна в нощта.

Целият лагер около него беше заспал. Чуваха се само от време на време стъпките на стражите и тихото прашене на огъня. Джеръл се облегна на твърдата студена скала. Над него в нощното небе светеха звездите.

Какво щеше да стане, ако ѝ каже кой е и какъв е? Да ѝ даде възможност да реши сама дали може да приеме неговия начин на живот? Можеше да ѝ предложи звездите. Тя имаше достатъчно смелост да посрещне такова предизвикателство.

Докато наблюдаваше далечните светлини, обгърнат от тъмната и студена нощ, той изведнъж се почувства отделен, сякаш бе отскочил в необятното пространство над земята, като изстреляна стрела, която не можеше да се върне, без никаква надежда да се забие в земята.

Къде е тя сега? Беше ли в безопасност? Мислеше ли за него? Проклинаше ли го? С всяка стъпка тя се отдалечаваше от него физически. Дали се отдалечаваха и чувствата ѝ? Или и тя като него виждаше образа му в нощта?

Погледът му се спря на пръстена, който още бе в ръката му. Той беше само един предмет от метал, камък и микровълново електричество. В него нямаше нищо магическо, нищо неразбираемо. Дори не беше неин, а по някакъв странен начин го свързваше с нея и с това, което бяха преживели.

Джеръл бавно прехвърли ланеца през главата си и го пхна под ризата си. Пръстенът беше всичко, което му остана от нея. Пръстенът и спомените му.

— Милейди! — Джеръл наведе глава за поклон, за да не види Ксиант гнева, който блестеше в очите му. Беше прекарал още един безполезен ден, влачейки се с войската в безплодни опити да научи нещо за Сантар, и почти заспиваше, когато един от стражите ѝ дойде

да го извика. Неочакваната покана го накара набързо да изгаси огъня и да дотича като тренирано пале, привикано от господаря си.

Независимо от това колко полезна можеше да е срещата му с нея, тази вечер той не беше в настроение да вниква в игрите ѝ. Насили се да потисне гнева си. Трябваше да използва всяка възможност, която се появи, независимо от чувствата си.

Той чу как зад гърба му входната завеса се спусна и отдалечаващите се стъпки на слугите и стражите. Заповедта на Ксиант да я оставят сама беше в негова полза.

— Е, войнико.

Странно как тази жена успяваше само в една дума да вложи толкова неизречени и сладостни обещания, толкова изкушаващи видения. Изкушаващи за много мъже. Джеръл се изправи.

— Моите стражи ми доложиха, че твоята малка приятелка, вестносец на Калинден, вчера е напуснала лагера. Без дори да ми се обади! — тя прекоси шатрата и застана пред него. Полите на халата ѝ се разпиляха по тежкия килим, който покриваше пода на шатрата.

Джеръл огледа малката, но отрупана с луксозни вещи шатра. В единия ъгъл бяха струпани големи, приканващи възглавници, без съмнение предназначени за легло и за седене. От всички страни се спускаха тежки завеси, които едновременно предпазваха от студа и създаваха впечатление, че човек се намира в будоар, а не в шатра наскоро военен лагер. До възглавниците бе разположена малка сгъваема маса. На нея имаше поднос с две чаши и отворена бутилка вино. Малки, красиво орнаментирани метални фенери се спускаха от колоните на шатрата в четирите ъгъла. Свещите, които горяха в тях, хвърляха мека жълтеникава светлина.

Колко ли мъже носеха тази пищна мебелировка от Маткасен, мислеше Джеръл с отвращение. Колко мъже, които можеха вместо това да носят оръжие, храна или лекарства?

Нарин би презряла такива удобства, ако хората около нея не можеха да ги имат. Въпреки че в друго време и на друго място, в такъв халат като този на Ксиант — мек, копринен, почти прозрачен...

Той се отърси от тези мисли и сви рамене уж напълно безразлично:

— Така ми казаха и на мен.

— И не си загрижен? — една прекрасно извита вежда се повдигна леко.

— Тя е на служба — Нарин би разбрала и простила неговата престорена грубост. Освен това тя никога нямаше да научи и той нямаше да има възможност да ѝ каже.

Ксиант се засмя, явно убедена, че знае точно какво има предвид той.

— Жесток си, войнико. Малката вестнооска си отиде, без дори да помирише задълженията си — и тя пак се усмихна двусмислено. — Ела — каза златокосата красавица и посочи възглавниците. — Уморих се от всички тези разговори за война и боеве. Нека си налеем вино и поговорим за по-приятни неща.

Джеръл избра една възглавница по-далеч от Ксиант, а не тази, която му посочи. Тя не каза нищо, само му подаде чашата с вино. Когато той наведе глава над чашата според традиционната наздравица в Ерандейн, не можа да се въздържи от мисълта колко хубаво би било да има малко наретиански душевен прах. Само една щипка от този стимулатор — строго забранен на четиристотин и седемнадесет планети и изключително внимателно контролиран на Аркана, където се произвеждаше, щеше да е достатъчна да измъкне от нея всичко, което знаеше за Сантар.

— Звероподобните ли ви тревожат? — попита той. Какво да направи, за да обърне разговора към изчезването на Сантар.

— Тези диваци! — очите на Ксиант заблестяха яростно. Китката ѝ стисна чашата и тя бързо отпи голяма глътка от силното вино. — Мога да се справя с тях! Ще ги науча аз тях!

Джеръл се почуди дали не му се привидяха бягащи сенки в очите ѝ. Сенки на съмнение или на страх? И не трепна ли, макар и лекичко ръката ѝ? В мъждукащата светлина на свещите не можеше да бъде сигурен. Не бяха ли подозренията на Нарин верни все пак?

— И как ще направите това, Милейди? — той отпи една глътка вино.

„Ще ги науча“ беше странен израз, когато се отнасяше за съществата, които Джеръл видя, когато пътуваха от Маткасен за Калинден, същества, способни на разрушенията и жестокостите, които видя откак напуснаха Калинден.

— Не могат... — Ксиант прехапа устни и млъкна. Усмихна се, но усмивката ѝ беше насилена и изкуствена. — Няма значение.

Тя се облегна на възглавницата и така, полуседнала и леко наклонена на една страна, отпи още веднъж — този път бавно и внимателно. — Ела, войнико. Защо да си губим времето с такива разговори? Нека поговорим за нещо по-интересно.

— Например?

— Нищо ли не ти идва наум?

Беше невероятно как е възможно настроението на тази жена да се мени толкова бързо. Сега беше нежна, съблазнителна, предлагаща, без да обещава, и все пак далечна.

— Какво предлагате вие?

— Хмммм — Ксиант се размърда и се облегна на лакът, за да се приближи към него, и обърна глава така, че косата ѝ падна като златна завеса и скри наполовина лицето ѝ. — Каж ми какво те доведе тук? Чудя се! Не си като пътуващите наемни войници, които съм срещала.

— Много от тях ли сте срещали, Милейди?

— Достатъчно — каза тя бавно и в интонацията ѝ имаше много повече смисъл, отколкото думата можеше да изрази. — Но аз те попитах нещо. Защо си тук?

Джеръл остави чашата си на килима и също се наведе към нея подпрян на лакът. Можеше да се окаже погрешно, но вече бе решил как ще се държи с нея.

— Дойдох да търся брат си — отговори той. — Изчезна преди няколко месеца. В Маткасен. Казваше се Сантар.

Дали веждите ѝ не се свиха намръщено? Не можеше да бъде сигурен с тези разпилени коси по лицето ѝ.

— Нима?

— Прилича на мен. Сини очи, къдрава коса. Но по-нисък и по-слаб.

Ксиант сви рамене.

— Сините очи не се срещат често. Колкото до останалото... Има хиляди такива.

— Наистина, Милейди — каза меко Джеръл, като се наклони още по-близо към нея. — Но не и сред тези, доколкото ми е известно, с които сте спали напоследък.

Ксиант ахна. Очите ѝ станаха огромни и устните ѝ се разтвориха. За миг тя гледаше Джеръл със смесено изражение на ярост и страх. След това устните ѝ се сгърчиха презрително:

— Змия такава! — изсъска тя и се хвърли към него. Дългите ѝ остри нокти се устремиха към лицето му.

Джеръл беше по-бърз. Той я събори и я притисна с тялото си към възглавниците. С една ръка затисна устата ѝ, с другата хвана китката ѝ и я остави да маха безпомощно с другата си ръка.

— Не е толкова лесно, Милейди — каза той, без да обръща внимание на опитите ѝ да одере гърба му — плътната кожена туника беше достатъчна защита срещу такова крехко оръжие като ноктите ѝ. — Знам, че си съблазнила брат ми, и знам, че е бил достатъчно глупав да ти разкаже дивите си видения. Това, което не знам, и това, което ти трябва да ми кажеш, е къде се намира той сега.

Нищо не беше останало от красотата на Ксиант. Лицето ѝ се беше сгърчило от ярост. От очите ѝ се изливаше омраза.

— Не си мисли, че има полза да викаш. Нали помниш, че отпрати стражите? Преди да успееш да извикаш, ще ти строша врата. Ясно ли ти е?

Той нямаше намерение да го направи наистина, но тя не знаеше това, а страхът ѝ беше единственото му оръжие. Трябваше да я наплаши, за да може да измъкне от нея това, което знаеше. След това щеше да я остави вързана и със запушена уста. Слугите щяха да я намерят сутринта. В тъмнината той лесно щеше да се транспортира на кораба, а оттам, където трябва по-нататък.

— Ясно ли ти е? — попита той отново със съскащо, заплашително шептене.

Ако ръката му не покриваше устата ѝ, Ксиант можеше да го ухапе. Но така само очите ѝ можеха да хвърлят яростта и ненавистта ѝ. Тя кимна с нежелание. Джеръл смъкна ръката си от устата ѝ, но остана готов да реагира светкавично, ако тя все пак се опита да вика.

— Животно! Ардова кожа съдрана! Смачкан червей! Ти, смърдящ...

Джеръл отново притисна с ръка устата ѝ.

— С този език нищо няма да постигнеш, знаеш ли? Предлагам ти да запазиш силите си, за да ми кажеш какво е станало със Сантар.

Той я остави да се поуспокои, след това внимателно отдръпна ръка от устата ѝ. Този път тя нищо не каза, само го гледаше с неприкрита омраза.

— Е, какво ще ми кажеш за брат ми?

— Че беше глупак! Идеалист без мозък!

— Наистина — Джеръл се насили да потисне внезапния изблик на гняв. Съвсем едно беше той да нарича Сантар глупав идеалист и съвсем друго бе да слуша тези епитети от устата на тази противна вещица. — Това не ме интересува сега. Искам да знам какво се случи с него.

— Защо ти е? — Ксиант изплю думите, като че ли бяха отрова. — Освен, че беше глупак, беше и луд.

— Така ли? Да не би да имате навик да спите с ненормални, Милейди?

— Ти...! — останалата част от възклицанието потъна под дланта на Джеръл, която захлупи устата ѝ.

— Хайде. Забрави ли какво казах за викането? — той я притисна малко по-силно, за да я убеди, че ще изпълни намеренията си. Тя леко се отпусна. Въпреки че очите ѝ не се отделяха от неговите, Джеръл знаеше, че зад тези черни прозорци мисълта ѝ трескаво работи, опитва се да измисли начин да се измъкне и да отмъсти.

— Добре! — каза най-сетне Ксиант. — Ще ти кажа, каквото знам, но то не е много — и тя почака Джеръл да отслаби хватката си. — Истина е, че спях с този твой брат. Но това е всичко. Не знам нищо за никакво изчезване, ако наистина е изчезнал, както казваш.

— Не ти вярвам.

— Той беше хубаво момче. Желаех го. Много ми харесаха сините му очи — тя замълча, а нейните собствени очи святкаха яростно. — Не мисля, че вече биха ми харесали сините очи.

Гласът ѝ беше пълен с яд, но достатъчно тих, за да накара Джеръл да я отпусне още малко.

— Отидох при него една нощ — продължи тя. — Един път. Това беше всичко.

Тя се размърда. Движението беше провокационно, но лицето ѝ не издаваше нищо.

— И това е всичко?

Ксиант успя леко да се отдръпне от възглавницата.

— Всичко, което има значение. След това пихме вино — устните ѝ се извиха в презрителна усмивка. — Като повечето глупави мъже, след като се задоволи, той просто се отнесе. Напуснах стаята му и повече не съм го виждала.

Джеръл разхлаби още малко хватката и се размести, за да прехвърли малко от тежестта си върху ръцете си и да я освободи леко. Може и да казваше истината. Въпреки че записите на пръстена показваха, че в последния момент, преди да загуби съзнание Сантар е помислил, че го е упоила, нямаше никакво доказателство. Може би тя наистина просто си е тръгнала, а за изчезването на Сантар е виновен някой друг.

Но той не вярваше.

Джеръл погледна красивото ѝ лице, разпиляната по възглавниците златиста коса. Тя отново се размърда под него и този път движението ѝ беше по-решително.

Не. Тя знаеше много повече, отколкото признаваше.

Красотата ѝ беше само маска, която прикриваше страшната душевна пустота отдолу.

— Не ти вярвам. Ти...

Тя се извъртя под него, рязко и силно. Изведнъж остра болка го прониза над кръста. После още веднъж. Без да се замисля, Джеръл се изтъркаля в другия край на възглавницата, далеч от ножа ѝ. Тя държеше нож!

Освободена от тежестта му, Ксиант започна да пици.

— Стража! Стража! — крещеше тя и държеше острието насочено към него.

Без да обръща внимание на болката и на топлата кръв, която потече по кожата му, Джеръл се хвърли напред да хване ръката ѝ, за да измъкне ножа. Тя отпусна ръка на възглавницата, принудена от болката, която неговата здрава хватка ѝ причиняваше, и се опита с другата си ръка да отблъсне неговата, която искаше да затвори устата ѝ.

Той закъсня. След миг шатрата беше пълна с въоръжени стражи. Джеръл се извъртя, но преди да успее да се изправи на краката си, стражите се хвърлиха върху него и го издърпаха от пиццящата и хапеща Ксиант. Той успя да се освободи от стража, който държеше дясната му ръка, и като се завъртя надолу почти събори другия, който бе хванал

туниката му отзад. Само след секунда обаче замръзна на място, защото усети на гърлото си добре наточеното острие на шпага.

— Спри, войнико. Не искам аз да съм отговорен за смъртта ти.

Джеръл вдигна очи и видя, че този, който държеше шпагата на гърлото му, беше Пардрейк. Нечии силни ръце върху раменете му го накараха да коленичи, докато Пардрейк продължаваше да държи шпагата опряна в гърлото му, без ръката му да трепне. Ясно беше, че няма да му даде никакъв шанс да избяга, независимо от съмненията на гвардееца относно жената, на която служеше.

— Ти си точно такъв глупак като брат си — думите бяха просмукани с омраза и желание за мъст. Ксиант, със скъсан халат и разчорлена коса, се изправи и застана пред Джеръл.

Един страж веднага се доближи зад нея с извадена сабя. Тя пристъпи напред, но когато стражът нервно направи крачка след нея, тя го отпрати с ръка.

— Той е мъртъв, щом толкова искаш да знаеш — каза тя. Ъгълчето на устните ѝ се вдигна доволно. Тя повдигна острието на ножа си пред очите му. — И ти ще го последваш сега.

Тя се усмихна отново, после бавно и преценяващо постави върха на ножа на гърлото му, точно на противоположната страна, където Пардрейк продължаваше да държи шпагата си.

Джеръл не свалише очи от Ксиант, сякаш не беше чул последните ѝ думи. Той усещаше острието на ножа върху кожата си. Тя продължаваше да го държи плътно до гърлото му, но не увеличаваше натиска, така че да го прободете.

— Срамно е да карам стражите си да те убият бързо — каза тя. — Трябва да се понасладя на мъченията ти. Мъж с твоя ръст... Сигурно ще трябва доста време — тя пак се усмихна. Очите ѝ светеха, студени и жестоки. — Много дълго време.

Острието проблесна. Джеръл, готов да посрещне всяко нейно действие, в следващия миг усети парване в гърлото, когато острието поряза кожата му, и после внезапна струя кръв потече от мястото. Той продължи да я гледа, без да мига.

Ксиант се наклони да погледне резултата от работата си.

— Тц, тц, такъв срам. Толкова лесно кървиш. Махнете го оттук. Не ме интересува как, но искам да го убиете веднага — и тя се обърна, като внимателно събра ръкавите на халата си.

— След това — добави тя и гласът ѝ изведнъж стана спокоен —
го хвърлете на лешоядите.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Стените на Калинден никога не ѝ се бяха стрували толкова гостоприемни. Нарин успя да се върне за по-малко от ден. Бягаше колкото я държаха краката, не спря нито за миг и през нощта, но успя да забележи три ловуващи хайки на звероподобните — две малки и една доста голяма. И трите хайки явно бяха претърпели загуби — много от зверовете куцаха и оръжията им бяха счупени, но явно нямаха намерение да се връщат горе в планината.

Именията, покрай които мина, бяха изоставени, въпреки че само четири бяха нападани. Жителите на останалите явно бяха потърсили убежище в някои от по-големите села или в самия Калинден. Тя два пъти спря в укрепени села и на двете места ѝ казаха едно и също — селата бяха претърпани с хора и вече няколко пъти бяха отблъсвали атаките на чудовищата.

Нищо от вестите, които носеше, нямаше да зарадва никого в Калинден. Ако, разбира се, въобще имаше кой да я изслуша. През цялото ѝ пътуване едни и същи въпроси се въртяха в главата ѝ. Какво да прави, ако не поискат да я изслушат. А ако въобще не ѝ повярват? Как да ги убеди, че не лъже, че не си измисля и че не е глупава?

Освен това тези безкрайни съмнения бяха удвоили и тревогата ѝ за Джеръл. Какво ще стане с него? Въпреки силата и знанията, които имаше, изглежда, че той не знаеше почти нищо за диваците. Щеше ли да научи това, което го интересуваше? Щеше ли да се върне след това в Калинден? Щеше ли някога да го види отново? Щеше ли...?

След като не беше изпратена с официално поръчение и не искаше да привлича вниманието на никого с пристигането си в Големия дворец с ескорт, Нарин реши да не използва сигналните камбани. Това означаваше да се забави при главната порта, докато докаже коя е и докато се вдигнат преградите на малката порта, за да влезе. Стражите бяха по-недоверчиви от обикновено и тя беше доволна, че не я гонят диваци.

Улиците на града бяха дори по-пълни с народ, отколкото преди. Хората бързаха по собствените си работи с мрачни и навъсени лица. Независимо дали бяха облечени в светлите цветове на града или в простите дрехи на фермери, те всички сякаш бяха водени от едно напрежение, което почти се усещаше във въздуха като физическо присъствие.

Много от минавачите носеха следите на досег с диваците — превързана глава или счупена ръка. В очите на тези хора Нарин прочете болка, тъга, ужас и един нестихващ гняв, който щеше да бележи остатъка от техния живот.

Около Големия дворец този гняв беше намерил словесен израз — хората се бяха скупчили на широките каменни стъпала или на площада пред двореца и разговаряха. От време на време отделни гласове, остри и нетърпеливи, се издигаха над шума. Докато Нарин си проправяше път през тълпата, до нея достигаха откъслечни части от разговори.

— ... нападение близо до селищата Меснар и Салгана. Казват, че двадесет са умрели...

— Кога другите градове ще изпратят подкрепления? В края на краищата Маткасен...

— ... атаки срещу граничния гарнизон...

— Накрая Маткасен ще дойде на помощ и въпреки че казват, че Господарят Линдаз е болен...

— ... съпругът ми е мъртъв...

— ... дъщеря ми и съпругата ми са ранени...

— ... благодаря на боговете за Маткасен...

Сърцето на Нарин се сви. Как би могла при това положение, при което всеки е благодарен за присъствието на войниците на Маткасен на територията на Калинден, да убеди Джаспериан, че същите тези войски или техният водач в крайна сметка са също толкова голяма заплаха, колкото диваците.

Входът на двореца беше дори по-препълнен от стъпалата отвън. Нарин нахълта в главната приемна зала само за да открие, че Джаспериан, след като е изслушал бегълците, се е оттеглил заедно със съветниците си. Никой от тези, които тя попита, не знаеше къде е отишъл Гравнар, така че тя реши да го почака в собствената му стая. Изборът ѝ беше мъдър, тъй като старият човек се появи само след няколко минути, потънал в мисли.

Щом видя Нарин, той спря. За миг израз почти на радост освети лицето му. Но само за миг. Той сбърчи вежди, след което самообладанието му на вестоносец се прояви и изтри всички следи на човешки чувства от чертите му. Той забърза напред.

— Шестият вестоносец!

В това просто изречение Гравнар успя да обедини сто въпроса, повечето от които неодобрителни. Нарин чу и разбра всеки един от тях.

— Учителю — каза тя. Всичките й съмнения се върнаха. Ако Гравнар, човекът, който я спаси от Маргаш, който я обучи и който й беше толкова близък, колкото може да бъде един баща, може да бъде толкова студено неприветлив, как биха я посрещнали другите? Тогава тя си припомни за този бегъл полъх на чувство, който Гравнар си позволи да покаже, и пое дъх. — Трябва да говоря с вас. Нуждая се от вашата помощ.

Отново едва загатнато чувство се появи на лицето на Гравнар, но този път то се състоеше от съмнения и неодобрение.

— Не знам каква помощ трябва да окажа на един вестоносец, който съзнателно не се подчинява на заповедите й напуска своя пост.

— Моля те, учителю. Само ако ме изслушаш... — думите й бяха настоятелни и пълни със загриженост и в момента, в който Нарин ги изрече, разбра, че е направила грешка. Това, че си позволи чувствата да се прокраднат в думите й само щеше да влоши нейния случай. С усилие тя прибави, този път по-спокойно. — Не съм пристъпила заповедите ви от каприз. Знаете, че не съм. Освен това се сдобих с информация, която е жизненоважна за сигурността на Калинден. Ако само отделите от времето си и чуете това, което имам да кажа...

За момент Гравнар не каза нищо. Той стоеше и изучаваше Нарин. Тогава кимна — само веднъж.

— Много добре. Ще те изслушам, но не давам никакви обещания.

С облекчение, което не можа да скрие, Нарин последва своя стар учител в стаята му, след което почака, докато той затвори вратата, и седна до масата. Същата маса, помисли тя с внезапна болка, където тя, Гравнар и Джеръл споделяха обяда си. Почти можеше да види тук Джеръл, да почувства присъствието му.

Почти. Но въображението и желанията не бяха това, от което се нуждаеше сега. Тя прогони спомените и върна вниманието си обратно към Гравнар.

Нарин бързо си припомни разговора, който беше подслушала в палатката, внимателно отбягвайки да спомене начина, по който се беше сдобила с информацията.

Известно време Гравнар не каза нищо, само стоеше и се взираше в Нарин.

— Аз не съм съветник, нито някога съм се опитвал да бъда — каза той накрая с напълно безизразен глас. — Ще те заведе при Джаспериан и нека той и неговите съветници да преценят думите ти.

— Учителю, аз... — започна Нарин с надигаща се у нея вяра.

Гравнар вдигна ръката си:

— Не правя това заради теб, Шести вестоносецо, или защото вярвам на информацията, която носиш...

Гравнар се надигна от масата и без да поглежда отново Нарин напусна стаята. След един миг на съмнение Нарин го последва.

Той не ѝ вярваше. Познаваше я от дете, научи я на уменията, които са необходими за един вестоносец, награждаваше я, когато се справяше добре, порицаваше я, когато не можеше, и я защитаваше от тези, които бяха недоволни от нея — и все пак той не ѝ вярваше.

Нарин не направи никакво усилие да говори, докато следваше Гравнар до покоите на Джаспериан. Съзнанието, че Главният вестоносец вече не ѝ се доверяваше, беше като нож, забит в най-дълбоката ѝ същност и се движеше в нея. Той беше неин приятел, неин учител — цялото семейство, което някога е имала. И все пак това не беше достатъчно, за да преодолее неговата сдържаност. Дори ако ставаше въпрос да се рискува сигурността на Калинден, той нямаше и не би могъл да се противопостави на предразсъдъците и структурите, наложени от времето, прекарано в представяне на най-доброто от себе си — ролята, която животът му е предопределил.

Беше ли тя глупачка дори да беше права за заплахата от страна на Маткасен? Не рискуваше ли доста много срещу минималната надежда за успех? Когато това свърши, каквото и да се случи, щеше ли да се окаже тя без приятели, без чест? Какво би могла да постигне?

Ако Джеръл беше тук, тогава тя би могла да говори с него, да сподели. Накрая той би ѝ повярвал. Дори всичко, което би направил, да

не е друго, освен да я подържи. Ако би могла да го види, да го докосне, да говори с него, вероятно някак...

Тя си наложи да отхвърли тази мисъл. Джеръл не беше тук. Каквито и да бяха неговите чувства към нея, а тя знаеше, че те бяха по-дълбоки, отколкото той желаше да признае, те нямаха значение. В неговите очи на първо място беше брат му, така както Калинден и сигурността на неговия народ би трябвало да са преди нейните мисли за него.

Така както те трябва да са преди всяка друга мисъл, включително нейния собствен интерес. Каквото и да струва това, тя би направила всичко необходимо да защити своя град, своя народ — своя дом.

Нарин погледна към Гравнар, който вървеше с наведена глава и присвити рамене, като че ли остарял с няколко години, откакто го видя за последен път. За пръв път тя разбра, че цената би могла да бъде далеч по-висока, отколкото някога е подозирала.

Почти веднага те бяха въведени в покоите на Джаспериан. Господарят и неговият главен съветник, възрастен мъж на име Дорфлон, седяха около една маса и изучаваха няколкото разгърнати пред тях карти. Двама други съветници, Джелник и Тизнърл, стояха зад седналите мъже и гледаха над раменете им.

При вида на Тизнърл надеждите на Нарин се увеличиха. Той беше най-младият от съветниците и беше избран заради своя необикновен подход към проблемите. От всички тях той беше човекът, който най-много би повярвал на доклада ѝ и би действал според него.

Гравнар се доближи до масата и се поклони:

— Господарю — каза той. — Шестият вестоносец Нарин се завърна. Тя не носи послание, но има сведения, които чувства, че вие и вашите съветници трябва да чуете.

Погледът на Джаспериан се спря на Нарин. Той сбърчи вежди.

— Значи, ти реши да се върнеш към задълженията си, Шести вестоносецо.

Нарин се подвоуми. Изглежда, че щеше да бъде много по-трудно, отколкото тя се страхуваше.

— Имам информация, която мисля, че трябва да чуете, Господарю.

— Ти мислиш, че аз трябва да чуя! Богове! Нима не е достатъчно, че трябва да се справя с тези диваци? Трябва ли сега да се

занимавам с вестоносци, които виждат себе си в ролята на съветници?

Джаспериан удари по масата.

— Ти напусна своя пост и не се подчини на заповедите! Аз нямам...

— Вероятно, Господарю, би било добре да изслушаме в края на краищата това, което вестоносецът има да каже — Тизнърл се наведе напред, изучавайки Нарин.

— Ти можеш винаги да я изслушаш в коридора към залата, Тизнърл — каза Дорфлон. Той седеше увит в своята тежка роба и наблюдаваше двамата вестоносци изправени пред масата. — Ти си единственият човек, който си изгуби времето да изслуша онази абсурдна история, която тя ни донесе миналия път.

— Не мисля, че е абсурдна, и мисля, че си заслужава вниманието да изслушаме нейния доклад — гласът на Тизнърл беше тих и неиздаващ неодобрението му.

За един момент никой не отговори. Четири чифта очи изучаваха Нарин от другата страна на масата, докато Гравнар стоеше с поглед впит напред, като че без да обръща внимание на това, което се случваше. Най-сетне Джаспериан кимна учтиво.

— Продължавай, но бъди кратка.

— Благодаря ви, Господарю — За пръв път откак беше тук думите ѝ идваха лесно. — Вие знаете предупреждението на Главния вестоносец Торк. Аз придружавах войските на Маткасен, за да видя дали бих могла да се сдобия с доказателство или поне с повече информация, така че да бъдем подготвени в случай на нужда.

Бързо през ума ѝ минаха слуховете, които се носеха сред войниците, и разговорът, който тя подслуша. През цялото това време тя съзнаваше присъствието на Тизнърл, който стоеше зад стола на Джаспериан, с поглед фиксиран върху лицето ѝ. Тя се нуждаеше само от един поглед на студеното или открито враждебно изражение върху лицата на Джаспериан, Дорфлон или Джелник, за да разбере, че има съвсем малка надежда да ги убеди, че сведенията ѝ са точни. Въпреки че стоеше пред Джаспериан, както се полагаше, тя говореше на Тизнърл. Заради него построяваше думите си така, че да може той да я разбере. Само той от всички тях все още не беше я осъдил.

Когато свърши, тя застана тихо, в очакване.

Най-сетне Джаспериан проговори:

— Това са най-абсурдните лъжи, които някога съм чувал.

Главата на Нарин се изправи и очите ѝ блеснаха:

— Аз не лъжа!

Очите на Джаспериан, тъмни и опасни, също блеснаха.

— Това е невъзможно! Аз не мога и няма да повярвам!

— Сигурно изглежда невероятно, но не е невъзможно — гласът на Тизнърл беше нисък и спокоен. — Ако истинските намерения на Лейди Ксиант са в разрез с нашите нужди, то е добре, че сме предупредени, за да бъдем внимателни.

— Смешно! — Дорфлон изсумтя, загръщайки се все повече в своята роба, така че изглеждаше като че няма врат.

— Безсрамие! Според договора от Трасдийнс Маткасен трябва да ни помага и те го нравят. Не се нуждаем от такъв безсрамен вестоносец, който сипе хули срещу един акт на доброжелателство.

— Съгласен съм — проговори Джелник с чувство на омраза, като че ли неспособен дори да слуша тези думи.

— И не бива да не си даваме сметка за мотивите на Шестия вестоносец. Не беше ли този чужденец, който сключи договор с Лейди Ксиант, същият човек, който вестоносецът доведе от Маткасен?

— Това е истина.

Джаспериан погледна към Джелник, който стоеше зад стола на Дорфлон, после към Дорфлон, преди да се обърне отново към Нарин.

— Този чужденец, този Джеръл, както мисля, че каза, че е името му, изглежда е доста вътре в тези неща, вестоносецо — той не обърна внимание на недоволството на Нарин и продължи. — Ти не се върна от Маткасен, когато трябваше да направиш това, и ни каза, че си пътувала с него. Бяхте ли любовници? Ти му позволи да те придружи дотук — нещо, което никой вестоносец, когото някога съм познавал, не би си позволил — и тогава ти пренебрегна моите заповеди и напусна Калинден, много вероятно, с намерение отново да се присъединиш към него. Сега ти се върна без мъжа и носиш новини, които едно дете би отхвърлило. Започвам да се чудя защо това е така и не ми се иска да мисля докъде биха могли да ме доведат моите подозрения.

— Казах ви какво се случи в Маткасен — протестира Нарин — и обясних защо закъснях. Джеръл ми предложи помощ, средство за придвижване, когато не можех да вървя, и което е вярно, ние станахме любовници...

Думите заседнаха в гърлото ѝ и я задавиха. Тя спря и после продължи с твърд глас:

— Сега ние не сме любовници и не сме били от времето преди кервана на търговците да стигне Маткасен. Доведох го дотук, защото искаше да дойде по лични причини и защото аз самата не можех да се движа толкова бързо, колкото обикновено. Колкото до това, че не съм се подчинила на заповедите и съм се присъединила към войските на Маткасен, то бих го направила независимо дали Джеръл е сред тях.

Тя знаеше, че говори прекалено много и е пристрастна в аргументите си. Нито едно нейно действие не подходеше на един вестonosец и щеше да бъде използвано срещу нея. Въпреки това тя не можеше и нямаше да спре. Нямаше кой друг да се изкаже в нейна защита. По време на изказването ѝ Гравнар стоеше и гледаше право напред. Той дори не я слушаше внимателно, като че ли смяташе информацията ѝ за толкова незначителна, че не си струва да я помни. И сега това!

— Вие ме обвинявате, че не съм се подчинила на заповедта да остана в Калинден. Затова съм виновна. Признавам го. Но за нищо друго не съм виновна. Вашите обвинения само скриват важността на сведенията, които ви донесох.

Нарин се изправи в целия си ръст и погледна Джаспериан открито.

— Осъдете ме, ако желаете. Накажете ме, ако трябва. Но ви моля да ми повярвате, когато казвам, че нито лъжа, нито действам от собствени подбуди. Торк беше прав да ни предупреждава. Лейди Ксиант има връзка с диваците и войските на Маткасен не са в Калинден от някакви доблестни подбуди. Те са тук да ни завладеят, когато сме достатъчно слаби или елени да се борим с тях. Ако пренебрегнете предупрежденията на Торк, ако отхвърлите сведенията, които ви донесох, то тогава вие ще бъдете отговорни за всяко зло, което ни връхлети!

Нарин спря задъхана от гняв. Тя отиде твърде далеч, но не би оттеглила нито една дума, дори да можеше. Глупаци! Как е възможно да са толкова слепи?

— Свърши ли?

Гласът на Джаспериан прозвуча като студена и твърда стомана, а устните му бяха побелели от едва сдържан гняв.

— Прибери в покоите си, докато реша какво наказание е достатъчно за твоето неподчинение и лъжите ти. Ти не уважаваш себе си, своята професия и мене и сериозно накърни честта на Калинден.

Без да отделя очите си от нея, той извика:

— Стража!

Когато те се появи, той плесна с ръце:

— Заведете тази жена в покоите ѝ и я заключете. Сложете някой отвън пред вратата, така че да не може да избяга. Не трябва да разговаряте с нея и не трябва да позволите и друг да го прави. Разбрахте ли ме?

Стражите отдадоха чест и сграбчиха Нарин безцеремонно за ръката. В момента, в който се обърна да тръгне с тях, Нарин погледна Гравнар.

За пръв откакто бяха влезли в стаята той гледаше право към нея. За пръв път през всичките години на тяхното познанство чувствата бяха изписани на лицето му. Съмнение, несигурност... и болка. Устните му се мърдаха, като че ли щеше да извика, но от тях не излезе никакъв звук. Нарин се раздвижи с усилие и освободи ръката си от хватката на стража, така че да може да отиде до него.

Преди да може да се освободи напълно, Гравнар погледна към Джаспериан с питащ израз на лицето си и се обърна към нея. Пое дълбоко дъх и затвори очи. Когато отново ги отвори, в тях нямаше нищо, освен тъмни парчета стъкла, които не разкриваха нищо от чувствата, скрити зад тях. Той изправи рамене и рязко се извърна.

Стражът отново сграбчи ръката ѝ мърморейки:

— Хайде, вестоносецо. Няма цял ден да те вода.

Шумът на затваряща се зад тях врата отекна в коридора, празен и някак си окончателен. Шумът се повтори след няколко минути, когато вратата на стаята се затвори рязко след нея. Само че този път се прибави и тежкото завъртане на ключа в ключалката и стъпките на пазача, който се разхождаше отвън.

За момент Нарин остана права, загледана с празен поглед в затворената врата. Тя беше затворена. Формалното осъждане беше сигурно, уволнението от поста ѝ — много възможно. Гравнар се извърна от нея, засрамен и наранен от действията ѝ. Джаспериан беше ядосан от това, което тя му донесе и което той считаше за безчестие.

И след всичко това тя не постигна нищо. Съветникът Тизнърл може би вярваше на нейните сведения, но какво би могъл да направи? Той беше най-младият съветник в Калинден и въпреки че беше уважаван, влиянието му беше ограничено. Защо трябваше да рискува собственото си положение заради един вестносец в немилост?

Нарин бавно се отпусна на студения каменен под пред огнището. В немилост.

Какво щеше да прави, ако не можеше вече да бъде вестносец в Калинден? Къде щеше да отиде? Откакто Гравнар я измъкна от Маргаш, тя се стремеше да му се хареса. Тя, един сирак, жадуваше за достойнството и уважението, които съпровождаха поста вестносец на Господаря. Още повече, тя искаше да принадлежи към това място, към този народ.

Сега тя захвърли всичко това с един опит да защити своя любим град и неговия народ от тези, които му мислеха злото.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Нарин примигна и я изтри с ядосан жест. Не беше плакала от Маргаш. Нямахше да плаче и сега.

Само ако Джеръл беше тук. Ако само беше сигурна, че е на сигурно място. Ако само...

Друга сълза се търкулна, след нея друга и друга, докато ручейчета потекоха по бузите ѝ. Нарин подпря глава на коленете си, сви се на малко кълбо и заплака — още един път сирак в свят, който не я иска.

Джеръл се сви, така че скалата, на която се беше излегнал, да не се забива толкова дълбоко в рамото му. Болеше го страната, където Ксиант го рани. Раните, които бяха малки, спряха да кървят отдавна. Раната на врата му също завехна. Всеки път, когато раздвижваше главата си, я чувстваше остро и силно. Извади късмет, че не го убиха веднага, както искаше Ксиант. Вместо това екзекуцията му беше отложена за сутринта, тъй като както отбеляза безизразният Пардрейк, не искаха мъртви тела да привличат лешоядите през нощта.

Това отлагане му даваше шанс да избяга, но часовете течаха и Джеръл беше започнал да се съмнява дали това наистина беше шанс. Пазачите бяха доста ентузиазирани — въжетата, с които беше завързан, бяха толкова стегнати, че ръцете и краката му започнаха да отичат болезнено. Той опита няколко пъти да среже въжетата,

търкайки ги о скалата, но дори и най-слабото движение привличаше вниманието на стражите.

Стана още по-зле — мускулите му започнаха да се схващат от студа и свитото му положение. Дори и да можеше да се освободи, не би имал голяма възможност да избяга, тъй като беше схванат и не можеше да се движи.

Джеръл затвори очи, наведе назад глава към скалата и тихо прокллинаше глупостта си. Само ако беше по-внимателен! Трябваше да бъде достатъчно съобразителен и да провери дали Ксиант няма скрити оръжия във възглавницата. Вместо това той прие, че ако имаше кама, то щеше да я носи със себе си. Беше заблуден от факта, че дрехата, която тя носеше, беше много разголена, за да може да скрие дори остра игла, да не говорим за кама.

Разбира се, имаше друг изход. Би могло да бъде толкова лесно. Но това би означавало, че шансовете да научи нещо за Сантар ще се сведат до нула. Историята за неговото изчезване щеше да бъде достатъчна да възбуди подозрение, ако не и явен страх. Ако се появи отново, Ксиант щеше несъмнено да заповяда на своите стражи да го убият веднага. Този път те не биха имали никакви терзания да оставят мъртвото му тяло на лешоядите.

Ако само Нарин беше тук. С нейните знания и съобразителност тя би успяла да го освободи или в крайна сметка да предизвика ситуация, която да му осигури необходимото време за прерязване на въжетата. Тя дори би могла да се сдобие с информацията, която му беше необходима, за да открие Сантар, ако само не беше толкова горд да помоли.

При тази мисъл той отвори очите си. Нима стигна дотам да разчита на една жена да го избави от собствените му тревоги?

Джеръл ядосано разтърси глава. Той самият провали търсенето на Сантар от начало до край. Желанието му някой друг да реши проблемите му вместо него самия не решаваше нищо. Ако само можеше...

В този момент пазачът внезапно се изправи на крака и застана вирайки се с широко отворени очи в тъмното към отдалечения край на лагера. От далечината идваха викове на хора, острото съприкосновение на саби и един по-дълбок и по-остър звук, който Джеръл не можеше да различи.

Каквото и да ставаше, Джеръл смяташе да се възползва от него. Той използва това, че вниманието на пазача беше приковано не върху него, и се съсредоточи върху въжетата, с които бяха вързани ръцете и краката му, като се опитваше да се освободи. Чувстваше топлия приток на кръвта там, където въжетата отпуснаха кожата му, но независимо от усилията си не можа да разхлаби връзките дори и с част от инча.

Прозвуча вик, последван от развълнувани крясъци и звука на бягащи стъпки. Джеръл се раздвижи и се опита да се промъкне в тъмнината отгатак малкия лагерен огън. Каквото и да беше това, което вдигна войниците, то беше далеч по-сериозно от бой между двама пияни непрокопсаници.

Пазачът вдигна сабята си, която беше оставил на земята, и направи две колебливи крачки по посока на битката, след което спря и се обърна към Джеръл, явно несигурен кое беше неговото задължение.

Друг вик прокълна остро и веднага заглъхна. Пазачът се огледа наоколо с извадена сабя срещу невидимите нашественици. Нямахше никой. Проклинайки, той се върна обратно и се отправи към Джеръл.

Джеръл се стегна, готов да се отбранява с вързаните си крака в момента, в който пазачът дойде близо до него. В един миг мъжът замахна, след което с оголени от страх зъби и решителност вдигна тежката си сабя над главата.

— На оръжие! На оръжие!

Паническият вик беше придружен от бързи стъпки. Внезапно едно момче, едва достигнало възрастта да бъде войник, излезе от тъмнината върху нисък плосък камък от едната страна на огъня.

На фона на мигащата светлина от пламъците Джеръл можеше да види бялото на очите на момчето, отворената му уста и потока тъмна кръв, който се стичаше през половината от лицето му. В едната си ръка то носеше сабя, чиито острие и връх бяха почти черни от кръвта, която ги обагреше.

За миг момчето остана неподвижно, като не можеше да се ориентира от внезапното преминаване от тъмно към светло. Тогава то скочи от камъка към Джеръл и пазача с широко отворени очи и извадена за бой сабя.

— Диваците! — извика то. — Диваците ни нападнаха и там са със стотици!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Нарин крачеше неуморно. От два дни вече беше затворена в стаята си. Освен пазачите, които ѝ носеха храна сутрин и привечер, единственият човек, когото тя видя през това време, беше съветникът Тизнърл.

Той дойде в стаята ѝ още първата вечер, доста след като стражът беше отнесъл недокоснатата храна. Като седна на масата, той каза:

— Моля те. Бих искал да чуя за себе си съобщението от Главния вестносец Торк. Господарят Джаспериан ни разказа част от твоя доклад, но аз искам да чуя подробностите.

Нарин повтори предупрежденията на Торк дума по дума така, както го беше направила няколко дни преди това за Джаспериан. Тизнърл стоеше тихо по време на изказването ѝ, след което я накара да повтори разговора между Горван и Ксиант, който беше подслушала. Когато свърши, Тизнърл гледаше към масата сбърчил вежди. Той се изправи на крака, благодари ѝ и излезе.

Тя не го беше виждала оттогава и надеждите ѝ, че той би могъл да накара Джаспериан да се вслуша в предупреждението ѝ, се изпариха през дългите часове на чакане и крачене из стаята.

Отново и отново тя си припомняше предупреждението на Торк, това, което беше научила, което знаеше. Всеки път стигаше до едно и също заключение — нямаше друг избор, освен да вземе решението, което взе, да поеме риска, който пое.

Всичко това се оказа напразно.

В същото време, примесени с тревогите ѝ за Калинден бяха и притесненията ѝ за Джеръл. Къде беше той? Мислеше ли за нея? Намерил ли е следи от брат си? Беше ли на сигурно място?

Мислеше си, че би понесла всичко останало само да можеше да е сигурна, че той е спасен. Но това беше възможно само ако отново се присъедини към войските на Маткасен.

За да изпълни това, тя трябваше да е свободна.

Нарин се спря сред стаята. Един план, или неговите груби очертания, започна да се оформя в съзнанието ѝ. Бавно се повдигна на крака и заоглежда стаята около себе си.

Все още притежаваше колана си с камата и малък запас от сухо месо. Сутрешната ѝ храна от плодове и хляб стоеше недокосната на масата. Тя кимна на себе си.

Би могло да стане. Ами ако се провали...

Ако се провали, щеше да загуби още съвсем малко. В крайна сметка заслужаваше си да опита.

Тъмнината отвъд нейния малък прозорец напомни на Нарин, че приближава времето, когато пазачът ще донесе храната ѝ. Припомни си отново подготовката, която беше направила. Единствената свещ беше на масата и хвърляше достатъчно светлина, за да вижда наоколо. Да, тя беше готова.

Откъм залата се чуваха тежките стъпки на някой, който приближаваше вратата ѝ. После чу няколко неразбрани думи, тъй като пазачите разговаряха тихо. Изглежда нямаше никой друг в коридора.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше пазачите да не го чуят. Нарин сграбчи оръжието и се покачи на стола до вратата.

Тя слабо различаваше отдалечаващите се стъпки на дневната стража. Освободен от задълженията си, той несъмнено се беше запътил към бараките, благодарен, че денят му е свършил и че може да си позволи едно добро ядене и всичко останало. Нощният пазач нервно отключваше ключалката.

Нарин тихо приготви оръжието — камата ѝ, с острие обвито в парчета от чаршаф. Беше учудена, когато стражът, който я затвори, не ѝ я взе. Вероятно мислеха, че няма да направи опит за бягство или бяха толкова свикнали с гледката на камата, висяща на колана на вестоносеца, че не осъзнаваха, че би могла да се използва срещу тях.

Както и да е. Техният пропуск беше в нейна полза. Тежката дръжка на камата беше идеалното средство да повалиш някого в безсъзнание, без сериозно да го нараниш. Парчетата чаршаф предпазваха ръцете ѝ от острието, което беше стиснала здраво, за да може да замахне в необходимата минута.

Вратата бавно се отвори. Нарин се стегна и вдигна омотаната кама. Свещта в залата светеше достатъчно, за да хвърли дълга и тъмна сянка върху стража в стаята. След сянката влезе самият мъж с поднос храна.

Нарин замахна. Дръжката издаде глух звук при допира с главата на пазача. Мъжът се срути, без да издаде звук, но подносът и чиниите при падането си вдигнаха много повече шум, отколкото беше предполагала Нарин.

Тихо проклинайки се, че не беше преценила какво ще се случи с подноса, тя се хвърли на пода и бързо погледна навън дали някой не е чул. В залата нямаше никой, а и от останалите стаи никой не беше излязъл. Още веднъж съдбата беше на нейна страна. Внимателно, за да не вдига повече шум, тя затвори вратата и сграбчи дългите въжета от чаршаф, които беше приготвила, и завърза пазача. Успокоена отбеляза, че той все още дишаше спокойно, но много скоро можеше да се събуди. Нарин разви камата си, затыкна я в колана и отвори вратата толкова, колкото да се промъкне. Бърз оглед на коридора показа, че наоколо няма никой.

Доволна, Нарин затвори вратата след себе си, заключи я, прибра ключа, изтича по коридора и изчезна в сянката на задната стълба.

До следващия следобед Нарин все още не бе измислила задоволително обяснение за откъсването си от армията или за завръщането си. Тя размишляваше върху факта, че малко хора биха разпитвали един вестносец.

Прецени, че би й отнело още половин ден да стигне до лагера на армията, и то само ако са запазили предишния си темп на придвижване. Преценката ѝ беше грешна.

Тъкмо когато пресече един хълм Нарин внезапно съгледа лагера на войските разгърнат пред очите ѝ.

Или по-скоро това, което беше останало от него.

От всички палатки беше останала само една. Другите представляваха съборени черни точки върху земята. От това разстояние тя можеше да види лутащи се наоколо мъже. Повечето от тях бяха скупчени около малки огньове в близост до единствената палатка. Но те бяха само шепа в сравнение със силите, които беше оставила преди няколко дни. От едната страна на лагера видя редица

от камари камъни, същите като тези, които тя и Джеръл бяха оставили при разрушеното имение на тъкача Насинтор.

Беше ѝ нужен само миг, за да разбере какво става, след което тя полетя надолу по пътя. Докато тичаше, стъпките ѝ бързо нашепваха името, което повтаряше и умът ѝ: „Джеръл, Джеръл, Джеръл“. В страха си за него тя забрави всичко останало. Недалеч от това, което беше останало от лагера, отпаднал страж дори не си направи труда да вдигне копие то си при нейното появяване. Нарин се спря пред него.

— Какво се е случило? — попита тя, като сочеше превързаната глава на мъжа и пропитата му с кръв дреха.

— Диваците — смотолеви той, след което лицето му светна от внезапна мисъл. — Идват ли нови подкрепления след теб, вестносецо?

— Не, сама съм.

Тя игнорира неговото очевидно разочарование и каза:

— Кога се случи това? Колко са убитите?

— Преди две нощи. Повече от сто ни нападнаха. Казват, че били две или три ловни дружини. Аз лично не знам. Колкото до мъртвите... — той погледна назад през рамо и поклати глава. Извърна се към Нарин. — По-добре попитай в лагера. Един лечител дойде да ни помогне и казват, че откъм града насам идват каруци.

— Виждал ли си един войник, чужденец със сини очи, в лагера? — Нарин набързо описа Джеръл, ала мъжът отново поклати глава. Не беше виждал и чул някой да отговаря на описанието на Джеръл.

— Какво стана с Лейди Ксиант и стражите ѝ? Къде са те?

При този въпрос стражът за първи път показва някакви чувства. Изправи се ядосано, обърна глава и се изплю.

— Те са на достатъчно сигурно място — каза той накрая с треперещи от гняв устни. — Тя първа избяга заедно с цялата си стража. Казват, че е в селището на сигурно място.

Нищо друго не можа да научи от него. Нарин му поблагодари на един дъх и бързо преодоля оставащото до лагера разстояние.

Един път влязла в пределите на лагера, Нарин забави ход изумена от разрушенията. Нямаше трупове, но тъмните кафяви следи по земята и счупените оръжия красноречиво говореха за битката, която се е водела тук неотдавна.

Въпреки че лагерът не беше много повече от временен бивак, войниците носеха със себе си лични вещи, които да им напомнят за семейство и приятели. Сред оръжия и останки от лагерни огньове имаше разхвърляни накити, медальони и изображения на съпруга или дете от дърворезба. Тези човешки неща, разхвърляни и непотребни, като че ли нямаха повече цена от една прекършена стрела или счупена сабя и късаха сърцето на Нарин. Тези, които се биха и умряха тук, не бяха само войници, а бащи, съпрузи и синове. Нямахше значение дали бяха от Маткасен или Калинден. Те бяха мъже, които се сражаваха за своите домове, семейства, за това, в което вярваха.

А жената, която беше виновна за това клане, сега беше на сигурно място между стените на селището, като не беше пожелала дори да погребее тези, които бяха умрели заради нея.

Ярост се надигна в гърлото на Нарин като в ранено животно. Тя щеше да намери начин да накара Ксиант да плати за това, което беше направила. Това беше обещание.

Но преди това имаше по-спешна задача — да намери Джеръл и да бъде сигурна, че е добре.

Остави зад гърба си мъжете, които вървяха сред руините и търсеха годно оръжие, и пое към единствената останала палатка.

Като стигна, Нарин осъзна, че всеки мъж, който можеше да се види наоколо, беше сериозно ранен в битката.

Много от тях бяха достатъчно силни, за да се изправят, но повечето безмълвно седяха на твърдата земя, наобиколили огньовете за малко топлина или лежаха на саморъчно направени легла.

Нарин разглеждаше лицата на мъжете и не беше сигурна дали иска да намери Джеръл сред тях. Той не беше сред тях. Тя потисна искрицата надежда, която се прокрадна у нея. Отсъствието му не значеше абсолютно нищо.

Наоколо към нея настъпваха развълнувани мъже, които искаха да чуят новините, които носеше. Когато разбраха, че след нея не идват подкрепления, че не знае нищо за някаква помощ, която да идва към тях, те се върнаха обратно със сдържан гняв, който увисна като облак над лагера.

Нарин влезе в палатката, която беше пълна с най-тежко ранените. Млад мъж, който помагаше на един от ранените, се изправи и я поздрави.

В момента, в който се приближи към нея, мъжът ѝ се стори познат. Беше млад, висок и слаб, с къдрава дълга до раменете коса. Чертите му бяха деликатни, но имаше някаква мъжка сила в начина, по който държеше главата си, в твърдото очертание на устата му, които говореха, че човек не трябва да има много доверие на деликатното му изражение. Тъмнокафявите, почти черни очи гледаха право в нейните и като че ли проникваха до дъното на душата ѝ. Той носеше безформена кафява дреха с грубо изтъкан пояс, завързан на кръста, и чифт меки кожени ботуши.

— Добре дошъл, вестносецо — каза той. Гласът му беше нисък и нежен, но под повърхността му се долавяше нотка на стомана. — Донесла си ни новини? — секунда по-късно той отговори сам на въпроса си. — А, не. Виждам, че не носиш. Тогава с какво бих могъл да ти помогна?

— Ти не си от войските на Маткасен — извика Нарин. Това беше заключение, а не въпрос. И все пак тя не можеше да се отърси от увереността, че го познава.

Като вестносец тя трудно забравяше човек, щом веднъж го е видяла, но къде е срещала този преди?

— Не — той се усмихна развеселен от нейната спонтанност. — Аз съм пътуващ лечител. Бях отседнал в селото Елсин, когато Лейди Ксиант и стражите ѝ избягаха там. След като научих за нападението, дойдох тук да предложа помощта си.

Беше ли това плод на нейното въображение или тя наистина различи нотка на неодобрение, почти на омраза, когато той спомена Лейди Ксиант?

— Сигурна съм, че вашата помощ е много ценна, лечителю — каза Нарин учтиво.

Още веднъж паметта ѝ изневеряваше. Тя не познаваше нито един пътуващ лечител, който да прилича на този.

— Да — каза той тихо и погледна към ранените, изпълнили палатката. — Аз съм необходим тук. — Въпреки че това бяха само думи, на Нарин ѝ се стори, че долови по-дълбоко значение скрито в тях. Нямаше значение. Имаше по-належащи неща, за които трябва да мисли.

В този момент една ръка повдигна завесата на палатката и един мъж, с ръка превързана за рамото, влезе вътре.

— Гвардеецо Пардрейк! — възкликна Нарин.

— Шести вестоносецо! — горчива усмивка се разля по лицето на Пардрейк. Той поздрави с насмешлива ирония.

— Добре дошла в лагера на Маткасен.

— Но защо си тук? Един човек ми каза, че Лейди Ксиант и нейната стража са на сигурно място в Елсин.

Сянка се спусна по лицето на Пардрейк.

— Повечето от стражите са с нея, както трябва и да бъде, но няколко от нас предпочетоха да останат да се бият. Сега ти говориш с началника на лагера.

— Ти! Но тогава останалите...

Внезапен страх обхвана Нарин. Ако това беше всичко, което беше останало от лагера, и Джеръл го няма тук, тогава...

— Не, не — каза Пардрейк успокояващо, — не е чак толкова лошо, колкото изглежда. Тези, които останаха в лагера като мен, са достатъчно лошо ранени, за да се бият — гласът му се сниши. — Вярно е, че много доблестни мъже умряха в тази първа нощна атака. Погребяхме ги вчера.

Той спря. За миг страх обзе Нарин. Къде беше Джеръл?

— Що се отнася до останалите — продължи Пардрейк, — те тръгнаха вчера сутринта да преследват диваците. Джеръл беше с една малка група от Калинден, която тръгна на запад да провери селището Ейнил.

Надеждата се прокрадна у Нарин и я изпълни с вяра. Джеръл беше преживял атаката. Не беше мъртъв или ранен! Беше жив! Но тя искаше повече от това. Искеше да се убеди, че е спасен!

Лечителят, който стоеше тихо встрани след влизането на Пардрейк, попита:

— Джеръл? Имало е мъж на име Джеръл?

Нарин не обърна внимание на въпроса му.

— Тогава той е добре? Не е ранен?

Пардрейк не й отговори и тя сграбчи ръкава на туниката му.

— Какво премълчаваш?

Пардрейк се подвоуми и каза неохотно:

— Той получи няколко рани в битката, но преди това нападна Лейди Ксиант. Имахме заповед да го убием. Ако не беше нападението на диваците, щяхме да бъдем принудени да изпълним заповедта.

Нарин бавно пусна ръкава на Пардрейк.

— Да го убиете?

— Този Джеръл — настоя пак лечителят, — кой е той?

— Точно така — гримасата на Пардрейк беше почти подигравателна, но беше насочена към самия него, а не към нея. — Аз съм маткасенски гвардеец и съм длъжен да изпълнявам заповедите.

— По кой път тръгнаха?

— Тръгнаха по главния път, който води към границата, след което ще свърнат към Ейнил. Кой знае къде биха могли да бъдат по това време! — Пардрейк хвана ръката на Нарин. — Не можеш да ги последваш. Много е опасно.

Нарин дръпна ръката си.

— Ще се върна.

Тя повдигна завесата на палатката.

— Вестоносецо... Този Джеръл...?

Но Нарин вече беше поела по пътя, по който беше тръгнал Джеръл с останалите войски.

Дори след като войските бяха напуснали главния път, беше лесно да следва следите им. Нарин внимаваше за всеки знак оставен от диваците, твърдо вървеше напред, почти не почиваше и беше предпазлива.

Точно там, където очакваше, Нарин намери следи, които показваха, че шестима мъже са се отделили от основните войски. Нейните чувства се лутаха от успокоението, че Джеръл вече не беше с хората, които преследваха диваците, до страха, че сега е повече изложен на опасността от неочаквана атака. Единственото й успокоение беше, че тя можеше да върви много по-бързо от група тежковъоръжени мъже и беше тръгнала само няколко часа след тях.

Слънцето започна да се спуска зад далечните върхове и Нарин обмисляше дали е мъдро да продължи в тъмното, независимо от риска, когато съгледа първите следи от диваците.

В момента, в който коленичи, за да разгледа дали има още следи по пътя, остро чувство на отчаяние я прониза. Диваците не можеха да подушат, но имаха много силно зрение и веднъж поели по следите на хората, щяха неотклонно да ги следват. Те можеха да хванат Джеръл и

придружителите му по всяко време, само не в най-тъмното време на нощта, когато се скриваше и луната.

Следите показваха, че зверовете са осем, ако не се брояха тези двама или четирима, които обикаляха отгоре и под хълма. А Джеръл не знаеше, че са след него.

Мисълта да намери сигурно място за нощуване се изпари. Въпреки че нямаше друго оръжие, освен камата си и че беше обучавана как да избягва опасностите, а не да се изправя срещу тях, Нарин не се подвоуми. Тя се втурна напред.

Двадесет минути по-късно Нарин попадна на първите диваци. Четирима мъртви. Те бяха убити на сравнително голяма територия с град от стрели. В крайна сметка това беше подобрило неравенството в полза на хората. Сега бяха не повече от осем срещу шест. Докато имаха стрели, Джеръл и хората му можеха да държат зверовете на разстояние. Но само докато разполагаха със стрели. В момента, в който те свършат, диваците ще се втурнат с копия, саби и със странните си лъкове и стрели. Оръжията им бяха груби, но огромният ръст щеше да им даде предимство пред по-добре въоръжените хора.

Нарин се придвижваше, колкото може по-внимателно и едновременно с това бързо. След около четвърт миля откри на пътя друг мъртъв дивак, след него още един. Беше ясно, че хората се надяваха да стигнат в Ейнил и не спираха около скалите, където можеха да бъдат нападнати.

Следващият дивак, който Нарин видя, беше убит от копие. Вероятно бяха останали пет диваци срещу шестима човека. В близък бой превъзходството беше на страната на диваците.

Някъде недалеч по пътя хората трябваше да спрат й да се изправят лице с лице срещу диваците. Не могат да избегнат съществата и не биха могли да се състезават с по-доброто зрение на диваците през нощта.

Слънцето почти се скри и щеше да бъде светло най-много още половин час. Нарин бързо изкачи скалистата страна на хълма. Ако можеше да излезе над пътя, то би могла да помогне на шестимата мъже, дори само ако хвърля камъни върху диваците.

За миг страх, не за себе си, а за мъжете отпред, я скова и тя се почувства несигурна. Тя не се опитваше да помогне на шестимата

мъже. Това бяха пет безименни човешки същества, без лица — и Джеръл.

Джеръл. Името беше като амулет срещу злото и изтласка тутакси страха ѝ. Ако най-доброто, което можеше да направи, беше да хвърля камъни, тя щеше да хвърля стотици, хиляди, ако беше необходимо.

Нарин тръгна нагоре по стръмното на хълма, след което се обърна и побягна успоредно на пътя, без да я е грижа за собствената ѝ сигурност. След две минути чу звуците на битката.

Шестимата мъже бяха лице с лице срещу преследвачите си, на място, където пътят се разширяваше в основата на стръмна скала, която им осигуряваше защитна стена. Но това не беше достатъчно. Четирима мъже и двама диваци лежаха мъртви, телата им лежаха там, където бяха паднали. Нарин изплака и това беше плач на страх и успокоение. Джеръл беше един от все още сражаващите се мъже. С гръб към скалата, той се сражаваше по най-добрия начин, по който можеше, с двама диваци. Но нямаше да издържи дълго на тяхната яростна атака. Дори от това разстояние Нарин можеше да види счупения край на една стрела, която стърчеше от бедрото му. Лявата му ръка висеше непотребна и кожената му дреха беше пропита с кръв от тази страна.

Без да обръща внимание на раните си, с оголени зъби и вдигната глава, той размахваше сабята си със смъртно настървение и отбиваше тромавите, но силни удари на меча на едно от съществата и потока от ударите с копие на другото.

Вторият мъж се биеше само срещу един дивак, сабя до сабя, но раните му и по-голямата физическа сила на дивака бързо го изтощаваха. Нямаше да издържи дълго. Нарин пристъпи напред и се изкачи на един висок камък, който ѝ осигури по-добра видимост към битката долу. Взе малък камък и го хвърли по гърба на единия дивак. После сграбчи друг камък и го хвърли с такава сила, с каквато би забила копие.

И двата камъка попаднаха в целта си, но диваците едва ги усетиха. Нарин сграбчи още два камъка и ги хвърли. После още два.

Петият камък удари този, който носеше копие, точно зад ухото и достатъчно силно, така че дивакът се обърна с рев към новия и неочакван противник. Обръщането беше достатъчно да даде шанс на Джеръл. Той се хвърли напред и заби сабята си дълбоко в гърдите на

ужасното създание и се завъртя така, че умиращият дивак падна към своя другар и го препъна.

Въодушевена от успеха си, Нарин се обърна, готова да хвърли друг камък към третия дивак. Беше закъсняла. Дивакът беше вдигнал сабята с двете си ръце със заплашителна сила. Мъжът падна на колене, сви се на купчина на земята и утихна. За миг ужас смрази Нарин. Мозъкът ѝ беше вцепенен от яростта на удара. Тя следеше безпомощно как дивакът освободи напоената си с кръв сабя от тялото на жертвата си и се обърна, готов да нападне Джеръл.

Нарин извика — остър вик, почти писък, извади камата си от колана и пое надолу.

Джеръл, обезпокоен от вика, се извъртя тъкмо навреме, за да избегне атаката на дивака. Разсейването позволи на втория дивак да се приближи. Джеръл видя опасността твърде късно. Той се завъртя, но сабята на съществото вече се заби в дясната му страна, която започна да кърви.

Спрян от удара, Джеръл залитна, след което пристъпи напред.

В този миг Нарин се хвърли на гърба на първия дивак. Миризмата му беше толкова противна, че ѝ се повдигна. Грубата му козина протри ръцете ѝ и те прокървиха.

Звероподобният се завъртя, опитвайки се да я отхвърли. Нарин се хвана здраво, като се мъчеше да не го изпусне. Той я хвана с лапите си, дългите му и остри нокти се впиха в косата и бузата ѝ. Нарин зарови ръцете си в по-твърда прегръдка. Той разкърши горната част на тялото си и се опита да я изхвърли през главата си.

Движението беше пагубно за дивака. Той всъщност подхвърли Нарин напред и нагоре, високо на раменете си, откъдето тя можеше да го достигне и отпред. С триумфален вик тя заби камата си дълбоко в гърлото му, под скулата, където беше най-уязвим.

Тя измъкна камата и я заби отново. Вторият удар беше излишен. Съществото беше вече мъртво и се свличаше.

Нарин се освободи с кама в ръка и погледна отчаяно към Джеръл. Останал само с един противник, той бе постигнал предимство. Нарин успя да види, че той пристъпи напред и заби сабята си в корема на дивака чак до дръжката.

Звярът изрева от ярост и болка, направи две клатещи се стъпки към Джеръл и раздираше напразно въздуха с лапи, преди да падне.

Джеръл стоеше олюлявайки се леко и гледаше надолу към съществото, като че ли неспособен да проумее какво е спечелил.

Нарин прибра камата в колана си и пристъпи към Джеръл. Устните му се разтеглиха в лека усмивка.

— Изглежда... че ти дължа живота си... отново, малък вестоносецо.

Думите му излязоха на пресекулки, като че ли усилието, което правеше, беше твърде голямо за него. Той вдигна ранената си ръка и нежно отмести кичур коса от очите ѝ.

— Имаш... — той залитна, но се хвана за рамото на Нарин, за да се задържи — ... ти имаш странен вкус да яхаш разни зверове.

Той започна да залита напред. С ужасен вик Нарин го обгърна с ръцете си и напрегна всички сили да го задържи. Тя почти се сгъна под неговата тежест, после го положи на земята и коленичи до него.

Очите му бяха затворени, дишането неравномерно, повърхностно и тежко. Нарин отчаяно го разтърси и се опитваше да го изправи.

— Джеръл! Джеръл!

Той пое дъх, но очите му останаха затворени. Страхът, че Джеръл умираше, обзе Нарин. След като черни мисли обзеха съзнанието ѝ, те освободиха една мисъл, която тя не осъзнаваше, истина, която подсъзнанието ѝ беше погребало толкова дълбоко, че само страх като този би могъл да я освободи и извади на повърхността — чиста, ясна и светеща.

Тя обичаше Джеръл.

Беше толкова просто.

Не беше страст или жажда за другар това, което караше мисълта ѝ да се връща към него толкова често, да я връща към него отново и отново.

Това беше любов.

Със съзнанието за това дойде и острата определеност, която предизвика страха. Той нямаше да умре. Тя нямаше да му позволи.

Нарин набързо прегледа раните му. Стрелата в бедрото му можеше да почака. Раната по протежение на дясната му страна не беше дълбока, но кървеше и трябваше да се превърже. Раните на лявото му рамо и страна я разтревожиха най-много. Те бяха дълбоки и в близост до важни органи.

Нарин дръпна връзките на туниката на Джеръл. Първото задължително нещо, което трябваше да направи, беше да спре кръвта или иначе той щеше да умре от загуба на кръв.

При нейното докосване Джеръл въздъхна и отвори очи.

— Всичко е наред...

Гласът му беше малко по-силен от хриплив, болезнен шепот. Той вдигна ръката си, за да я докосне. Пръстите му потрепериха от усилието.

— Трябваше да ти кажа... трябваше да ги обясня...

— Не говори — Нарин взе ръката му в своята. Кожата му беше студена, много студена. Страхът за него се върна и не й позволяваше да мисли трезво. С усилие тя пусна ръката му.

— Няма време... трябва ми време... — Джеръл се хвана за ръката ѝ, като че ли тя можеше да замести силата, която му липсваше. — Не се тревожи...

Гласът му падна, клепачите му се затвориха. За минута Нарин се паникьоса. Но Джеръл нито беше мъртъв, нито беше в безсъзнание. Той бързо отпаднаше и Нарин знаеше, че ако позволи на страха да я парализира, нямаше да може да му помогне.

Тя освободи ръката си от тази на Джеръл и върна вниманието си към връзките на туниката. След като ги развърза, дръпна настрани напоената с кръв кожа и откри широкия му мускулест гръден кош. Разкъсаната отворена рана ниско на лявото му рамо беше страшна. Яркочервена кръв бликаше от разкъсаната плът и обагреше кожата.

Нарин докосна колебливо върха на раната, несигурна какво да направи по-нататък. Раната беше много по-широка и дълбока, отколкото тези, които тя беше обучавана да лекува.

От докосването ѝ изглежда го заболя, тъй като Джеръл промърмори нещо и се отдръпна от нея. Движението стана причина тежкият златен ланец, който той носеше на врата си, да се изтърколи на пътя ѝ. Тя понечи да отмести верижката и пръстенът, закачен на нея, се обърна. Нарин замръзна.

Само веднъж беше държала в ръка пръстена, който съветникът Данет ѝ повери. Но не можеше да има грешка — необикновеният камък. Нарин прокара върха на пръста си по вътрешната страна на халката на пръстена. Необикновеният ръб беше там, точно където трябваше да бъде.

Нарин стисна здраво пръстена, докато ръбът се впи в края на пръста ѝ. Съмнение, несигурност и гняв преминаха през нея. Защо Джеръл излъга? Защо е откраднал пръстена? Защо...?

Джеръл сякаш чу въпросите ѝ и леко измърмори нещо, после изпадна в безсъзнание.

Лек вик на протест се изтръгна от устните на Нарин, но викът премина в плач, когато тялото на Джеръл започна да изчезва като вдигаща се при появата на слънцето мъгла. Тя го стисна. Като че ли можеше да предотврати изчезването му. Собственото и тяло отказваше да реагира. То също изчезваше. Преди да може да извика отново, Нарин последва Джеръл в неизвестността.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Също толкова внезапно, колкото когато изчезна, Джеръл се появи отново на земята пред нея. Не, земя не беше точната дума, беше под. Той лежеше на пода.

Това не беше реално. Не можеше да бъде. Нарин пусна пръстена и се наведе над Джеръл. Тя през цялото време клатеше главата си и се опитваше да вникне в тази лудост, която явно беше реалност.

Земята се беше преобразила в твърда, сива материя, която не беше нито камък, нито метал. Вместо наоколо да има твърди каменни блокове, имаше бледосиви стени, които се извиваха навътре и образуваха малко помещение. Мека, сребърна светлина осветяваше стаята. Но Нарин не можеше да различи нито свещи, нито лампи, нито прозорци и врати.

В момента, когато прегърна кожения елек на Джеръл и се наведе така, че тялото ѝ по-плътнo да усети неговото, Нарин знаеше, че или сънува, или полудява. Но кое от двете?

Внезапно в стената пред тях се появи отвор. През него Нарин видя нещо като коридор, но можа да хвърли само поглед, тъй като гледката ѝ беше закрыта от четири безформени черни кутии, всяка от които висока около три стъпки. Те се появиха в стаята две по две.

Кутиите се спряха около тялото на Джеръл, две при главата му и две от двете страни на краката му. От всяка излизаше струя червена светлина и се пресичаше с останалите по диагонал. Четирите лъча се преплетоха в центъра, след което бавно се спуснаха към Джеръл.

В това Нарин видя заплаха за Джеръл и това я извади от шока. Тя измъкна бързо камата си и се хвърли към най-близката кутия.

Кутията не обърна внимание на първата ѝ атака. Без да мисли много, Нарин премести камата в ръката си така, че да може да използва тежестта на дръжката и удари отново. Този път кутията издаде съскащ звук. Лъчът червена светлина се раздвижи и изчезна. Кутията се размърда несигурно. Обърна се първо към нея, после обратно към

Джеръл и пак към нея. Нарин използва предимството си и сипеше удари, които смутиха кутията, без обаче да я наранят.

При първата атака другите кутии не обърнаха внимание на опасното положение, в което беше изпаднала другарката им. Но тъй като атаките продължаваха, те напуснаха местата си и дойдоха на помощ на обсипваната с удари кутия.

Нарин се завъртя, за да посрещне новата заплаха, но преди да успее да удари втората кутия, в стаята прозвуча нечий женски глас. Гласът беше изненадващо нисък и плътен и говореше на език, който Нарин не знаеше.

Смутена, Нарин се завъртя и се опита да установи откъде идва гласът. Нямаше никой. Дори отворът към коридора се беше затворил.

Гласът отново проговори на различен, но отново непознат език.

— Коя сте вие? Какво искате? — попита Нарин. Когато никой не й отговори, тя извика:

— Нуждаем се от помощ! Махнете кутиите си, изпратете някой, който може да се погрижи за Джеръл.

Последва минута пауза, след което гласът каза:

— За съжаление стана грешка. Не съм сигурна, че шефът ще хареса това, когато разбере, но е доста късно да се направи нещо друго сега. Ако позволиш на медицинските работи да го вземат без повече забавяне, тогава ще се постарая да обясня всичко.

Кутиите като по команда се извърнаха от Нарин и се върнаха обратно при Джеръл.

За миг Нарин остана неподвижна, без да знае какво да прави по-нататък. Кой говореше и откъде идваше гласът? Какво беше това медицински робот? Кой беше този шеф? Това не можеше да бъде сън. Беше странно, но доста реално. Но ако не беше сън, какво беше тогава?

Кутиите отново включиха лъчите светлина. Нарин веднага се изправи за защита на Джеръл.

— Не! — извика тя и започна отчаяно да удря по най-близката кутия.

— Моля ви — каза гласът. — Ако само...

Нарин не обърна внимание на молбата. Кутията, която тя нападна, нестабилно се разклати и светлината й изчезна. Тя се приближи до втората кутия.

— О, скъпа — каза гласът.

Втората кутия се обърна към Нарин. Този път тя не насочи ударите си към горната ѝ част, а към страната, от която излизаше светлинният лъч.

Това беше грешка. От върха на кутията блесна наситена зелена светлина и се насочи към лицето на Нарин. Тя опита да се извърне, но светлината я последва безмилостно.

Обгърна я тъмнина. Нарин се опита да се освободи, но тъмнината нарастваше. Джеръл! Трябваше да стигне до Джеръл! Но къде беше той? Не можеше да го види и падаше. Точно преди тъмнината да я обгърне напълно, тя чу женския глас за последен път:

— О, скъпа — каза той, — това няма да се хареса на шефа.

Джеръл отвори очи. Чувстваше се удобно и му беше топло и приятно. Беше много гладен и много уморен — обикновената реакция при стоене в медицинския изолатор. Точно така, както беше очаквал. Корабът му го транспортира в минутата, когато бе изгубил съзнание, след което веднага го беше прехвърлил в медицинския изолатор за лечение. Това беше автоматична мярка, която беше спасявала живота му неведнъж.

Беше спасен, но какво е станало с Нарин? Той премигна и си припомни надвесеното ѝ над него лице с широко разтворени от страх очи — не за себе си, а за него. Почти можеше да почувства присъствието ѝ, толкова силна беше паметта за нея, надвесена над него.

Какво ли си беше помислила, когато той изчезна? Беше ли добре? Въпреки че нямаше избор, той я остави в една планина, заобиколена само от мъртви мъже и диваци — убийци. Остави я по начин, който щеше да я накара да се чуди дали това е черна магия или да се съмнява в собствения си здрав разум, или и двете.

Бузата му трепна. Беше много късно за съжаление или чувство за вина, но тези две чувства го разкъсваха. Много късно...

Джеръл замахна към светещата зелена светлина, идваща от едната страна на изолатора. Внезапно защитната енергийна пелена, която го заобикаляше, изчезна. Той седна.

— Здравей, шефе — гласът на компютъра беше очарователно женствен.

— Здравей, Си Си — провлече той. — Колко дълго бях в медицинската кутия?

— Девет дена.

— Девет...! Трябва да съм бил в по-лошо състояние, отколкото съм мислил.

Джеръл бавно се измъкна от скамейката на изолатора и се изправи. Беше напълно гол, но освен няколкото нови белега на рамото и страната, нищо друго не напомняше за раните, които диваците му бяха нанесли.

Зад него изолаторът автоматично затвори енергийната си клетка и се превърна в една обикновена, монтирана в стената кутия.

Джеръл отиде до масата, където един от обикновените работи, който шиеше и вършеше общата работа по кораба под ръководството на компютъра, му беше оставил нови дрехи.

— Някакво сведение от Норваг? — попита Джеръл, докато обличаше блестящия черен костюм.

— От няколко дни нямам никакво — каза компютърът. — Данет се е върнал в Маткасен, но нямам друга информация за теб. Изглежда, че брат ти е изчезнал.

Изчезнал. Така както Джеръл беше изчезнал за Нарин. Той прокара ръка по костюма, който изглеждаше като втора кожа.

— Имаше ли късмет в търсенето на Сантар? — попита Си Си. Проследих движението ти и разбрах, че се надяваш да получиш сведения от тази жена Ксиант.

Компютърът, програмиран да изразява различни човешки емоции, произнесе името на Ксиант с известна нотка на неодобрение.

Джеръл сбърчи вежди.

— Не. Никакъв.

Истината беше, че се провали от начало до край. Ако това, което каза Ксиант, беше вярно, ако Сантар беше наистина мъртъв, то нищо не можеше да се направи повече.

Внезапно Джеръл се почувства по-уморен, отколкото когато беше в медицинския изолатор. Ако Сантар беше мъртъв, то той оставаше единственият жив член на семейството им.

Въпреки това нещо в него, нещо напълно ирационално, твърдеше, че Сантар не е мъртъв и че Джеръл би усетил, ако е така.

Но какво трябваше да направи сега? Ако Сантар беше жив, как щеше да успее да го намери? Той опита всичко, което можеше да измисли, и нищо не го доведе при изчезналия му брат.

И какво ставаше с Нарин? По някакъв начин трябваше да разбере дали тя е на сигурно място.

Джеръл пристъпи към вратата на медицинската стая.

— Гладен съм — съобщи той. — Първо ще хапна, после ще помисля какво да правя.

Вратата се отвори, за да го пропусне навън, и тихо се затвори след него. Джеръл се обърна и се насочи към своя апартамент. Корабът беше голям, много по-голям, отколкото беше нужен за двама души, и той предпочиташе да има лични стаи. След като си прекарал седмици, а понякога и месеци в Космоса, малкият кораб става неприятно тесен.

— Шефе! — Джеръл слушаше с половин ухо. Вероятно Си Си трябваше... Не, не можеше да намери Нарин по този начин. Какво ако...? — Възникна малък проблем при транспортирането ти обратно на кораба — Си Си говореше бавно, като че ли си налагаше да каже нещо, което предпочиташе да не прави.

— Какъв проблем?

Джеръл не беше в настроение да слуша забележки за екипировката, която трябва да се подмени. Когато компютърът не отговори, той попита нетърпеливо:

— Е? Какъв е проблемът?

Този път нежеланието в гласа на Си Си не можеше да бъде сбъркано.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш в работния сектор и сам да видиш — каза той.

Ядосан от настоятелността на Си Си, Джеръл разсъждаваше, като не обърна внимание на предложението на компютъра. Работният сектор не беше нищо повече от една класна стая с огромни екрани и няколко компютърни контролни табла, които даваха на Си Си достъп до разширени данни. Джеръл сам понякога работеше там, тъй както и пътниците, които понякога возеше. Какъв проблем можеше да има там, който толкова да разтревожи Си Си?

Но на Си Си не му беше присъщо да се колебае. Джеръл зави наляво при следващото кръстовище, после надясно по коридора, който го изведе право пред вратата на работния сектор. Вратата се отвори и той пристъпи изумен.

В края на слабо затъмнената стая главният екран работеше. На него постоянно се сменяха картини от собствената му планета Аркана — Господарския дворец, руините на Ташнар, художественото училище в Криметеа.

Пред компютърния контролен блок, с гръб към него седеше слаба фигура, чието внимание беше приковано върху екрана пред него или нея. Непознатият посетител имаше къса черна коса и беше облечен, доколкото Джеръл можеше да види, в зелен еластичен костюм, който блестеше дори при оскъдната светлина в стаята.

— Какво по...? Кой сте вие? — попита Джеръл.

Фигурата се обърна, очевидно изненадана, след това изхвърча от стола към него.

— Ти си здрав! Ти си жив!

На обърканото съзнание на Джеръл му беше нужно време, за да разпознае жената, която се увеси на врата му, смеейки се и плачейки едновременно.

— Нарин!

Това беше невъзможно. Как можеше тя да е на кораба?

Съзнанието му още известно време се бори с факта на нейното присъствие, като част от него триумфираше за странните прищевки на съдбата, която я беше довела тук. Без да мисли, той я прегърна и я притисна към себе си.

— Не е моя грешката, че е тук, шефе. Когато те вдигах, тя докосваше невропредавателя на верижката, която носеше. Не можех да направя нищо — Си Си звучеше тъжно.

— Мислех, че сънувам, че полудявам — каза Нарин и хвана ръцете му, като гледаше право в очите му. По бузите ѝ блестяха сълзи, но устните ѝ се усмихваха. — Тогава дойдоха тези кутии. Не знаех какво искат да направят с теб, не знаех, че се опитват да помогнат. Съжалявам, че счупих едната, но...

— Почакай за минута. По-бавно.

Джеръл спусна ръцете си по гърба ѝ, като я притискаше. Тя беше толкова топла и реална, толкова беше хубаво да я докосва и държи. И

все пак тя не трябваше да бъде тук. Обърканото му съзнание се бореше да признае факта на нейното присъствие.

— За какви кутии говориш? И как така си ги счупила?

— Черната кутия... — тя се почуди над странната дума — ... медицинският робот. Не работи както трябва, откакто го ударих.

— Защо ти... Не, почакай. Не ми казвай още. — Джеръл погледна надолу към нея, после към екрана, на който все още преминаваха картини от Аркана.

Беше невероятно, че Нарин беше тук, на неговия кораб, облечена с подчертаващ формите ѝ еластичен костюм и гледаше картини от неговата родна планета. Тя носеше компютърен монитор в едно от ушите си, така че да може да чува обяснението на компютъра за това, което вижда. По-невероятното беше това, че тя се чувстваше удобно в този нов свят — свят, за който дори и не беше подозирала преди две седмици.

Той заведе Нарин до маса за двама и седна бавно, неспособен да откъсне очите си от нея. Поклати глава:

— Всичко е толкова невероятно. Ти тук...

Нарин седна също толкова бавно и колебливо. Сега, когато началното вълнение от неговата поява беше изчезнало, тя изглеждаше странно срамежлива.

— Трудно е да се повярва... — промърмори тя и го изучаваше с широко отворени очи. — Си Си каза, че ще бъдеш добре, но... имаше толкова много кръв и раната на рамото ти беше толкова лоша... — тя премигна и долната ѝ устна затрепери. — Аз те посетих, но не можех да те докосна или да говоря с теб. Ти лежеше в тази кутия, неподвижно, без някой, който да се грижи за теб, само тази странна светлина...

Джеръл се пресегна през масата към нея, но се спря. Достатъчно трудно му беше да се справи с откритието за нейното присъствие на кораба. Трябва да е било — и все още бе — хиляди пъти по-трудно за нея. И все пак тя се справи без неговата помощ или съвет, разбирайки, че той не беше това, за което се представяше.

Тя захапа долната си устна, за да я накара да спре да трепери.

— Първо помислих, че е сън.

Тя погледна през масата към него, после към екрана, на който все още се нижеха сцени от Аркана. С поглед впит в екрана, тя каза:

— Но аз не сънувах, нали? Си Си, моля те, спри екрана. При спрян екран стаята изглеждаше по-тъмна и по-студена.

— Как ти...? Как беше възможно...?

Джеръл се замисли за думи, които биха му позволили да попита как е успяла да се приспособи, докато в същото време отбягваше мисълта, че не е бил напълно честен с нея.

— Си Си ми помогна — каза Нарин, като все още не поглеждаше към него. — Веднъж определила верния език, който да използва, тя ми позволи да разгледам част от твоя кораб. Първо бях сигурна, че ще полудея. Понякога все още си мисля така.

Нарин махна компютърния монитор от ухото си и седна, като гледаше надолу в ръката си към него.

— Тя ме учеше какво да правя, как действат нещата, помагаше ми да науча за твоя свят, за някои места, където си бил.

Тя бързо погледна нагоре с несигурна усмивка на устните си, след което още веднъж спря поглед на монитора, който държеше.

— Много е... впечатляващо. Не бях разбрала. Това ми обясни много.

Джеръл не беше сигурен точно какво обясняваше това. Опита се да си представи своята реакция, ако внезапно бъдеше поставен в ситуация като тази на Нарин, заобиколен от техника, която не разбира, опитвайки се да разбере едно общество, един свят, които никога не е предполагал, че съществуват. Как щеше да бъде, ако трябваше да се справя с всичко това сам?

— Съжалявам, че беше въввлечена в това — каза Джеръл бавно. — Никога не съм имал намерение...

Думите му секнаха. Това, което се опитваше да й каже, беше, че независимо от това, което ги свързваше, никога не бе искал да бъде честен с нея докрай. Тя бе достатъчно интелигентна, за да разбере много от причините, но това не би помогнало.

— Знаеш ли кое е странното? — попита Нарин, сякаш говореше на себе си. — Аз носех пръстена на теб.

Тя се усмихна на учудването му.

— Съветникът Данет ми го даде за един мъж на име Бен Хадар. Ние на Ерандейн нямаме, как му казвате — фамилии. Трябва да си се чудил откъде се е взел пръстенът, къде го нося. И през цялото време...

Джеръл беше спасен от появата на един сребърен корабен робот, който се появи в стаята с поднос, отрупан с чинии с храна, обвити в енергийна пелена, която запазваше всичко топло.

— Помислих си, че може да искаш нещо за ядене, шефе — промърмори Си Си. Гласът стана леден. — Има достатъчно и за посетителя ти.

Благодарен за прекъсването Джеръл взе подноса от робота и го сложи на масата.

— Ако не ти харесва, само кажи. Генераторът за храна може да произведе всичко, което искаш.

— Знам — Нарин едва погледна към подноса. — Си Си ми обясни как работи. Опитах някои от храните от твоя свят.

За минута тя замълча, след което импулсивно каза:

— Как изглежда тя?

— Коя?

Вниманието на Джеръл беше приковано във вдигащите пара чинии с храна пред него. Не беше разбрал колко всъщност беше гладен. Яденето щеше да му осигури добре дошла пауза — време, през което да обмисли положението на Нарин и пречките, които поставя пред него.

— Си Си.

— Си Си? Това е компютър, а не човек.

— Но това не е ли като друг вид човек? Тя има глас и понякога... е, добре, мисля, че ми се ядосва. Точно като човек. — Нарин погледна към компютърния контролен блок. — Какво означава Си Си? Не е ли това име на жена от твоя свят?

Джеръл се спря точно в момента, когато щеше да започне да се смее. Той притежаваше кораба от години и Си Си беше за него просто част от машинарията, независимо от очарователния му глас. Човешки черти бяха вложени в корабните компютри като начин да се осигури компания на хора, които трябваше да прекарат месеци наред сами при пътешествията си в космоса. Само някои, много самотни души започваха да мислят за компютрите като за живи хора.

— Си Си не е нищо повече от първите букви на думите Управляващ компютър — каза той. — Което е официалното наименование на централния компютър, който контролира всички операции на кораба.

Нарин погледна отново към компютърния контролен блок:

— Тя от някой друг свят ли е тогава? Тя — то — на кораба ли живее през цялото време? На колко е години?

— Той не е... — Джеръл спря.

Нарин толкова бързо и лесно се беше приспособила към кораба и се ползваше от удобствата му — като например генератора за храна и учебния кабинет, че не му беше дошло наум колко малко всъщност разбира тя. Машините и идеите, зложени в тях, които той познаваше от дете, бяха напълно непонятни за нея. Тъй като идваше от един свят, в който само човешки същества можеха да помнят, да командват и да учат, то несъмнено щеше да ѝ отнеме доста време, докато възприеме напълно идеята за машина, която да може да прави всичко това.

— Ще ти обясня това по-късно — каза той. — Първо трябва обаче да си изясня какво да те правя — тихо прибави на себе си той.

Още докато тази мисъл преминаваше през съзнанието му, внезапна надежда го стопли.

Джеръл отвори очи, бързо отхвърли леката завивка и седна. Както обикновено, добрата храна и няколкото часа сън довършиха възстановителната работа на медицинския изолатор. Но този път го обзе енергия, която нямаше нищо общо с лекуването му, а беше свързана с присъствието на борда на една нежна жена, която не трябваше никога да узнае, че неговият кораб съществува.

Бяха прекарали няколко часа в разговор. Или по-скоро тя задаваше въпросите си един след друг, а той отговаряше колкото може по-пълно.

Той се измори и се оттегли в стаите си, но не можа да заспи.

Някъде посред разговора внезапно разбра, че за късмет разрешението на проблемите му се намираще тук, дотолкова, доколкото касаше Нарин.

След всичко, което се случи, не трябваше да я предава. Думите бяха като вълнуващ рефрен, който се повтаряше отново и отново в мозъка му.

Тя беше тук, на неговия кораб.

Независимо от страховете му, тя се беше научила да се приспособява към чуждия свят, в който толкова внезапно беше попаднала. От това, което му беше разказала, съществуваха много

малко неща, които да я върнат обратно. Опитите ѝ да защити своя град ѝ костваха всичко, на което държеше.

Той почувства болка за нейната загуба, но болката му избледня пред вълнуващото откритие, че и последните му съмнения се бяха изпарили. Той тихо се врече, че ще ѝ го каже по някакъв начин.

Сега, когато тя беше тук, нямаше да ѝ позволи да си отиде. Никога. Никога.

Ободрен от съня и подтикнат от внезапната нужда да види Нарин, да разговаря с нея, Джеръл изхвъркна от леглото.

Нарин се нуждаеше от време, за да приеме идеята, че никога няма да се върне къщи, време да възприеме това, че ще бъде с него. Щеше да има това време. Независимо от изкушението, независимо от това колко я желаше, Джеръл беше решен да не я докосва, докато не се убеди, че тя напълно е приела съдбата си.

Вратата към нейните стаи автоматично се отвори и Джеръл премина, без дори да помисли да съобщи за себе си. Миг по-късно той беше неспособен да мисли, нито да направи крачка напред, смутен от гледката на Нарин, която стоеше на отсрещната страна на стаята и се къпеше и триеше с гъба.

Беше гола и кожата ѝ блестеше, подканяща да я докосне. Като го видя, тя се изчерви. Джеръл очаровано отбеляза, че червенината на Нарин се спускаше от лицето към гърлото и беше обагрила дори белите ѝ гърди в бледорозово.

При нейното положение повечето от жените, които познаваше, щяха да грабнат кърпата или дрехите си в безполезен опит да се скрият. Някои по-безсрамни щяха да сменят позата си, така че да са по-прелъстителни.

Но Нарин беше много горда, за да подходи по този начин. Тя вдигна брадичката си и това беше всичко.

— Това — попита тя със студено неодобрение — навик ли ти е да влизаш в лични стаи, без да почукаш?

— Хммм, на тези врати не може да се чука.

Той знаеше, че това беше безсмислен отговор, но не можеше да измисли нищо по-умно.

Обърна се настрана, с поглед над нея, но изборът на посоката не беше от най-добрите. Широкото легло на спалнята се намираше в тази

част на стаята. Разхвърляната завивка и меките възглавници все още носеха следи от нейното тяло.

— Освен това, какво правиш?

Гласът му беше по-остър, отколкото имаше намерение, но не беше свикнал да попада в такава ситуация.

— Има много хубава баня и душ в тези помещения. Няма нужда да се поливаш с тази кана.

— Не знам как... Предпочитам да се къпя по този начин, благодаря — каза Нарин. — Чудесно се чувстваме така на Ерандейн.

Джеръл чу шума на дрехи и нейните леки стъпки, прекосяващи стаята към него. Обърна се и видя, че е навлякла роба от фабрично тъкана коприна, в тъмния цвят на сенчеста гора. Наситеният тон, контрастиращ с бледата ѝ кожа и тъмна коса, правеше зеленото на очите ѝ още по-блестящо. Трябва да беше изразил с очите си одобрение, тъй като Нарин се усмихна свенливо, забравила за недоволството си от непредизвестеното му идване. Учудена като дете, открило нещо необикновено, тя постави ръката си върху тежките гънки на плата, който покриваше ръката му.

— Никога не съм носила такова нещо — каза тя тихо. — Само Господарите и много богатите търговци можеха да си го позволят. Но дори и тогава, не съм сигурна дали в целия Ерандейн би могло да се намери нещо толкова красиво.

Главата ѝ внезапно се изправи. Очите ѝ потъмняха от тревога:

— Всичко е наред, нали? Това, че помолих Си Си да го направи вместо мен? Тя ми обясни как работят генераторите, как могат да направят почти всичко, което искам...

— Всичко е наред — каза Джеръл, борейки се с желанието да смъкне робата от тялото ѝ и да я вземе в ръце. — Този цвят ти отива. Гласът му леко трепна.

Нарин се усмихна и разцъфтя от топлината на неговото одобрение.

— Разтревожих се, че може да помислиш, че съм алчна, ако помоля за нещо толкова ценно, вместо за някои обикновени дрехи. Но когато Си Си ми показа картината и каза, че може да я направи...

В отговор Джеръл се усмихна, доволен от очевидната ѝ радост. Нямаше да намали удоволствието ѝ, като ѝ обясни, че за генератора не беше по-трудно да произведе дрехата, която носеше, от дрехите, с

които беше свикнала. Освен това, дори ако трябваше да плати цяло състояние, заслужаваше си заради удоволствието, което произведе у нея тази дреха.

Мисълта, че тя вече напълно разбираше принципите на генератора, то наведе на друга една.

— Обясни ли ти Си Си как действа всичко останало — попита той. — Като например светлините и компютърния блок, душа и какво още?

— Разбрах за светлините, започнах да проумявам някои от нещата, които компютърният блок прави...

— Но тя отказва да се научи да си служи с душа, шефе — гласът на Си Си ги прекъсна. — Опитах се отново и отново да ѝ обясня, но тя изглежда не схваща.

Джеръл можеше да се закълне, че долавя хапливи нотки в гласа на компютъра.

— Създава много допълнителна работа на корабните работи и мен — продължи Си Си. — Винаги трябва да идваме тук и да почистваме локвите, които оставя след себе си.

— Си Си, много добре знаеш, че това няма значение — започна Джеръл.

— О, аз не разбрах! — очите на Нарин бяха широко отворени от недоумение. — Само...

— Тя бързо схваща някои неща, шефе, за един примитив, но идеята да вземе душ изглежда не е по силите ѝ — сарказмът на Си Си се увеличи до краен предел. Джеръл сбърчи вежди сърдито към компютъра.

— Това не е важно, Си Си. Млъкни, Си Си.

— Шефе...

— Затваряй си устата!

Компютърът замълча. Ако не го познаваше по-добре, Джеръл би се закълел, че компютърът е все още в стаята, нацупен.

— Съжалявам, ако съм причинила някакви... — започна Нарин.

— Просто не обръщай внимание на Си Си или му кажи да си затваря устата — прекъсна я Джеръл, опитвайки се да я освободи от собственото ѝ объркване. И се къпи както искаш. Това не е проблем за корабните работи. Абсолютно никакъв.

— Опитвах да се науча как да използвам... душа — запелтечи Нарин. — Само че... Е, толкова е различно... и...

— Всичко е наред.

Сега вече бузите на Джеръл започнаха да се зачервяват. Той се опита да обърне разговора.

— Има ли щастието да посетиш навигационния център? Той е...

— Би ли ми показал как да го използвам?

— ... забележително място и... Бих ли какво?

— Показал как да използвам душа?

— Аз...

— Искам да науча всичко, което мога. Само това е... е, беше... Би ли?

Каквото и друго да носеше, освен еластичния си костюм, Нарин щеше да се увеси на ръкава му. В тази ситуация тя дърпаше ръката му и гледаше нагоре към него с широко отворени очи и такова молецо изражение, че Джеръл не можеше да се съпротивлява.

— Да, сигурно. Разбира се. Ще се радвам — добави Джеръл с престорен ентузиазъм. Мисълта за Нарин под душа, гола, с топли струи вода, играещи по тялото ѝ, можеше да го извади от равновесие.

— Би ли ми показал сега?

— Сега? — Джеръл преглътна трудно.

— Не можах да свърша... Ти влезе преди... искам да науча... — гласът на Нарин заглъхна.

Джеръл се върна към действителността и заедно с това се промъкна едно неясно чувство на вина. Докато той се отдаваше на живи фантазии, Нарин се бореше и се опитваше да се справи с още една по-чужда и вероятно заплашваща страна на новооткрития свят.

— Разбира се — внезапно Джеръл стана бърз и делови. — Лесно е. Сега ще ти покажа как да боравиш с механизма.

Той я поведе към тоалетната стая от едната страна на спалнята.

Стаята беше малка. Един отвор отляво водеше към съблекалнята, а друг към душа.

— Обясни ли ти Си Си за... — Джеръл посочи наляво.

— Ако искаше да бъде инструктор, то трябваше да бъде обстоятелствен.

— Си Си обясни всичко — бързо го прекъсна Нарин. — Тя дори ми обясни душа — два пъти. Само... — гласът ѝ се сниши от

неудобство.

Джеръл я погледна. Тя се взираше в отвора на душа с израз на твърда решителност. Недоверието ѝ към душа беше интригуващо. В разстояние на няколко дни тя особено бързо се приспособи към използването на учебния кабинет и към монитора, да си поръчва дрехи и храна от генератора и да се ориентира в кораба. А сега един прост душ почти я плашеше. Той отхвърли недоумението си и прекрачи през отвора към съблекалнята, която беше част от стаята с душа.

— Наистина е много просто — можеш да оставиш дрехата си на пейката тук. Ако искаш нови дрехи, трябва само да си поръчаш, и когато свършиш, те ще те чакат тук благодарение на корабните работи — той отвори вратата, която водеше към самия душ. — Трябва само да влезеш и да вземеш обикновен душ или да помолиш за всякакви специални температура, време, приток на водата, каквото и да е. Душът ще спре в мига, в който му кажеш.

— Душът — това е само излизащата от стената вода? — Нарин се промъкна покрай отворената врата с подозрение.

— Точно така.

Джеръл тихо се упрекна, че не е бил по-ясен. Никога преди не беше проумявал колко много неща вземаше за дадени, без да се замисля върху това, какво представляваха те или как работят.

— И когато му кажа да спре, той спира? Това ли е?

Нарин изучаваше душа, като че ли очакваше някакво особено отвратително същество да се появи внезапно.

— Това е. Защо не пробваш? Ще остана в стаята, в случай че имаш някакви въпроси.

— Опитах преди, но... — тя повдигна рамене. — Трябва само да вляза?

— Точно така.

Без да ѝ даде шанс да отговори, Джеръл се оттегли в главната стая. Какво в душа я притесняваше толкова? Каквото и да беше, той се надяваше, че неговото кратко обяснение щеше да премахне недоверието ѝ към механизма.

Настани се в един стол. Зад гърба си можеше да чуе струите вода, които потекоха. Това беше всичко, от което се нуждаеше Нарин, осъзна той някак самодоволно — човешкото докосване в противовес на безличното обяснение на компютъра.

В този миг вик на примесени ярост и отвращение долетя откъм душа, много скоро последван от шума на вратата, която се отвори отчаяно с трясък.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джеръл в миг скочи от стола и се озова в съблекалнята. Но онова, което видя там, не беше никакво страшно чудовище, а една много мокра и крайно възмутена Нарин, застанала извън обсега на душа, гола и покрита с течния сапун, който се впръскваше автоматично, след като този, който се къпеше, се намокреше достатъчно.

— Пак го направи! — избухна тя и докосна ръката си с погнуса. — Покрива ме с тази слуз всеки път, когато се опитам да използвам това подобие на душ.

Изведнъж една мисъл я озари.

— Това е сапун!

Ръката на Нарин застина така, както се опитваше допреди миг да отстрани лигавата гадост от кожата си.

— Сапун ли е?

Джеръл кимна със сериозен вид.

— Точно така.

— Но то се появи от стената, заедно със струйките вода.

— Това му е работата.

— Сапун — този път тя произнесе думата по-скоро учудено, отколкото с отвращение. Колебливо вдигна ръка към носа си и подуши тънкия слой сапун, който все още покриваше кожата ѝ.

— Мирише хубаво.

— Така се предполага.

— Сапунът, който съм виждала, винаги е бил на калъпи.

С усилие на волята Джеръл откъсна погледа си от нея и се загледа в някаква точка на отсрещната стена. Тя напълно беше забравила, че е гола, твърде погълната от това последно чудо, за да съзнава въздействието, което упражняваше върху него.

Но той не можеше да не забелязва голотата ѝ и му бе невъзможно да не обръща внимание на движението на ръцете ѝ, които се плъзгаха

по страните, гърдите и корема ѝ, докато тя се наслаждаваше на това ново усещане.

Колкото по-скоро успееше да я накара да се изплакне, изсуши и облече, толкова по-лесно щеше да му бъде да удържи негласното обещание, което си бе дал — да не позволява на потребността му от нея да усложни положението.

— Виж, не е толкова трудно. Щом си се научила да използваш компютърния пулт, ще се научиш и да се къпеш под душа.

— Не съм си и помислила, че може да е сапун! — Нарин вдигна очи към него. Радостта от откритието озаряваше лицето ѝ.

Джеръл сведе очи, но му беше невъзможно да я гледа само в очите, в устата или брадичката. Погледът му се плъзна надолу към гърдите ѝ, малки и стегнати, меко проблясващи от сапуна, после надолу към корема...

— По дяволите! — изръмжа той, неспособен да сдържа възбудата си. Хвана я за ръката и я тикна отново под душа.

— Душът се включва, когато застанеш под него. Просто му казваш какво искаш и готово.

Подобно на лека мъгла, топлата вода мигновено започна да пръска от разположените на три от стените, на известно разстояние една от друга редици от вертикални черни ленти.

Нарин подскочи.

— Как излиза водата от тези неща? — настойчиво попита тя. — Откъде се появява сапунът? Как му казваш да превключи? Какво...?

Водата се смеси с пръски сапун. Прибавен към слоя, който вече я покриваше, той образува пяна, която започна леко да се плъзга по кожата ѝ, а топлите, равномерни струйки вода я отмиваха от тялото ѝ.

— Няма ли да си развалиш дрехите? — попита Нарин с широко отворени очи. Прокара пръсти по гърдите му, сякаш очакваше черният еластичен костюм да се разтвори.

— Непромокаем е. — Не му беше лесно да произнесе думите през стиснатите си зъби. — Обърни се — нареди Джеръл. За да е сигурен, че ще го направи, сложи ръка на рамото ѝ и я завъртя.

Какво беше това моментно умопомрачение, което го докара до това състояние. Ако я погледаше още миг, ако ръката ѝ отново го докоснеше леко, не би издържал. Дори и така, еластичният му костюм

вече се разтягаше под напора на засилващата се възбуда. Слава богу, че тя не беше забелязала.

Само след миг разбра, че никак не е облекчил положението. Ни най-малко. С дланта си усещаше кожата ѝ, топла и мокра, а плътта под нея — стегната, но откликваща на допира му.

Сякаш по свое собствено желание ръката му се плъзна от едното ѝ рамо по извивката на гръбнака към другото рамо. От лекото триене, предизвикано от допира, се образува пяна от сапунени мехурчета.

Нарин беше толкова топла и истинска, толкова желана. Неспособен да се съпротивлява, Джеръл вдигна лявата си ръка и започна нежно и внимателно да докосва с пръсти раменете ѝ, след това гърба, после плавните извивки на ханша ѝ и отново нагоре. С всяка ласка, с всяко плъзване на ръцете му по тялото ѝ, дишането му ставаше все по-учестено, по-дълбоко и неравномерно.

Когато ръцете му я докоснаха, Нарин се изви назад. Едно толкова просто движение. Но той усети как то се ражда, как мускулите леко се плъзват под кожата ѝ.

Жестовете ѝ, начинът, по който откликваше на докосването му, бяха като силен наркотик, който отслабваше способността му да се владее и изостряше сетивата му. Постави ръце високо на гърба ѝ и започна нежно да описва с дланите си разширяващи се кръгове, докато раменете ѝ се повдигаха и отпускаха и тя се привеждаше под натиска на ръцете му.

Джеръл прокара палци по края на лопатките ѝ и те потънаха в плътта под тях, после бавно продължи нагоре по леката дъга на гръбнака като галеше, притискаше, масажираше. Огънят, който бушуваше във вените му, го подтикваше да продължава, по-бързо и по-бързо, и все пак му се искаше това нежно, мечтателно докосване да продължи вечно.

Пръстите му се плъзнаха нагоре към меката копринена завеса на косата ѝ, нежно докоснаха тила ѝ, вдлъбнатината зад ухото, извивката на брадичката, докато ръцете му обхванаха като в чаша главата ѝ.

Нарин издиша бавно, на пресекулки. Затвори очи и отпусна глава. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да покрият неговите. После тя бавно плъзна връхчетата на пръстите си по неговите пръсти, по ръцете му.

Жестът беше така лек, така деликатен, че той дори не беше сигурен дали го е докоснала. И все пак беше достатъчен. Дланите му

горяха, дъхът му беше спрял в гърдите, а някъде дълбоко у него огънят, който беше запалила, се разбушува още по-силно и пламъците заплашваха да го погълнат.

Със сподавен вик той се отдръпна от нея. Джеръл прокара ръце по гърба ѝ, по извивката на кръста ѝ, плъзна ги напред към гърдите. Малките хълмчета отстъпиха под натиска му, меки, покорни, но твърдите изпъкнали зърна потънаха в дланите му, прорязвайки огнена дия в чувствителната му плът.

Застанала до неговия могъщ торс, тя изглеждаше невероятно крехка. Но в малката ѝ фигурка имаше достатъчно страст и плам, достатъчно пулсираща жизненост, за да запълни и най-черните дълбини на вселената. С нея, единствено с нея той се чувстваше цял. Нямаше значение какво ги очаква. Тя беше негова, завинаги. За миг съзнанието за тяхната цялост го накара да замре, в плен на удивлението, че всичко може да бъде така просто, толкова естествено.

След малко леката мъгла на душа автоматично премина в силни, концентрирани струи, които упорито започнаха да обстрелват кожата му под еластичния костюм. Нарин се завъртя и се обърна с лице към него. После вдигна ръце, настойчива и обещаваща. От мислите, които изпълваха съзнанието на Джеръл, се роди увереността, че тя е негова, жадна за неговата любов и нежност.

С внезапна, отчаяна настойчивост той я притисна към себе си. Устните им се сляха. Джеръл простена и разтвори още по-широко уста, сякаш в глада си за нея беше готов да я погълне.

След миг тя се отдръпна назад. Дишаше тежко, сякаш нещо спираше въздуха в гърлото ѝ. Устните ѝ потръпваха, очите бяха притворени, полускрити зад клепките. Пръстите ѝ докосваха яката на еластичния му костюм.

— Костюма, свали го — настоя тя. Гласът ѝ беше нисък и дрезгав от страст.

След миг костюмът лежеше на пода под душа, забравен. Емоционалните прегради между тях бяха паднали. С костюма падна и последната физическа преграда.

Чувстваше се сякаш внезапно му бяха пораснали криле. Стори му се, че се рее, свободен от веригите на съмненията и колебанията, които толкова дълго го бяха теглили надолу. Нарин летеше с него,

споделяше неговия екстаз, караше го да се издига все по-високо и по-високо.

Но не беше достатъчно само да целуваш и галиш, да усещаш как другият тръпне под ласката. Оставаха две тела, две души, които копнееха да се слоят в едно.

Подбуждан от един нов, непознат за самия него импулс, Джеръл вдигна Нарин и притисна нейното топло и мокро тяло към своето.

Нямаше нужда от думи. Нарин разбираше всичко. Като го прегръщаше с отчаяна настойчивост, родена от собствения ѝ порив, тя обви краката си около тялото му.

Една крачка и Джеръл я облегна на стената, от която не излизаше вода. Широкият му гръб я предпазваше от равномерните пулсации на водните струи.

За миг им се стори, че висят неподвижно, неспособни да се издигнат нагоре. Тогава Нарин го погледна и в очите ѝ той видя гейнало обещание за любов, каквато не си беше представял, че съществува.

С радостен вик той я последва и телата им, самите им същества се сляха в онзи неостаряващ ритъм, докато топлите, силни струи вода се изливаха щедро върху тях.

Когато Нарин се събуди, завивките бяха усукани около краката ѝ, главата на Джеръл лежеше на гърдите ѝ, а ръката му бе обгърнала кръста ѝ, сякаш да я защити. Усети равномерните движения на гръдния му кош в съня и топлата ласка на неговия дъх върху кожата си.

Внимателно, за да не смути съня му, ръката ѝ докосна главата му и започна да оправя разбърканите кестеняви къдрици. С върха на пръста си тя проследи извивката на една особено непокорна къдрица.

Той я обичаше. Той наистина я обичаше.

Неизречените думи бяха опияняващи, в тях имаше нещо магическо. И все пак, макар съзнанието, че той я обича, да я сгряваше, тя продължаваше да усеща ледения дъх на тъгата. Джеръл не можеше да живее в нейния свят. Дори през краткото време, откакто се познаваха, за него беше много трудно да скрива от нея кой е и какъв е всъщност. Това не би могло да продължи цял живот. Тя беше убедена в

това и нямаше нужда да се опитва да разбере как и защо е толкова сигурна.

Ако останеха заедно, тя беше тази, която трябваше да свиква. Обичта към него означаваше да се откаже от всичко, което ѝ бе близко — приятелите, работата, града. От целия свой свят. Това бе висока цена за една любов, но беше цена, която тя на драго сърце би платила, стига само да знаеше, че Калинден и народът му са спасени.

Почти две седмици бяха изминали, откакто случайността я срещна с истинския свят на Джеръл. Две седмици на страх, на непрестанно удивление и открития. Две седмици, през които тя беше така погълната от усилието да научи всичко, което може, за Джеръл и кораба му, че почти забрави за тревогите на планетата под тях.

За това време на Ерандейн можеше да се е случило какво ли не. Войските на Калинден може би вече бяха победили диваците или пък водеха тежки битки с тези ужасни същества и с последни сили се държаха в очакване на помощта, която никога нямаше да дойде.

Не можеше да направи кой знае какво срещу диваците, но те не бяха единствената опасност, застрашаваща Калинден. И макар Нарин да беше сигурна, че може да стори нещо, дори само срещу интригите на Ксиант, беше напълно сигурна, че трябва да опита.

Внимателно, така че да не събуди Джеръл, Нарин се измъкна от леглото. За момент остана така, загледана в него в прилив на обич и радостно удивление, че обичта им е взаимна. После повдигна зелената копринена роба от скамейката край душа и тихо излезе от стаята.

След малко повече от час Джеръл я откри в работния сектор. Си Си не беше успял да ѝ предостави никаква информация за положението в Калинден, но компютърът беше предложил с неохота, както се стори на Нарин, да покаже на монитора снимките, направени преди няколко години, когато Службата за преоткриване беше посетила Ерандейн за пръв път.

Картини от Ануей и Маргаш, от фермите в централните равнини и ненаселените склонове на южните планини се сменяха бързо на екрана и осветяваха затъмненото помещение. Това беше нейният свят, видян през очите на една разузнавателна сонда. Градове, които никога преди не беше виждала, хора, които не познаваше, преминаваха пред погледа ѝ и изчезваха.

Беше, помисли си тъжно Нарин, като да гледаш изваяните образи на отдавна починали любими хора — нещо, което ти напомня за тях в самотните часове на нощта.

Макар вратата на работния сектор да беше отворена и звукът от стъпките на Джеръл да се поемаше изцяло от дебелия настилка, Нарин усети, когато той влезе и се насочи към нея. Тя не откъсна погледа си от екрана.

Известно време Джеръл не каза нищо, само гледаше образите върху екрана с болезнено чувство на страх, от което коремът му се свиваше.

Беше ли я загубил? Заспа в прегръдките на Нарин, спокоен, че тя го обича. Когато се събуди, нея я нямаше.

Сега тя седеше, неподвижна и безмълвна, и изучаваше тези картини от своя свят, който беше нейният дом, и се опитваше да вземе решение.

— Не мога да те пусна да се върнеш там — каза Джеръл и колебливо постави ръце на раменете ѝ. Усещаше напрежението в мускулите ѝ. Пръстите му я стиснаха.

— Обичам те. Не мога да те пусна да си отидеш. Не сега.

Тя бавно поклати глава. При движението косите ѝ погалиха пръстите му и коприненият им допир беше мъчително сладостен за него. Както беше застанал, зад нея и малко встрани, видя как устните ѝ лекичко се свиха в едва доловима гримаса на недоволство.

— Трябва да се върна.

Джеръл се наведе напред, за да чуе думите ѝ, толкова тихо го каза.

— Там имат нужда от мен — каза тя и сега гласът ѝ звучеше по-силно и по-твърдо.

— Не можеш — пръстите му я стиснаха още по-силно, отчаяно. Едва когато тя трепна, той отслаби натиска.

— Те не те послушаха преди. Какво те кара да мислиш, че ще те послушат сега? Какво би могла да сториш, за да промениш нещата?

Нарин се изправи и се обърна с лице към него, изплъзвайки се от ръцете му. Повдигна брадичката си.

— Не знам какво бих могла да направя. Не знам дори откъде да започна. Но трябва да отида — зелените пламъчета в тъмните очи

проблеснаха. — Ти би ли се отказал да търсиш брат си, само защото все още не си успял да го намериш?

— Това е друго! — раздражено отвърна Джеръл и веднага съжали.

Тя беше права. Единствено нуждата му от нея, страхът му, че ще я загуби, го караше да ѝ отрича правото, което отстояваше за самия себе си.

Той бавно поклати глава, а устните му се извиха в унила, печална усмивка.

— Същото е. Права си. Не мога да искам от теб да изоставиш града си, така както аз не мога да престана да търся брат си — той пое дълбоко въздух, за да се успокои. — Е, какво ще правим?

Нарин вдигна глава и го погали по бузата.

— Не знам. Все се опитвам да измисля нещо, да съставя някакъв план, но... — гласът ѝ постепенно замря.

Без повече думи тя потърси утеха в обятията му. Животът изглеждаше толкова по-прост, когато той я прегръщаше.

— Разкажи ми за Сантар — каза тя след малко. Джеръл я притискаше така силно, че гласът ѝ достигаше малко приглушен.

— Какво искаш да знаеш? — той поглаждаше гърба ѝ с ръка, бавно, успокояващо.

Нарин започна да се отпуска под ласката му. Усещаше как неговото тяло също се освобождава от напрежението.

— Що за човек е той? Сериозен? Лекомислен? Как изглежда?

Известно време Джеръл не проговори, само продължи да я глади с ръка по гърба. После каза:

— Той е по-млад от мен. Много по-млад. По-мек, по-голям идеалист. В редица отношения е едно много по-добро човешко същество, отколкото аз ще бъда някога.

От устата на Джеръл излезе нещо средно между смях и въздишка. Нарин усети как ехото се лута някъде из гърдите му, подобно на болка, която никога няма да отзвучи напълно.

— За двама братя винаги е трудно да се разбират помежду си — най-сетне продължи той. — Не съм убеден, че някога сме успявали напълно. Когато баща ни умря, аз бях вече мъж, а той все още момче. Аз напуснах Аркана, а той остана и се опита да намери своето място сред хора, които всячески се стараеха да забравят, че нашият род е

съществувал някога. Когато имах възможност, се връщах за по няколко дни. Последния път, когато го видях, току-що беше завършил обучението си и постъпваше в Службата за преоткриване.

От думите на Джеръл ясно прозираше съжаление за всичко онова, което той и брат му бяха пропуснали. Нарин се притисна към него, мълчаливо предлагаща утехата, макар и малка, но която единствено тя можеше да му даде. Понеже той не каза нищо повече, тя попита:

— Прилича ли на теб?

Този път Джеръл се засмя.

— Не, всъщност не. Сантар е по-нисък от мен, с по-fino телосложение. Косата му е също толкова къдрава, колкото моята, но е малко по-тъмна на цвят. Очите ни са в един и същ нюанс на синьото. Норваг се кълне, че си приличаме повече, отколкото ни се струва, но освен очите и къдриците, никога не съм откривал особена прилика.

Той леко се размърда, наведе се и натисна някакви копчета върху компютърния пулт, които беше използвала тя, за да разглежда снимките от Ерандейн.

— Сантар ми изпрати своя снимка. Направена е на Аркана малко преди да бъде изпратен тук.

Кадрите от Ерандейн изчезнаха и на тяхно място се появи неподвижният образ на строен млад мъж, облечен в плътно прилепнал по тялото костюм, който вероятно беше някаква униформа. Гледаше право пред себе си и върху деликатните му черти бе изписана кротка мечтателност. Косата му беше тъмна и много къдрава, а очите имаха същия син цвят като тези на Джеръл.

За миг шокът накара Нарин да се вцепени. Как беше възможно... Очите бяха други и все пак...

— Аз го познавам! — възкликна тя и се откъсна от прегръдката на Джеръл, за да достигне командния пулт. Изгуби известно време, докато се справи с все още слабо познатите ѝ копчета, но накрая успя да увеличи образа, така че лицето на Сантар почти изпълни екрана.

— Това е лечителят. Всъщност очите на лечителя са кафяви, а не сини, но, кълна се, това е същият човек. Кълна се.

— Какво искаш да кажеш? — настойчиво попита Джеръл, очевидно смутен от неочаквано бурната ѝ реакция.

— Лечителят, за когото ти разказвах. Той се грижеше за ранените, след като диваците нападнаха лагера. Като изключим очите, Сантар изглежда досущ като него!

Джеръл жадно се взря в нея, сякаш копнееше да ѝ повярва, а се страхуваше.

— Сигурна ли си?

Нарин кимна.

— Като изключим очите...

— Възможно е — Джеръл се взираше в екрана. — В дневниците на кораба на Сантар не е отбелязано, но все пак е възможно. Може да е променил цвета на очите си, да е заличил от паметта на компютъра...

Джеръл говореше на себе си, но Нарин не възразяваше. Ако не грешеше, ако наистина лечителят беше Сантар...

— Ако се върнем, би ли ми помогнала да открия този лечител? — попита Джеръл. — Възможно ли е да попаднем някак на следите му?

Нарин кимна. За един вестonosец това нямаше да бъде проблем.

Два часа по-късно Нарин, за изненада и на самата себе си, вече оправяше широката туника и шалварите, които Си Си ѝ беше направил с помощта на генератора. Никога преди не беше обличала дрехи на жена домакиня и те ѝ се сториха по-странни дори от първия ѝ еластичен костюм.

С Джеръл бяха решили, че ще е най-разумно първо да се върнат в Калинден. От нападението на диваците бяха изминали почти две седмици, време, достатъчно за оределите войски да се върнат в града, за да потърсят подкрепления и да се погрижат за ранените. Дори армията да не беше в Калинден, нямаше да бъде проблем да установят къде е, а с малко повече късмет ще открият и лечителя.

Нарин внимателно подбра дегизировката си. Ако се облечеше като вестonosец, щяха да я арестуват в момента, в който се опиташе да премине градските порти. Джаспериан нямаше да ѝ прости, че повторно е пренебрегнала заповедите му. Но никой не би очаквал да я срещне в дрехите на домакиня от крайградско имение. Толкова хора бяха потърсили убежище в Калинден, че щеше да потъне в тълпата, а

очевидната ѝ прилика с бегълците щеше да ѝ позволи да задава въпроси, без да се страхува, че ще събуди подозрения.

За Джеръл щеше да бъде малко по-трудно. Той беше твърде едър, а цветът на очите му — твърде очебиен, за да се слее с множеството. Нарин реши, че той трябва да облече дрехи подобни на онези, с които беше облечен преди, само че този път трябваше да са по-парцаливи и изцапани. Ако срещнеха някой, който го познава, Джеръл щеше да обясни, че през нощта се е откъснал от другите и се е изгубил в планините. Понеже не беше от Калинден, малцина биха се усъмнили в думите му.

Така поне се надяваше тя.

— Как изглеждам? — Джеръл отново беше влязъл в стаята ѝ, без да я предупреди.

Нарин можеше да се закълне, че дрехите му бяха същите като онези, които носеше, преди да го изранят звероподобните. Най-голямата разлика беше, че сегашните бяха по-мръсни, сякаш към предишната мръсотия се беше прибавила тази от още две седмици носене. Туниката и гамашите му имаха мазния блясък на кожа, която твърде дълго не е била чистена. Ръкавите на ризата бяха скъсани на няколко места, а подметките на ботушите му бяха износени почти до скъсване. Дори косата му изглеждаше така, сякаш отдавна не е виждала сапун. Само лицето и ръцете му бяха чисти, понеже за два часа беше невъзможно Джеръл да се сдобие с двуседмична брада, решиха, че ще е по-добре да изглежда все едно е успял да се поизмие криво-ляво и толкова.

— Тия дрехи са отвратителни, шефе — каза Си Си. — Надявам се да не ти стане навик да искаш подобни мърляви парцали, защото няма да ти ги правя.

Нарин не издържа и се усмихна.

— Ако не знаех със сигурност, че не е така, бих си помислила, че от седмици се мъкнеш по пътищата — каза тя, като го оглеждаше смаяно.

Той се ухили доволно и огледа преценяващо нейното облекло.

— С тези увиснали като торба дрехи и с шал на главата и в теб никой не би разпознал Шестия вестоносец на Калинден.

Нарин трепна. След като толкова дълго и упорито се беше готвила и беше успяла да стане добър вестоносец, сега водачите,

заради които за малко не изгуби живота си, я смятаха за изменница или в най-добрия случай за побъркана глупачка. Но беше твърде късно за съжаления.

— Виж какво ти донесох — каза Джеръл и протегна към Нарин малка сребърна кутийка с прикачена към нея сребърна верижка. — Това е портативен предавател за връзка с компютъра. В случай, че се наложи да се разделим, би могла да се върнеш на кораба. Абсолютно забранено е да се предоставя такава свързка на външни хора, но твоята безопасност е по-важна за мен от законите на Империята.

Нарин намръщено прехвърли кутията в ръце. Струваше ѝ се някак странно да мисли за кораба като за убежище.

— Как работи?

— Натисни с палеца тук — Джеръл посочи една овална вдлъбнатина в края. — Си Си е програмирал свързката така, че да разчита отпечатъците ти. Никой друг не би могъл да я използва.

Компютърът издаде звук, който можеше да се приеме за презрително изсумтяване.

— Силно се надявам да е така. Един първобитен на кораба е прекалено достатъчен.

— Млъкни, Си Си — каза Джеръл, без да откъсва очи от Нарин.

Тя втренчено гледаше сребрилата кутийка, а мислите ѝ препускаха. Какво би станало, ако...? Тя хвърли поглед към Джеръл.

— Възможно ли е да се направи свързката, която да може да се използва от всеки друг, дори от непознат?

Джеръл леко се намръщи.

— Възможно е, но поради съображения за сигурност, не е препоръчително. Ако няма начин човекът, който я използва, да бъде разпознат, всеки би могъл да се озове на борда — ъгълчето на устата му потръпна. — Както се случи с теб, например.

— А ако трябва да качиш някой, който не иска да се качи, как ще постъпиш?

— Много просто. Трябва само... Я почакай. Какво си намислила? — попита настойчиво Джеръл. В погледа му се появи сянка на съмнение.

— Ако успеем да качим Лейди Ксиант, тя няма да може да причинява повече страдания на Калинден. — Колкото повече се избистряше планът в съзнанието ѝ, толкова по-въодушевено звучеше

гласът на Нарин. — Бихме могли да я заведем на твоята планета или да я изпратим в някой град в най-затънтеното кътче на Ерандейн. Или пък...

— Или пък да забравим за това — довърши бързо Джеръл. — Идеята си я бива, но макар наистина да съм готов да наруша законите до известни граници, както и сторих, като ти дадох свръзката, нямам намерение да се забърквам в работите на Ерандейн дотолкова, че да отвличам твоята Лейди Ксиант.

Той замълча. Лявата му вежда весело се повдигна нагоре, когато забеляза упорития израз върху лицето на Нарин.

— Замисляла ли си се — продължи той по-меко, — че тя не би постигнала толкова много без подкрепата поне на част от хората си? Да отстраниш нея не означава, че ще спреш и тях. Те дори биха могли да използват изчезването ѝ като повод да нападнат Калинден, като обвинят града ви в отвличането и убийството ѝ. На каква подкрепа от другите градове биха могли да се надяват тогава хората ви?

Раменете на Нарин се отпуснаха унило. Идеята ѝ се беше сторила толкова добра.

Без да продума, тя излезе от стаята и последва Джеръл. Изведнъж стана неспокойна. Едно беше да бъде прехвърлена на кораба, когато най-малко очакваше това, а съвсем друго да позволиш съзнателно на една машина да направи така, че да изчезнеш и да се появиш отново, но на съвсем друго място. Нарин продължи да мълчи и когато спряха пред една на пръв поглед най-обикновена стена, която водеше към онова, което, както научи, се наричаше камера за прехвърляне. Стената се отвори и Джеръл прекрачи прага на помещението. След кратко колебание същото направи и тя.

За първи път, откакто попадна на кораба, Нарин се озова отново в празната сива камера със сводестите стени. Споменът за ужаса, който я беше обзел тогава, я накара да настръхне. Много беше научила оттогава, но този факт не ѝ носеше никакво успокоение.

— Всичко е наред — Джеръл беше застанал до нея и окуражително се усмихваше. Той я притегли към себе си, обгърна раменете ѝ с ръка и каза сякаш на стената.

— Добре, Си Си, да тръгваме.

В първия миг като че ли нищо не се случи. После Джеръл започна да избледнява. Нарин протегна ръка, за да го докосне, но него

вече го нямаше. Нямахте ги и пръстите ѝ, ръката ѝ...

Нададе вик. Но вместо да отекне в празната камера, викът ѝ беше отнесен надалеч от острия и студен вятър, който я хапеше безмилостно.

Сега и двете ръце на Джеръл я прегръщаха — топли, успокояващи, от плът и кръв, съвсем както преди.

— Добре ли си? — попита той, като наклони главата си към нея, за да може да го чуе през воя на вятъра.

Нарин кимна. Кимването ѝ излезе някак неуверено и слабо, както всъщност се чувстваше самата тя.

— Разбира се.

Джеръл я притисна в обятията си, после я освободи.

— Знаеш ли къде се намираме?

Вятърът ѝ се стори много по-студен сега, когато ръцете му не я прегръщаха. Нарин се почувства объркана и несигурна, но не искаше Джеръл да разбере колко ужасно изплашена беше в действителност. С усилие на волята тя насочи погледа си към голия склон, в подножието, на който бяха застанали.

Когато съставяха плана си, Джеръл ѝ беше обяснил, че Си Си може да ги остави в близост до Калинден, но мястото трябва да бъде такова, че да не ги забележат. Нарин беше предложила няколко възможности, а Джеръл остави на Си Си да избере най-близкото до Калинден място, което им гарантираше безопасност.

Сега, когато се огледа наоколо, Нарин разбра, че компютърът се е спрял на място, отдалечено само на петнадесетина минути ход от една странична порта в градските стени. Тя набързо оправи пояса на туниката си. Чувстваше се толкова необичайно без колана си на вестносец. После поведе Джеръл към града.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Три тежко натоварени каруци, охранявани от десетина въоръжени маткасенски войници, тъкмо минаваха през страничната порта, когато Нарин и Джеръл приближиха. Като се стараяше да гледа в нозете си като истинска жена от земеделско имение, Нарин заобиколи колите и се опита да се провре през вратата. Но човекът, който охраняваше входа, неочаквано я спря и ѝ препречи пътя с копие.

— Хей, ти, жено! Да не си въобразяваш, че ще се промъкнеш току-тъй?

Нарин рязко вдигна глава.

— Какво?

— Не можеш да влезеш.

— Как тъй не може?

— Ей тъй. Не може. И без това градът е пълен с народ. Не ни трябват още хора.

— Не ви трябват, тъй ли? — Гневът накара Нарин да настръхне и да забрави за каква се представяше. — Нямах право... — Една ръка я стисна за рамото, и не ѝ позволи да излее докрай негодуванието си.

— Какво става тук? — строго попита Джеръл, като се постара гласът му да прозвучи властно и в същото време да не ядоса пазача. — Защо не ни разрешаваш да влезем?

Навъсеният вратар нервно се размърда. Очевидно едрата фигура на Джеръл го беше смутила. Той хвърли поглед към съпровождащите колите мъже, двама, от които се отделиха от останалите и с извадени мечове закрачиха към тях. Тази подкрепа го окуражи и пазачът вдигна глава и погледна Джеръл с нагло предизвикателство.

— Градът е затворен. Никой не може да влиза, освен каруци с храна. Дали са заповед и аз я изпълнявам — злобно заяви той.

— Кой си ти? — настоя Нарин. — Не си спомням...

Джеръл стисна още по-силно рамото ѝ да замълчи.

— Заповедите трябва да се изпълняват, това е вярно — любезно се съгласи Джеръл, без да сваля поглед от войниците, които сега стояха

от двете страни на пазача. — Но тези заповеди положително не се отнасят до нас. Тази жена тук е загубила семейството си и няма къде да отиде. Мен ме наеха да...

— Никой не може да влиза — обяви единият от войниците.

— Точно така. Никой.

— Не мога да повярвам, че искате да ни оставите тук, навън! — възнегодува Нарин.

Но сега, когато и трите коли бяха вече зад крепостната стена, войниците се заеха да затварят тежките дървени порти. Пазачът и другите двама заотстъпваха към вратата, без да свалят очи от Нарин и Джеръл, здраво стиснали оръжията си в ръце. И тримата имаха вид на хора, които очакват да бъдат нападнати и са се приготвили да отбият атаката.

Най-напред войниците, а след това и пазачът се промъкнаха през тесния отвор, който си бяха оставили.

— Господарката не разрешава никой да влиза — каза той размахвайки копието си. После прибра и него вътре и портите се затръшнаха с глух тътен.

Известно време Нарин и Джеръл останаха като втрещени, вперили невидещ поглед в сляпата дървена стена пред тях. После Нарин вдигна глава, за да огледа масивните стени от сив камък над тях, като се опитваше да открие някакви следи от калинденската стража, която би трябвало да наблюдава входа. Нямаше жива душа. Никакво движение.

Един силен вледеняващ порив на вятъра я връхлетя и тя затрепери.

— Калинден е в ръцете на Ксиант — каза тя. Дори и до собствените ѝ уши гласът ѝ достигна приглушен.

Джеръл гледаше мрачно.

— По всичко личи, че е така.

— Трябваше да съм тук, трябваше да помогна...

— Щеше да си безсилна да я спреш. Ти вече се опита веднъж, забрави ли?

— Да, но...

Джеръл хвана ръката ѝ и я поведе надолу по пътя, по който бяха дошли.

— Колкото и да гледаме стената, нищо няма да се промени.

Въпреки протестите ѝ, той продължи да върви и не я пусна, докато градските стени не се изгубиха от погледите им. Когато я дръпна на завет под някакви скали, той добави:

— Ще се прехвърлим с помощта на компютъра. Някъде, където има малка вероятност да ни забележат, но по-голям шанс да научим нещо.

Нарин хапеше долната си устна и се опитваше да мисли бързо.

— Знам един малък склад, свързан със странноприемницата. Тя е известна на всички, а и не е далеч от Големия дворец, така че там винаги е пълно с хора. Можем да опитаме и с някой от магазините, на чиито собственици знам, че мога да разчитам. А и в двореца има много помещения, които...

Джеръл поклати глава.

— Дворецът отпада. Той вероятно е бил първото, на което Ксиант е сложила ръка. Магазините... — той се намръщи. — Не, и те не стават. Да опитаме със склада. Дори странноприемницата да е затворена, все ще намерим начин да се измъкнем навън.

Като следваше указанията на Джеръл, Нарин извади устройството за връзка с компютъра, което висеше на врата ѝ, скрито под дрехите. Тя постави палеца си в леката вдлъбнатина отстрани и установи, че вече общува мислено със Си Си. Трябваше ѝ малко време, за да преодолее объркването си от това, че някакъв глас звучи в главата ѝ, преди да успее да обясни на компютъра, къде се намира складът, който им трябва.

В продължение на няколко секунди не се случи нищо. После тя видя как Джеръл изчезва, за да се появи отново в едно тясно помещение, затрупано до тавана със сандъци и денкове. На оскъдната светлина, която проникваше през едно мръсно прозорче, Нарин едва успя да различи тясната врата, полускрита зад купчина дървени щайги. Без да се колебае, тя се насочи право натам.

— Почакай — гласът на Джеръл беше нисък и нетърпящ възражение.

Нарин настръхна. Не искаше да губи нито минута.

— Трябва да научим още нещо, преди да хукнем навън — каза Джеръл, като безпогрешно изтълкува упорито стиснатите ѝ устни. — Си Си, колко души има в сградата и къде се намират?

— Шестима из коридорите, двайсет и трима в голямата стая отпред, петима в нещо като кухня в задната част, четиринайсет в други стаи на сградата.

Нарин зяпна. Не беше сигурна дали наистина е чула гласа на компютъра или думите просто са се появили в съзнанието ѝ.

— Какво правят? — запита тя. — За какво говорят? Какво става там? Какво...

— Не мога да отговоря на тези въпроси — Си Си само дето не изсумтя презрително, толкова надменност имаше в интонацията му.

— Седни... — меко каза Джеръл и дръпна Нарин, докато самият той седнаше на пода. — Всичко, което Си Си може да различи, са подобните на човека форми на живот. С нищо друго не може да ни помогне.

— Тогава сами трябва да разберем какво става — настоя Нарин. — Нищо няма да постигнем, ако продължаваме да стоим тук — и тя понечи да се изправи, но Джеръл я дръпна пак.

— Седни. Ще тръгнем след няколко минути, но първо ще опитам да се свържа с Норваг. Може да е чул нещо и да знае нещо, които ние не знаем.

Нарин се съгласи неохотно. Успокоен, или поне докато приемаше, че тя няма да предприеме нищо необмислено, Джеръл облегна гръб на денковете и затвори очи. Нарин наблюдаваше като омагьосана как лицето му постепенно става безизразно и от него изчезват последните признаци на живот. Бръчките му се изгладиха, тялото му се отпусна вяло и сега единствено денковете го задържаха да не падне.

Нарин не знаеше колко време е изминало преди Джеръл да започне да излиза от унеса си. Очите му, наситено сини дори при тази мъждива светлина, трепнаха веднъж и още веднъж. Той се изправи и тръсна глава, за да я проясни.

— Е, какво стана? — попита нетърпеливо Нарин, понеже той продължаваше да мълчи. — Свърза ли се с Норваг? Какво ти каза той?

Джеръл въздъхна.

— Свързах се — в долната част на лицето му някакво мускулче трепна. — В Маткасен има бунт. Преди седмица Линдаз обявил, че ще изпрати още войски срещу Калинден. Хората в Маткасен не били съгласни и решили, че вече достатъчно са търпели. През последните

четири дни по улиците се водили жестоки битки, но според Норваг победата вече клони на страната на народа. Линдаз се е затворил в своя дворец, а бунтовниците контролират по-голямата част от града.

Нарин усети как върху устните ѝ нерешително заигра усмивка. Рояци въпроси затанцуваха в главата ѝ.

— Кой е водач на бунтовниците?

Крайчецът на устата на Джеръл леко се повдигна.

— Някакъв капитан от охраната на име Фалдок, но както изглежда, един от най-близките му помощници е твоят приятел Торк.

— Торк! — Нарин подскочи от изненада. — Но той е вестносец, Джеръл се усмихна още по-широко.

— Както и ти, любов моя, но това не те спря да сториш това, което смяташе за правилно, вместо онова, което очаквах от теб.

Нарин понечи да възрази.

— Но Торк... — думите спряха на устните ѝ. *Любов моя!* За първи път той изричаше тези съкровени думи. Дъхът ѝ спря в гърлото. Устните ѝ се разтвориха и за Джеръл това беше достатъчна покана.

Той се приведе напред и устните му допряха нейните. После пъхна език в устата ѝ и страстните му докосвания вече я подканяха да откликне на нежността. Нарин не се нуждаеше от увещания. Тя се люшна към него, за да отвърне на милувките му, жадна за още и още.

За известно време всяка мисъл за Калинден и сполетялото го зло, всяка тревога за приятелите ѝ и тяхната неизвестна съдба отстъпи пред непреодолимия копнеж, който докосването му събуждаше в нея. Към действителността я върна единствено звукът на гневни гласове, идващ някъде от вътрешността на странноприемницата. В уплахата си Нарин се изтръгна от прегръдките на Джеръл и се завъртя към вратата, сякаш очакваше да види как някой я разбива и нахлува при тях.

Макар че вратата остана затворена, гласовете се чуваха ясно. Джеръл се изправи, като проклинаше под нос, и извади сабята си, но гласовете постепенно утихнаха с отдалечаването на спорещите. Хвърли поглед на Нарин, която също се беше изправила и стоеше до него.

— Които и да са те, май трябва да сме им благодарни, че ни напомниха защо сме тук — каза той и повдигна вежди в знак на иронично примирение. — Уви. Тъкмо започна да ми се услажда.

Нарин бързо кимна, затруднена да намери подходящи думи. Не трябваше да оставя чувствата да вземат връх над нея и все пак не съжеляваше за тази кратка, страстна целувка. Думите любов моя още отекваха ясно в сърцето ѝ.

Джеръл се приближи до вратата и долепи ухо до дървото, като напрягаше слух да долови какво става в коридора. Като се увери, че всичко е наред, каза:

— Предполагам, че в тази странноприемница има кръчма. И сигурно там се намират онези дващест и трима души. Ако успеем да си намерим място, откъдето да чуваме какво се говори, без да бием на очи, може би ще разберем какво става в града.

Тъй като нищо по-добро не ѝ хрумна, Нарин предпазливо поведе Джеръл навън по тъмния и тесен коридор, край няколко затворени врати, после надолу по някакви стълби към приземния етаж. Почти бяха стигнали вратата на кръчмата, когато двама фермери, които едва се държаха на краката си след прекомерно отдаване на съблазнителните зафата или виното, се появиха зад един ъгъл и едва не се стовариха върху тях.

Джеръл бързо притегли Нарин към себе си. Мъжете не ги притесниха с нищо, освен с няколко цинични забележки, подхвърлени по адрес на жената, с която Джеръл е избрал да се забавлява, и ги отминаха, олюлявайки се нагоре по стълбите.

В кръчмата беше тъмно и толкова многолюдно, че почти никой не им обърна внимание. Късметът им отново проработи. Единствената празна маса им позволяваше да виждат добре стаята, главния вход и улицата.

Докато отпиваше от силната бира, която им донесе кръчмарят, Нарин напрягна слух и се опита да разбере смисъла на откъслечните реплики, които достигаха до нея. Независимо от пиянските шеги и смеха на прегракналите гърла, под повърхността се таеше гняв, подобно на прахан под наръч дърва. Трябваше само една искра, за да пламне пожарът.

— Четиринайсет войници на портите...

— ... убили го, докато се опитвал да каже...

— Съобщението гласяло, че Джаспериан е луд да...

— Нямало да ни помогнат. Така казали.

— ... на площада висят трупове. Нощем не можеш да припариш навън, не можеш да говориш...

— Цяло чудо е, че още не са затворили кръчмите...

С всяка дочута дума, с всяка гневна фраза, у Нарин растеше собственият ѝ гняв. Маткасен държеше в безмилостна хватка града ѝ, а онези, които дръзваха да се противопоставят, плащаха с живота си.

Умът ѝ кроеше план след план и после още в същия миг го отхвърляше. Какво можеха да сторят двама души срещу стотиците въоръжени войници, готови да убиват по най-незначителен повод?

Нарин нетърпеливо се размърда на стола си, после се обърна и се зае да наблюдава улицата. Минаваха десетки хора. Лицата им бяха безизразни и по тях не можеше да се прочете нищо. Все пак сред тях трябваше, и сигурно имаше такива, които желаят да се борят — собственици на магазини, търговци, фермери — все хора, които биха загубили много, ако Маткасен завладееше Калинден.

Някаква суматоха надолу по улицата привлече вниманието на минавачите и те се заотдръпваха настрани към сградите, разположени по протежението ѝ, очевидно уплашени да не бъдат замесени.

Нарин проточи шия и се опита да разбере какво става. Движението ѝ привлече вниманието на Джеръл. Той се завъртя и също погледна навън.

Внезапно пред погледите им изникнаха повече от десетина въоръжени маткасенски войници с извадени оръжия, готови за бой. Предвождаше ги гвардеец, чието лице им се стори познато. Нарин премигна, после се дръпна бързо назад, по-далеч от прозореца. Твърде късно. Гвардеецът ги беше забелязал.

— Да минем отзад, там има пътека — изрече Нарин, без да мърда устни.

Джеръл вече ставаше от стола. Едната му вежда беше повдигната в безмълвен въпрос. Той също беше познал гвардееца.

Едва бяха успели да се измъкнат иззад масата, когато вратата се отвори с трясък и отрядът маткасенски войници нахлу вътре. Появата им беше така внезапна и неочаквана, че единствено Нарин, Джеръл и момчето от кухнята, което бяха изпратили да събере мръсните чинии, стояха прави. Момчето се вкамени на място. Очите му бяха широко отворени от страх и то изгърва купчината чинии, които държеше.

Звукът от разбиващите се в каменния под чинии отекна високо в напрегнатата тишина.

— Е, войнико — каза гвардеецът с поглед впит в Джеръл, — виждам, че все пак си успял да се изплъзнеш от диваците.

— Очакваше те да свършат мръсната работа. Прав ли съм, Пардрейк?

Пардрейк наклони главата си настрани. Като се изключат тъмните му проблясващи очи, лицето му беше напълно безизразно.

— Да кажем, че с идването си в тази кръчма разреших един свой малък проблем — беше отговорът.

Ръката на Джеръл едва забележимо се плъзна към меч. Пардрейк се пресегна и сграбчи ръката на изплашения до смърт кухненски прислужник и едва не го събори на пода.

— Ако бях на твое място, не бих вадил сабята си тук, войнико. Момчето би могло да пострада в неразборията. Всъщност, ако не ме последваш доброволно, може да ми хрумне да го взема за заложник, когато все пак те измъкнем оттук.

Нарин се опита да извика, за да го предупреди, но Джеръл вече беше вдигнал ръце с разтворени длани.

Пардрейк се ухили — отблъскваща, пресилена гримаса, която с нищо не смекчи суровия блясък в очите му.

— Много благоразумно — с бързо кимване на глава той даде знак на хората си да обградят Нарин и Джеръл.

Момчето беше освободено в мига, в който двамата станаха пленници на Пардрейк. То веднага избяга и се скри в кухнята. Само неколцина от хората в кръчмата се опитаха да им се притекат на помощ, но бяха спрени от извънредно убедителния аргумент на опряния в гърлото меч.

За броени минути Нарин и Джеръл се озоваха на улицата. Ръцете им бяха вързани на гърба. Бяха им отнели оръжието.

— Как си позволявате! — гневно избухна Нарин, когато Пардрейк се изправи пред нея. — Нямахте да повярвам...

— Позволявам си много неща, защото Калинден е под властта на Маткасен, вестоносецо — каза Пардрейк студено. — Можеш да вярваш, в каквото си искаш. След малко ще получиш отговорите на част от въпросите си.

Без нито дума повече той се отдалечи надолу по улицата. Хората му, бдителни и нащрек за всяка евентуална заплаха, закрачиха под строй зад Пардрейк. Бяха обградили Нарин и Джеръл и така ги лишиха от всякаква възможност за бягство. За изненада на Нарин, вместо да се насочат към Големия дворец, Пардрейк ги поведе към по-отдалечената западна страна на града.

Израженията върху лицата на хората, с които се разминаваха, бяха от гневно свъсени до страхливо равнодушни. Никой не направи опит да ги спре. Повечето се отдръпваха настрани към сградите или във входовете на магазините, за да им направят колкото е възможно повече място.

Накрая Пардрейк спря пред някакъв стар склад в тъмна странична уличка. Маткасенски войници стояха на пост пред вратата и по протежение на цялата улица. Като удостои стражата само с едно отсечено кимване, той влезе в сградата, следван от Нарин, Джеръл и войниците. Пардрейк остави двама да пазят входа и освободи останалите войници.

В помещението имаше трима души, скупчени около някаква маса и приведени над разтворена пред тях карта. Нарин изумено се закова на място.

— Гравнар! Учителю! Какво...?

Гравнар се изправи. Смесица от учудване и радост озари старческото му лице.

— Шести вестносецо! — той прекоси стаята с разтворени за поздрав ръце. Преди още Нарин да успее да се опомни, той вече я прегръщаше толкова здраво, че имаше опасност да ѝ строши ребрата и да я лиши от възможност да диша.

Най-сетне, с ръце поставени на раменете ѝ, той се отдръпна назад. За голямо учудване на Нарин в очите му проблясваха сълзи.

— Нарин — прошепна той и гласът му изневери. Старият човек премигна и продължи по-уверено: — Мислехме, че си мъртва. Толкова време мина.

— Джеръл беше ранен — Нарин се поколеба. — Току-що се върнахме. Но не разбирам. Ти. Тези войници. Мислех, че...

— Тези хора ни помагат — каза Гравнар. Пръстите му стиснаха раменете ѝ. — Благодарение на теб, на твоите предупреждения, ни се предостави възможност, която иначе не бихме имали. А Пардрейк и

приятелите му ни дават още едно предимство, на каквото не сме се и надявали.

Нарин хвърли един поглед на Пардрейк, който стоеше и я наблюдаваше. Очите му бяха леко присвити, а лицето изкривено в кисела гримаса.

— Аз съм предан на своя град, вестоносецо, но не и на онези, които искат да го унищожат — каза той. — Твърде много хора загинаха вече, за да утолят жаждата за власт, която изгаря Господаря Линдаз и неговата Лейди. Независимо от клетвите си за вярност, много от нас избраха да се сражават на страната на Калинден.

— Тогава как да разбирам тези неща около китките ни? — настоя Джеръл с прикован в гвардееца гневен поглед.

Този път устните на Пардрейк се извиха в нещо като усмивка. Той искрено се забавляваше.

— Не можех да рискувам да ви оставя свободни. Не и преди да съм успял да ви обясня, нали? — той извади от пояса си кама и преряза най-напред въжетата на Джеръл, а след това и тези на Нарин.

Джеръл разтърка китките си със замислено вперен в Пардрейк поглед.

— Тогава в лагера, когато Ксиант ти нареди да ме убиеш, щеше ли да го направиш?

— Разбира се, че не. Защо мислиш, че съчиних онова оправдание, че не бих искал да привличам лешоядите? Щяхме да инсценираме бягството ти, но диваците ни спестиха това малко усилие.

Без да сваля очи от лицето на Пардрейк, Джеръл бавно кимна.

— И сега какво?

Пардрейк хвърли поглед към двамата мъже, които отново се бяха заели да изучават разтворените пред тях карти.

— Вашите и моите хора ще се срещнат тук след около час. Можем да тръгнем срещу Ксиант довечера, но ни е нужна повече информация, преди да вземем окончателно решение. А дотогава... — погледът, който той отправи към Джеръл, изразяваше нескрито любопитство. — С нас е един човек, лечител, който не спира да пита за теб, откакто вестоносецът идва да те търси в лагера. Познаваш ли го?

— Възможно е — гласът на Джеръл с нищо не издаде напрежението, което Нарин усети стаено под повърхността. — Може би е добре да се срещнем с него.

— Разбира се — Пардрейк отвори вратата и повика в стаята един от застаналите на пост войници. — Бек ще ви заведе при него. Не бива да излизате отново на улицата. От мен и от войниците ми се очаква да държим под наблюдение тази част на града, но имаме и още хора в няколко стари сгради, свързани с тази посредством тунели. Не бих искал също някой да се досети, че остатъците от вашите калинденски войски са намерили тук убежище.

Когато Нарин понечи да се обърне, за да последва Джеръл и постовия, Гравнар я спря като леко докосна ръката ѝ.

— Радвам се, че се върна, Шести... Нарин — каза той. Погледът му се отклони от нейния. — Постъпих като глупак — добави той с горчивина. — Трябваше да разбера... трябваше да знам...

— Няма значение — едва чуто произнесе Нарин. Беше ѝ неловко да слуша самообвиненията на учителя си. — Постъпихте така, както трябваше да постъпите. Джаспериан нямаше да повярва и на вас.

— Сигурно, но това не...

— Важното е, че накрая ми повярвахте.

Гравнар рязко вдигна глава. Срамът, който Нарин прочете в помръкналите му очи, я прониза като копие на звероподобен.

— Тизнърл ме накара да разбера какъв глупак съм бил — призна старецът. — Само вие двамата бяхте достатъчно проникателни и смели, за да действате, независимо от всичко.

— Учителю...

— Хайде, тръгвай. Приятелят ти те чака, а Пардрейк и аз трябва да обсъдим някои неща — Гравнар изпъна назад рамене в опита си да изличи от лицето си всякаква следа от чувства.

— Аз...

— Върви.

Със сълзи, които напиреха в очите ѝ, Нарин понечи да се обърне, но Гравнар отново я спря.

— Щастлив съм, че се завърна благополучно, Шести вестоносецо — каза той съвсем тихо.

Нарин успя само да кимне. Преди и двамата да се почувстват съвсем неловко, тя се завъртя и тръгна към вратата, където я очакваше Джеръл.

Джеръл мълчаливо следваше Бек по тесните, криволичещи проходи. Усещаше присъствието на Нарин зад себе си и ѝ беше

благодарен, че е с него сега, но мислите му летяха към безименния лечител, когото скоро щеше да срещне, човека, в когото се надяваше да открие своя изгубен брат.

Той пхна ръка в джоба на туниката си, където държеше записващия пръстен на Сантар. Пръстенът беше студен, масивен, и докосването му някак си вдъхна увереност на Джеръл. Когато се готвеха да напуснат кораба, той реши да го вземе в последния момент по-скоро като талисман, отколкото с намерение да го използва.

Най-сетне Бек спря пред отворената врата на някакъв стар склад. В по-спокойни времена помещението сигурно щеше да е пълно с чували зърно и денкове с кожи. Но сега в него бяха наредени, почти плътно едно до друго, около четиридесет набързо направени легла, повечето заети от хора, които лежаха зловещо неподвижни или се мятаха в пристъп на треска и непоносими болки.

— Лечителят обикновено е тук — каза младият човек. — Аз трябва да се връщам на поста си, затова ви оставям. С лечителя има няколко души, определени да му помагат. Ако не можете да намерите пътя сами, те ще ви отведат обратно в централната сграда.

Вниманието на Джеръл беше погълнато от стаята, на прага, на която стоеше, и той само кимна в отговор. Импровизираната болница беше добре уредена, но от проникналия навсякъде мирис на кръв, немити тела и болести му се догади. Трудно му беше да си представи своя някога толкова придирчив и гнуслив брат на подобно място.

Джеръл спря някакъв войник с прошарена коса и на патерици, който с куцукане минаваше покрай него.

— Има ли тук един човек, лечител, с къдрава коса и кафяви очи? — попита той.

Като чу описанието на Джеръл, върху грозноватото лице на мъжа се изписа израз на уважение.

— Искаш да кажеш лечителя от Елсин — каза войникът. — Той е добър човек. Научи и нашите лечители на туй-онуй. Спаси ми крака, а другите искаха да го отрежат.

Мъжът щеше да продължи да говори, ако Джеръл не беше го прекъснал с настойчивия въпрос, къде може да намери този лечител.

— Там, в ъгъла — посочи войникът. — При най-тежко ранените, онез, дето вече да са в гроба, ако тоз лечител не се грижеше за тях.

Джеръл поблагодари бързо на войника и се отправи към посоченото място. Нарин мълчаливо го следваше. Проправяха си път с труд, защото проходите между редиците легла бяха тесни, а и бяха заети от санитарии или по-леко ранени, които помагаша на онези, които не можеха да стават.

Слабата светлина, процеждаща се през тесните, пращни прозорци високо горе, не му позволяваше да вижда ясно. Джеръл беше прекосил повече от половината разстояние, когато забеляза един слаб, къдрокос мъж, наведен над леглото на някакъв войник, който се мяташе, измъчван от силна треска.

Джеръл спря. Сърцето му лудо заби в гърдите. Не можеше да бъде сигурен. Лицето на мъжа не се виждаше. Височината и телосложението бяха същите. Къдриците, които падаха върху яката на дългата, груба туника, също имаха познатия наситено кестеняв цвят.

Мъжът не вдигаше глава. Вниманието му беше изцяло погълнато от войника, за когото се грижеше. Най-сетне войникът се успокои, мъжът се изправи и се протегна, за да разкърши схванатото си тяло. Обърна се и огледа стаята, сякаш се опитваше да реши къде имаше най-голяма нужда от него. Погледът му отмина Джеръл, без да се спре, след това рязко се върна назад. За миг мъжът остана неподвижен. Тъмните му очи срещнаха погледа на Джеръл, после той заобиколи леглото и закрачи по пътеката към него. Джеръл не мърдаше от мястото си. Нямаше никакво съмнение — мъжът беше брат му. Но това не беше жизненият, мечтателен младеж, чиито впечатления през първите месеци от престоя му в Ерандейн Джеръл беше споделял с помощта на записващия пръстен. Това беше мъж, който познаваше самотата, срама, страданието. В кафявите очи, които гледаха прямо и открито, Джеръл видя стаена печал, скъпо заплатена с горчив опит мъдрост и спокойно достойнство, смекчено от болката.

Сантар се приближи до Джеръл и спря. Известно време никой от двамата не проговори. Сетне усмивка озари лицето на по-младия мъж и то стана по-красиво.

— Добре дошъл, братко — каза той тихо. — Когато вестносецът дойде в лагера да търси мъж на име Джеръл, много се учудих. Тя търсеше теб, нали?

Джеръл отвърна с усмивка:

— Ако не беше тя, сигурно никога нямаше да те открия — той отстъпи в страни, защото очакваше, че Нарин е зад гърба му. Тя обаче беше спряла десетина крачки по-далеч и той ѝ направи знак да се приближи.

— Името ѝ е Нарин. Тя е вестносец от Калинден и аз ѝ дължа живота си.

— От Калинден! — Сантар хвърли поглед към Нарин. По лицето му премина сянка. — Макар да се радвам, че те виждам, почти ми се иска да не те беше довеждала при мен. — Когато Нарин се приближи до тях, добави хладно: — Привет, вестносецо.

Погледът на Нарин се плъзна от Сантар към Джеръл и после обратно към Сантар.

— Привет, учителю — каза тя. После добави малко по-тихо: — Или Сантар, ако не възразяваш.

Сантар трепна. Трябваше му малко време, за да разбере напълно смисъла на забележката. Очите му се разшириха и той въпросително погледна към Джеръл.

По-възрастният брат кимна.

— Тя знае. Дори беше на кораба ми.

— Но защо? Как?

Без да продума, Джеръл бръкна в джоба си, извади оттам записващия пръстен, сложи го на дланта си и го поднесе към брат си.

Колебливо, сякаш не вярваше на очите си, Сантар взе пръстена и го завъртя между пръстите си.

— Моят пръстен — той произнесе думите почти шепнешком. Вдигна очи и срещна твърдия поглед на Джеръл. Гласът му внезапно изтъня.

— Преглеждал ли си съдържанието му?

Джеръл кимна и каза:

— Да.

— Тогава ти е известна част от вината ми, част от грешките, които направих.

Този път Джеръл само кимна. Мъчително беше да слуша самообвиненията, да усеща срама в гласа на брат си.

Сантар се извърна, за да огледа стаята. Погледът му се плъзна бързо по дългите редици от легла и ранените в тях.

— Но не знаеш всичко... — той хвана китката на Джеръл. — Ела. Да намерим някое място, където можем да поговорим.

Като видя, че Нарин се колебае, добави:

— Ти също трябва да чуеш това, вестносецо. В известен смисъл то засяга теб много повече, отколкото мен.

Намериха две празни легла, долепени до срещуположната страна. Джеръл седна на ръба на едното. Нарин предпочете да стои на пътеката. Без да сваля очи от брат си, Джеръл се пресегна и стисна ръката на Нарин, която тя майчински беше положила на рамото му. Присъствието ѝ, лекият натиск на ръката ѝ му подействаха някак странно успокояващо.

— Трябваше да се досетя, че ще дойдеш — Сантар седна на ръба на леглото, с лице към Джеръл. — Виждал ли си Данет? Говори ли с него? Как е той?

Джеръл кимна.

— Добре е. Помагаше ни да те открием. Изчезването ти го разтревожи. Много.

От упрека страните на Сантар пламнаха.

— Не можех да му кажа. Не исках да разбере какъв глупак излязох, не исках да знае за грешките ми. Аз... Виж, записът на пръстена не е пълен. Понякога просто го свалях.

Някакво мускулче трепна върху лицето му.

— Бях толкова млад и самонадеян, толкова сигурен... Не разбирах, че във вселената наистина има зло — той вдигна очи и се взря в Джеръл. — През повечето време ме мислеха за луд. Въобразявах си, че ако успея да им дам част от нашите знания, те ще управляват по-справедливо и хуманно.

— Е, хайде. Не си първият, който прави подобна грешка — каза Джеръл меко.

Устата на Сантар се изви в горчива усмивка.

— Знам, но мисля, че малцина са ставали причина за такова нещастие, за каквото съм отговорен аз.

— Какво имаш предвид? — попита Джеръл с недоумение.

— Имам предвид това страдание — каза Сантар, като махна с ръка по посока на стаята. — Аз съм причината, за първи път след повече от век, диваците да нападнат селища на хората.

— Ти! — Джеръл застина от изненада, после трепна. Нарин беше впила пръсти в рамото му.

— Точно така! Най-малкото косвено — лицето на Сантар беше мрачно. — Месец преди да пристигна в Маткасен, граничен патрул заловил двама диваци, които се навъртали далеч отвъд обичайните им места. Когато по-късно научих за това, само едното от съществата беше все още живо. Никой не правеше опит да влезе в контакт с него. Просто го държах в една мръсна клетка и когато им доскучаеше, започвах да го дразнят.

— И ти го освободи — предположи Джеръл. Сантар поклати глава.

— Използвах превеждащото устройство на кораба ми, за да науча езика му. После обучих и някои от пазачите да могат да общуват с него.

— Какво си направил? — Джеръл имаше неприятното чувство, че онова, което му предстоеше да чуе, му е вече известно.

Брат му трепна.

— Мислех, че така ще помогна на двете раси да се разберат. Не съм и предполагал, че Ксиант ще се опита да използва наученото, за да изпълни собствените си честолюбиви намерения.

Джеръл усещаше как, застанала до него, Нарин напрегнато слушаше.

— И тя изпрати тези войници, за да насъскат звероподобните срещу Калинден — Джеръл не задаваше въпрос. Знаеше, че е така.

— Те взеха със себе си пленения звяр, за да го използват като разменна монета — потвърди Сантар. — Умът на тези същества не е така остър като нашия. Езикът им е груб и не са способни на тънка мисъл. Но не им беше никак трудно да схванат плана на Ксиант. А след това и да го изпълнят.

Погледът на Сантар падна върху пръстена, който държеше. Той се намръщи, после го надяна на средния пръст на дясната си ръка.

Настъпи мълчание. От едно легло наблизко достигна стенание, несвързано бълнуване. Сантар го наблюдава, докато човекът се успокои. След това се обърна отново към Джеръл.

— Не остана много за разказване. Знаеш, че се оставих да бъда съблазнен от Ксиант. Тя беше толкова... красива, така... — устните на

Сантар леко помръдваха, докато той се опитваше да потисне внезапната болка, която заплашваше да го смаже.

— Не знаех нищо за звероподобните. Тогава още не. Тя ме упои. После двамата с Линдаз ме измъчваха, за да ме принудят да им разкрия още от онова, което бях научил. Изглежда съм изгубил съзнание, защото компютърът автоматично ме беше прехвърлил на кораба и така... изчезнах.

Джеръл усещаше болката на Сантар, вината, която подобно на силна киселина, разяждаше сърцето и душата на брат му. Нямаше думи, с които да облекчи тази болка, утеха, която би могъл да предложи.

— Ако някога отново я срещна, ако някога ми се представи случай... — лицето на Сантар се изкриви във внезапен пристъп на гняв. Той се изгърби. Ръцете му леко трепереха. Пръстите му хищно се свиха, сякаш беше сграбчил Ксиант за гърлото и я душеше. С явно усилие застави ръцете си да се отпуснат.

— Не мога да поправа стореното зло — поде накрая Сантар с тих глас. — Но не съм напълно безсилен. Използвах корабния компютър, за да изследвам растенията на Ерандейн и да установя кои от тях биха могли да се употребят за приготвяне на лекарства. Промених цвета на очите си и се върнах, този път като странстващ лечител.

Доколкото мога, предавам наученото на всеки, който прояви интерес.

Сантар въздъхна, после изпъна рамене назад и вдигна глава.

— Най-малкото, така помагам на онези, които иначе щяха да останат куци и сакати, да могат отново да ходят или да запазят ръцете си. Моите билки намаляват болката им, премахват треската и лекуват раните. Повече от това не бих могъл да направя.

Джеръл се сети за войника, който беше срещнал на вратата и който говореше за лечителя с благоговение и респект. Преди да успее да каже каквото и да е, Нарин шумно издиша, обърна се и с бавни крачки се отдалечи.

Джеръл тревожно се размърда. Отвори уста с намерение да я повика, после внезапно я затвори. Нито за миг не бе престанал да мисли колко са я потресли признанията на брат му, но нямаше смисъл да се опитва да говори с нея сега. Нищо, което би могъл да й каже, не би могло да омаловажи в нейните очи вината на Сантар за страданията

на нейния град. Нищо, което беше в неговите възможности или във възможностите на Сантар, не би могло да заличи стореното зло.

Джеръл се извърна отново към брат си и видя, че той също наблюдава отдалечаващата се Нарин. Испита внезапно желание да влезе в ролята на по-мъдрия и по-възрастен брат, да каже на Сантар, че е направил достатъчно, че е платил за грешките си. Канеше се да заговори, но нещо в тъмните очи, които го гледаха, го спря. Изражението на Сантар се смекчи в тъжна, кротка усмивка. Джеръл испита чувството, че брат му се е досетил за какво мисли.

— Стига толкова за мен — каза Сантар. — Имам още съвсем малко време на разположение, а ти още не си ми разказал нищо за приключенията си. — Погледът му бързо се плъзна към вратата, през която беше излязла Нарин, и отново се върна към Джеръл. Не каза нищо, но неизречените въпроси увиснаха във въздуха.

Съвсем накратко, Джеръл му предаде случилото се през последните седмици. Докато говореше, безпокойството за Нарин го обзе отново. И тя като брат му беше избрала един труден път и нямаше да се отклони от него, докато не стигнеше края му. А нейният път можеше да се окаже много по-опасен.

— И сега, когато знаеш, че с мен всичко е наред, ще се опиташ да помогнеш на нея — каза Сантар, когато Джеръл свърши. Не задаваше въпрос. — А после?

Джеръл не издържа и се усмихна.

— После ще ѝ покажа вселената. Мисля, че ще ѝ хареса.

Сантар се усмихна в отговор.

— В Службата за преоткриване и в Империята няма да останат доволни, нали знаеш?

— Знам — Джеръл стана. Усмивката му се стопи. — Но първо трябва да решим по-важни въпроси.

Сантар също се изправи. Отново лицето му стана мрачно.

— Ако мога да помогна с нещо... Като те виждам тук, като знам какво се случи... — и той решително повдигна брадичка. — Мисля, че е време да се захвана с нещо по-важно от варенето на целебни треви.

Джеръл тъкмо се канеше да откаже помощта на брат си, когато осъзна, че като се изключи Нарин, нямаше никой, на който би могъл да се опре с по-голяма готовност в онова, което им предстоеше. Пък и

Сантар имаше не по-малко основания от тези на Нарин да иска да спре Ксиант.

— С радост ще приема всяка помощ, която би могъл да ни окажеш — каза Джеръл, като стисна силно ръката на брат си. Внезапно беше разбрал, че се гордее да има за брат този мъж, в който се беше превърнал Сантар.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Нарин на два пъти се спъна в неравния под от бързане да се измъкне, да увеличи разстоянието между себе си и човека, който бе отговорен за страданията на толкова много хора.

Как можеше Сантар да е толкова глупав? Толкова заслепено наивен? Какво, по дяволите, е мислил, за да се опита да се сприятели с дивак — убиец? Как е могъл да си помисли, че може да вярва на тази вещица Ксиант? Защо? Защо? Защо?

Движена от гняв и отчаяние, Нарин можа да се спре, едва когато стигна до стълбите на препречената и заключена предна врата на склада. Свежият въздух и студеният вятър щяха да ѝ дойдат много добре, но тя не можеше да рискува да излезе на улицата в този момент.

Отначало започна да мисли дали да не се върне обратно, но след това се отказа от идеята. Гравнар и Пардрейк си имаха други задължения и твърде малко време, за да го губят с нея. Тя с удоволствие би им предложила услугите си, но каква полза биха имали те от вестоносец в момент като този?

Отчаяна, Нарин се сви на пода с гръб, подпрян на стената. Какво планираха Гравнар, Пардрейк, Тизнърл и другите? Какви оръжия имаха? С колко човека разполагаха? Ако не нападнеха довечера, колко дълго биха издържали, без да ги открият?

Нарин въздъхна, умът ѝ бе зает с мисълта за всички нови жертви, които ще бъдат дадени в опита да се завземе отново Калинден. Без да разбира достатъчно силите, с които си играе и в разрез с правилата, установени от собствените му хора, Сантар беше пуснал дявола върху собствените ѝ хора.

Ръцете ѝ се сгърчиха в безнадежден гняв. Ако само можеше по някакъв начин да го накара да плати за вредите, които беше причинил.

Но нямаше как да го направи.

Усилията му да поправи нещата и добрите му намерения бяха безрезултатни. Никой и нищо не можеше да върне мъртвите.

Тя предполагаше, че най-малкото трябва да се чувства удовлетворена, че Джеръл бе намерил брат си, но даже и това не беше по силите ѝ. А ако не можеше да се изправи с лице срещу брат му, как щеше да живее в бъдеще?

Пардрейк я намери малко по-късно, все още облегната на стената. Като го видя, Нарин скочи на крака зарадвана, че нещо е нарушило тежките ѝ мисли, че ще има възможност да се заеме с нещо, а не да се топи в безполезни притеснения, които не водят доникъде.

— Тук ли са всички? — попита тя. — Готови ли сте?

— Всички са тук, но няма нужда да се обсъжда каквото и да било — отвърна твърдо Пардрейк, — решението е взето. Довечера тръгваме срещу Ксиант.

— Сигурен ли си?

— Защо довечера? — въпросът ги накара да се обърнат почти едновременно.

Сантар с отчаяно лице стоеше на горната площадка на стълбите. Джеръл се беше спрял на половин крачка зад него. Тъй като Пардрейк не отговори, Сантар попита отново:

— Защо довечера?

— Защото нямаме избор. Ксиант има намерение да застави Джаспериан да абдикира довечера — прозвуча най-последният отговорът. — Ако Джаспериан откаже, животът му ще бъде застрашен.

Единственият отговор на новината бе слабият протестен вик на Нарин. И тъй като нито един от тримата слушатели не каза нищо, Пардрейк допълни:

— Вестоносецо, ти и твоите приятели ще дойдете с мен. След няколко минути ще се срещнем, за да обсъдим плана за атака. Освен това вие се нуждаете от подходящи оръжия.

Джеръл кимна в потвърждение и пристъпи напред, но Сантар го изпревари.

— Аз също ще дойда.

— Вие, лечителю? — Устата на Пардрейк се отвори от учудване. — Но...

— Имам си причини и при това умея да се бия много по-добре, отколкото можете да предположите.

Даве и без да знае мотивите на Сантар, Пардрейк разбираше достатъчно от хора, за да не започне да спори с човек, който бе решен

да направи нещо. Устата му остана затворена.

— Много добре, тогава да вървим.

Те незабавно се върнаха в стаята, където бяха срещнали Гравнар. Мислите на Нарин приличаха на заплетен лабиринт от неясни планове, безполезни размисли и силни страхове, които даже и обучението ѝ на вестоносец не можеше да потисне. На няколко пъти тя почувства топлия поглед на Джеръл и два пъти той я докосна, кратко, като че ли да се увери отново. Тя се приближи по-близо до него, благодарна за присъствието му и радостна, че е решил да се бие за Калинден. Но даже и това, сравнено с неясното бъдеще, беше твърде слабо успокоение. Ако загубят... Нарин насила отпъди тази мисъл от ума си. Не, те нямаше да загубят. Те нямаха право да загубят.

Стаята беше пълна с ядосани и намръщени мъже и жени, които носеха униформи на Калинден и Маткасен. Нарин се спря на прага, учудена от броя на маткасенските гвардейци, които се бяха присъединили с намерението да се бият срещу Ксиант. Тъй като те, както Пардрейк, всъщност играеха двойна роля, излизаше, че силите на Маткасен бяха много по-слаби от предишните ѝ предположения. Това беше слабо утешение, но все пак беше утешение.

Нарин си проправяше път през тълпата, подтиквана от ръката на Джеръл, която тежеше на рамото ѝ, докато най-после си намери местенце в предната част на кръга, откъдето можеше да вижда и чува какво става. Джеръл и Сантар застанаха от двете ѝ страни. Заради ръста си Джеръл успя да събере няколко протеста, че пречи на тези, които стояха зад него, да виждат. Но само един намръщен негов поглед беше достатъчен, за да успокои околните.

Седмината мъже се разположиха около масата, като в центъра на кръга бяха съветниците и водачите на войската и от двата града. Тизнърл беше седнал в най-отдалечения край с лице към нея. Той беше единственият съветник от Калинден. Привлечен от настоящия поглед на Нарин, той погледна към нея и се усмихна. Нима той беше единственият съветник, който беше ѝ повярвал, чудеше се тя. Или беше единственият, който бе успял да се изплъзне от капана на Ксиант?

На групата беше нужен половин час, за да може да вземе окончателно решение за планираната атака. Докато ги наблюдаваше, Нарин не можеше да спре да се учудва на желанието на двете страни

да работят заедно. Та нали войските на Маткасен ще трябва да се бият с приятели, може би с роднини. Войските на Калинден можеха да намерят твърде малко причини, които да ги накарат да вярват на когото и да било от Маткасен и въпреки това имаше такава вяра. Ако всичко минеше добре и Джаспериан бъдеше възстановен на трона, сътрудничеството, което се наблюдаваше в тази стая, щеше да се отрази добре на бъдещите отношения между градовете.

Тизнърл, като че ли прочел мислите ѝ, на глас предупреди:

— През тези няколко дена ние работихме добре, независимо от това, че се подчиняваме на различни владетели. Но не бива да позволим този факт да ни попречи да видим реалността. Всички войници на Калинден, които не са мъртви или затворени от Ксиант, са с нас. Но те са твърде малко. Много от Маткасен, потресени от безсмислените убийства и от несправедливостта, избраха да се противопоставят на Лейди Ксиант. Да се вземе такава решение е много тежка задача и ние от Калинден ви се възхищаваме за това. Но вашият брой е далеч по-малък от тези, които избраха да останат. Войниците, които все още се бият на страната на Лейди Ксиант, са отпочинали, добре въоръжени и са наясно, че ако опитът им да завладеят Калинден не успее, те ще загубят много.

Тизнърл замълча и погледът му потъна в смълчаната група хора около него.

— Даже и да успеем довечера, почти е сигурно, че Линдаз ще поведе срещу нас още повече войски, за да освободи съпругата си. Не можем да приемем, че нещата са предрешени.

Нарин си отвори устата, почти готова да им каже за информацията, която им беше дал Норваг. Но преди да може да проговори, Джеръл прочисти гърлото си и звукът я накара да подскочи.

— Колкото до това, съветнико — каза Джеръл, — можете да забравите опасността, че Линдаз може да атакува скоро. Чух, че народът на Маткасен е въстанал срещу него. Вероятно той е много позает с това да спасява собствения си град, отколкото да атакува Калинден.

В първия момент всички замълчаха от учудване. И колкото повече разбирането заменяше учудването, толкова повече шум се разнасяше в стаята. Хората от Калинден внезапно започнаха да се смеят, да викат и да се удрят един друг по гърба с ентузиазъм. Хората

от Маткасен или продължаваха да стоят, където бяха, замръзнали на местата си от шока, или се движеха наоколо без определена цел. Едно нещо беше да не подкрепиш една жена — убиец, която се стреми към власт и лична изгода, и съвсем друго да си представиш града си, потопен в кърваво въстание.

— Сигурен ли си в това, войнико? — прозвуча въпросът на Тизнърл над шума. — Как го научи?

— Няма значение как съм го научил, съветнико. Сигурен съм, че информацията е точна. Възможността за нападение от страна на Маткасен не трябва да ви тревожи в близкото бъдеще.

Колко ли правила на своя собствен свят нарушаваше Джеръл, като разкриваше информацията, която беше получил от Норваг, чудеше се Нарин. И въпреки това, той не беше се поколебал, тъй като знаеше колко ценно за нейния народ е това сведение.

В объркването от шум и движещи се хора Нарин дръпна Джеръл за ръкава, изгаряща от желание да изрази благодарността си. Той погледна към нея и топлият поглед в очите му, леката усмивка върху устните му направиха благодарностите ѝ ненужни. Той беше разбрал мислите ѝ, без да е казала нито дума.

— Нека намерим Пардрейк — каза той, като постави ръката си върху раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Той ни обеща оръжия и тъй като неговата група е една от тези, които ще атакуват двореца, предполагам, че ще настояваш да те включи.

— Нали не се опитваш да ме убедиш да остана тук? — попита Нарин, сигурна, че отговорът вече ѝ е известен.

Ъгълчето на устата на Джеръл се изкриви в тъжна загриженост.

— Водя само тези битки, за които съм сигурен, че ще бъда победител.

Те започнаха да си пробиват път към вратата и в залата. Плътно зад тях ги следваше Сантар. Намериха Пардрейк наблизо, в малка стая, замислено изучаващ няколко саби, поставени на масата пред него. При влизането им той хвърли бегъл поглед към тях и отново върна вниманието си върху оръжията. Нарин можеше да почувства гнева му даже и през стаята, гняв, който го нямаше преди това.

Той избра една тежка сабя и я размаха срещу невидим враг. Докато се изправяше, с очи все още втренчени в острието ѝ, той каза:

— Бях едва на шестнайсет, когато постъпих в армията на Маткасен. По онова време Линдаз беше едва на трийсет и две или и три и все пак вече две или три години той бе владетел и ни бе направил един от най-силните градове в Западен Ерандейн. Гордеех се, че му служа, гордеех се с това, което той бе постигнал.

Пардрейк ги погледна открито и срещна питащите им погледи, а устата му бе свита от потиснат гняв.

— Той се ожени за Ксиант, когато бе почти на четирийсет, и веднага след това нападна и превзе града Равелат, когато бе почти на четирийсет и една. Тя го беше убедила, че Маткасен не трябва да търпи обидите и крадливите набези на един дребен съсед.

Той ги погледна, сякаш ги предизвикваше да му отговорят.

— След Равелат Линдаз започна да се вслушва в предложенията на неговата Лейди. Аз се бих в три нападения срещу други градове. Всичките бяха успешни. Не можех да преглътна мисълта за още едно, и то под ръководството на Ксиант. — Когато никой не промълви нито дума, Пардрейк сви рамене, после се обърна и постави сабята на масата. — Колкото и да мразя жена му, никога не бих въстанал срещу Господаря на моя град, никога.

Тишината натежа, звънтяща като опънато въже. Най-накрая Нарин пристъпи към Пардрейк:

— Ти си начело на група, която ще нападне двореца, аз ще ви водя.

Пардрейк срещна спокойния ѝ поглед, очевидно несигурен в това, какво да отговори.

— И Са... лечителят и аз също ще ви придружим — допълни Джеръл, като пристъпи в стаята. Сантар остана на входа, мълчалив и напрегнат.

— Твоята помощ, вестносецо, е добре дошла — каза най-накрая Пардрейк. — Гравнар ще води друга група и затова се нуждаем от някой, който добре познава двореца — погледът на Пардрейк прескачаше от Нарин към Джеръл и обратно. Ръцете му спряха да гаят сабята. — След четири часа тръгваме за двореца — каза той най-накрая.

Вятърът беше станал още по-силен и режещ. Нарин едва можеше да гледа. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху вратата, където току-що бяха изчезнали Пардрейк и още петима мъже от групата му. От тях нямаше знак, което означаваше, че още не бяха стигнали до тайния тунел, който щеше да ги отведе в двореца. Тя дръпна зелената лента на ръката си, която показваше, че е от въстаниците. Беше твърде силно завързана, но сега нямаше време да я завързва отново. Нарин погледна към небето над главата ѝ, пълно със звезди. Брилянтната водеща светлина все още не беше се спуснала до мястото си до полярната звезда, което щеше да послужи като сигнал за групите, които сега бяха разпръснати из града, за да започнат нападението. Навярно оставаха още около двадесет минути.

Нарин погледна назад към Джеръл, Сантар и останалите двама войници. Джеръл беше единственият, който наблюдаваше улицата.

Той беше застанал пред нея. Лицето му изглеждаше като тъмна маска в още по-тъмната нощ. Нарин не можеше да види чертите му, но можеше да долови загрижеността му. Тя мълчаливо протегна ръка към него. Искеше да го докосне и от този допир да получи увереност. От усещането на тялото му, от топлината и мощта, от мълчаливата му сила.

Когато усети докосването ѝ, Джеръл покри малката ѝ ръка със своята. Пръстите ѝ бяха студени и той можеше да почувства лекото ѝ треперене под напора на неумолимия вятър. Той нежно потри ръката ѝ с дланта си, опитвайки се да я стопли.

За първи път от много години той усещаше вкуса на страха. Не страх за него самия, а за нея. Тя нямаше никакво оръжие, освен ножа си на вестносец, който Гравнар ѝ бе подарил. Съвсем скоро те всички щяха да се изправят срещу тежковъоръжени, добре обучени войници, които нямаше да се поколебаят да я разсекат, както биха направили с всеки друг техен противник.

Макар да знаеше, че трябва да мълчи, Джеръл почти бе готов да изрече с думи топлината и любовта, които го изпълваха. Единственото, което го спря, бе лекото изсвирване на Пардрейк — сигнал, че трябва да тръгват.

И петимата бързо пресякоха пустата улица и се шмугнаха във въображаемата безопасност на отсрещната сграда, а после, без да говорят, последваха Пардрейк през претъпкания магазин на търговец

на платове към задния му склад. Единствената свещ, която държеше единият от мъжете, хвърляше толкова слаба светлина, че Джеръл едва можеше да различи внимателно наредените на купчини платове, които заобикаляха отворена врата, водеща някъде под пода. Преди да тръгне по стръмните стъпала той се увери, че Нарин го следва плътно, с кама в ръката.

Те не срещнаха особени трудности, докато преминават през подземния тунел. Трудно се оказа преминаването през тежката дървена врата на другия му край.

— Няма да можем да се промъкнем — изпъшка един от калинденските войници след няколкоминутни безплодни опити. — Или е барикадирана, или е спуснато резето, или и двете. Не можем да преминем.

— Трябва! — настояваше Нарин, като се опитваше да види нещо покрай един от маткасенските войници, който стоеше пред нея.

— Нямаме време да се връщаме.

— Тогава как ще го направим? — промърмори трети, който също беше опитвал да отвори вратата.

— Нека да опитам.

Нарин се обърна да погледне зад себе си, несигурна кой бе изрекъл думите. Беше Сантар. В неясната светлина от свещта лицето му изглеждаше заплашително бледо.

Той не изчака да получи разрешение, просто си проправи път към вратата и веднага започна да реже по дървото с късата си кама.

Вратата леко се разклати под напора му, после дървото се пропука. Сантар се протегна и дръпна тежката летва, която блокираше входа. Даже и след това кутиите и балите, които бяха струпани от другата страна, все още продължаваха да им пречат да отворят докрай останалата част от вратата.

Сантар, подпомогнат от Джеръл, притисна вратата и най-накрая успяха да я отворят толкова, че да могат да се промъкнат. Той мина пръв, последван от двама войници. Нарин се беше приготвила да мине първа, но Джеръл се промуши през отвора преди нея. От тъмното зад вратата Нарин чу проклетия, а после ужасяващия трясък от преместването на това, което е било натрупано в стаята. Пардрейк изпсува и после си проправи път със свещта в едната ръка и със сабята

си в другата. Нарин бързо се промуши през отвора преди някой друг да успее да я измести отново.

Въпреки че Пардрейк се беше качил върху купчина кожи, за да може да освети по-голямо пространство със свещта, извиващите се сенки и заплашително нахвърляните бали и кутии правеха склада място опасно за преминаване. Докато останалата част от групата им си проправяше път през отворената врата зад гърба ѝ, единственият избор на Нарин беше да пропълзи над и около препятствията, доколкото можеше.

Тя намери Сантар и Джеръл от другата страна на стаята, опитващи се да отворят вратата към другата зала. Те се хвърлиха през нея, сабите им бяха извадени от ножниците, готови за съпротива. От другата страна нямаше никой. В една противоположна стая вляво мътната светлина на прозорче осветяваше пукнатина в стената, в която имаше стълба, водеща навярно към горните етажи.

— Вестоносецо! — Пардрейк махна към стълбите. — Къде е най-вероятно да държат Джаспериан? Мислиш ли, че можем да преминем по-нататък в залата, без да ни забележат?

Нарин бързо премисли възможностите, после поклати глава отчаяно.

— Би могъл да бъде навсякъде. В неговите стаи, в килиите най-долу... Дворецът е голям...

Пардрейк се поколеба само за секунда.

— Ясно. Тогава ни води към стаите му. Ще започнем оттам.

Нарин кимна и тръгна към стълбите. Те бяха стигнали до втория етаж, когато до тях стигна шумът на далечен бой. Тя се поколеба, като се опитваше да определи местоположението на биещите се по смесените шумове, които се чуваха над тях.

— Бият се на главния етаж. Почти съм сигурна! — извика тя.

— Няма значение — Пардрейк ѝ махна да продължи. — Първо трябва да намерим Ксиант, защото тя ще се опита да се измъкне колкото се може по-бързо от опасността.

Нарин го погледна замислено, после кимна и се отправи още по-бързо нагоре. При всяка стъпка тя усещаше присъствието на Джеръл зад себе си, толкова близко, като нейна собствена сянка, но далеч пожелано.

И с всяка стъпка нарастваше напрежението ѝ, докато всеки нерв от тялото ѝ започна да трепери. Ксиант държеше Джаспериан. Без съмнение тя знаеше, че се опитват да я атакуват. Нищо не можеше да я спре да убие Господаря на Калинден, особено ако собствената ѝ безопасност беше застрашена. Но къде ли би могла да се скрие в този огромен дворец?

Нарин внезапно се спря, поразена от неочакваната мисъл. Към какво се стремеше най-много Ксиант? Власт! А къде беше центърът на властта в двореца, ако не в приемната? Точно там стоеше тронът на Господаря, физически символ на властта и влиянието, към което Ксиант се стремеше толкова отчаяно.

— Зная къде са Ксиант и Джаспериан! — извика тя, като внезапно се завъртя.

— Но...

— Как можа...

Нарин не обърна внимание на въпросите на Пардрейк и Джеръл и на обърканото мърморене на останалите.

— Последвайте ме!

И без да се обърне, за да провери дали я следват, тя се понесе обратно по пътя, откъдето бяха дошли, с камата на вестоносец в ръка, готова за бой.

Малка стълба. Къса зала, отново друга стълба, този път по-широка и по-добре осветена. След това открита тераса отляво към главната зала и още шум от бой.

Нарин направи още две стъпки наляво и Джеръл рязко я дръпна.

— Къде отиваш? — попита той остро.

— Главната зала! — Нарин се бореше да се освободи от хватката на ръката му, но не успяваше.

— Това е мястото, където тя ще го заведе. Тя иска власт и превземането на Калинден ще изглежда по-легално, ако Джаспериан ѝ даде пръстена на владетел там, в главната зала.

— Но залата не може да се защитава лесно и при това вече я атакуват — протестираше Джеръл.

— Тя е права! — внезапно намръщване на Пардрейк беше заплашително в яростта му. — Ксиант не се интересува дали стотици нейни войници ще загинат, за да я защитят, стига тя да получи това, което иска.

— Има странична врата. Скрита е зад драперии и почти никога не се използва... — Нарин почти подскачаше от нетърпение да тръгне.

— Как ще стигнем дотам? — Джеръл изглежда искаше да ѝ повярва, но все още не бе готов да тръгне.

— През личната стая за срещи зад главната зала. Но трябва да минем оттук — Нарин махна наляво, където шумът от битката беше най-силен.

Джеръл и Пардрейк си размениха погледи и кимнаха. Когато Пардрейк тръгна напред, Джеръл дръпна настрани Нарин, за да не пречи на мъжете, които бързо последваха Пардрейк.

— Стой зад мен, чуваш ли? — заяви остро Джеръл, като раздруса Нарин.

— Това е моят град!

Джеръл се намръщи, а после я дръпна към себе си.

— А ти си моят живот — каза той, точно преди да покрие с устата си нейната в ядосана целувка.

— Не бих могъл да го понеса, ако нещо ти се случи сега — добави той малко по-късно. — Стой зад мен, за да мога да те защитавам. Разбираш ли?

Нарин можа само да кимне, но жестът беше напълно безполезен. Джеръл вече се носеше към биещите се отпред.

Широкият коридор изглеждаше пълен с мъже, всеки се стремеше отчаяно да убие противника си, преди противникът му да го е убил. Нарин се спря, шокирана от това, което видя пред себе си. Джеръл? Къде беше Джеръл? Паниката почти я обхвана. Хората на Пардрейк вече се бяха слели с останалите до такава степен, че беше невъзможно да ги отличи. От броя на биещите се, които носеха зелени ленти, ставаше ясно, че поне още две или три групи бяха успели да проникнат в залата.

Нарин забеляза Джеръл и Пардрейк в края на биещите се. И двамата се биеха с изключителна точност, което им даваше възможност да отблъснат назад противниците си — към мелето, където имаше много по-малко място за отстъпление. Сантар беше от другата страна на Джеръл и се биеше със същата решимост, но с определено по-малко умение.

За нещастие Ксиант бе задържала най-добрите си стражи около себе си. Не можеше да се каже коя страна печели — лицата на

маткасенските войници изразяваха същото упорство и решимост, каквото се виждаше на лицата на нападателите им.

Почти веднага Нарин разбра, че биещата се маса от хора бавно се придвижва надолу по коридора към главните врати на приемната. Каквото и допълнително доказателство да ѝ трябваше за това, че Ксиант е в главната зала, то защитата на вратата от маткасенските войници бе достатъчно. Само няколко крачки още трябваше да отстъпят биещите се и щяха да открият вратата на стаята, към която тя се стремеше. Трябваше да каже на Джеръл и Пардрейк, да ги предупреди.

Без да се спре, за да прецени опасността, Нарин затъкна ножа си в пояса и вдигна къса сабя от ръцете на един убит маткасенски войник. Дръжката бе прекалено голяма за ръката ѝ и цялата лепнеше от кръвта на убития мъж. Като се спря само за момент, за да избърше сабята в туниката си, Нарин се спусна напред, хванала с двете си ръце здраво сабята.

Тя почти беше стигнала до Джеръл, когато едър маткасенски войник без зелена лента изскочи от общата битка с острие, насочено право към нея. Завъртането му беше некоординирано, мощно и съвсем за малко я пропусна. Нарин усети остро движение на въздуха, когато сабята мина покрай нея, на няколко инча от лицето ѝ.

Тя се завъртя, вдигна своята сабя нагоре, за да парира следващия му удар. Ударът на метал в метал я изтласка назад, силата на удара причини внезапна болка в китките ѝ, в ръцете и раменете ѝ. Тя изпусна все още кървавата и хлъзгава дръжка и безполезното оръжие се изплъзна от ръцете ѝ.

Нарин отскочи встрани, далеч от следващото нападение на стража. Само да можеше да привлече вниманието на Джеръл, да му каже за страничната врата...

Следващо нападение нямаше. С остър вик Сантар внезапно се озова до нея и парира удара, който бе насочен към нея. Той не беше нито толкова умел, нито толкова мощен фехтовач като брат си, но се биеше с такава съсредоточеност, че това му позволи да избегне удара, насочен към лявата му ръка, и да преодолее стража.

Той се вгледа за момент шокиран в падналия си враг, като че ли едва сега започваше да осъзнава, че битката е истинска и че смъртта е

съвсем възможен изход. Това спиране почти щеше да му коства живота.

Викът на Нарин стигна твърде късно, за да може да спре смъртоносния удар, насочен към него от друг страж, но Сантар успя да се дръпне, така че краят на сабята мина през ръката му, а не през главата. Той простена, сви се и падна на коляното си, втренчен в кръвта, която изтичаше от зеещата рана.

Вторият удар на стража щеше да бъде фатален. Щеше да бъде, ако Джеръл не се беше обърнал и отхвърлил мъжа назад с мощен, наклонен удар, който почти щеше да отнесе скалпа му. Мъжът се препъна, после се окопоти и вдигна сабята си за нова атака.

Джеръл замахна отново над главата на Сантар, после се обърна да посрещне атаката на мъжа, с когото се беше бил преди това. Преди първият страж да може да се възползва от объркването, Нарин сграбчи сабята на Сантар и замахна към краката на стража. Мъжът се сви от болка, когато острият връх мина през мускулите на бедрото му. Той се свлече почти на една крачка от тях.

— Вратата! — Нарин крещеше на Джеръл, като се опитваше с една ръка да вдигне Сантар на крака, а с другата сочеше към вратата.

Джеръл погледна към посоката, която сочеше Нарин, кимна веднъж, после отново се обърна настрана, за да избегне поредното нападение.

В същото време Сантар вече се беше изправил на крака, нестабилен и клатушкащ се, но все пак в състояние да се движи сам. Нарин издърпа ранената му ръка над рамената си и като полу го носеше, полу го влачеше, го поведе към вратата.

Под натиска на Джеръл, Пардрейк и другите, маткасенските войници бяха започнали да отстъпват. Това отдръпване даде на Нарин ценното време, от което се нуждаеше, за да може да се премести с тежкия товар, после отвори вратата и придърпа Сантар през стаята до един стол. През високите прозорци влизаше достатъчно светлина от изгряващата луна и осветяваше пътя.

Докато тя поставяше Сантар върху стола, Джеръл скочи през вратата и я затръшна под носа на един преследващ го маткасенски страж. Само за секунди той затвори вратата, после плъзна пред нея един тежък стол.

— Това ще издържи ли? — попита Нарин.

— Достатъчно дълго — Джеръл прекоси стаята и стигна до тях с няколко скока. Погледът му скачаше от нея на Сантар, после на ранената ръка на Сантар.

— Колко е тежка раната?

— Лоша, но не фатална.

— Ще оживея — независимо от голямата болка устата на Сантар се изкриви в ядосана самоирония. — Виждал съм достатъчно подобни рани в последно време, така че знам.

Джеръл се наведе над брат си:

— Ти пазиш пръстена, нали? Ще те прехвърлим, ще те поставя при медицински условия...

— Не! — Сантар започна да става от креслото, прехапа устната си от болка и се отпусна обратно, като клатеше глава. — Не. Вие имате и други задължения. Ксиант... — той вече се задъхваше от усилията, които му бяха нужни, за да говори. — Аз ще се оправя. Ти можеш да се върнеш...

Джеръл се колебаеше и на Нарин ѝ се наложи да прехапе собствената си устна, за да не започне да протестира.

— Той ще живее! — искаше ѝ се да извика.

Те се намираха само на около сто метра от входа към главната зала. Във времето, което губеха да се мотаят около Сантар, Джаспериан можеше да бъде убит, ако вече не беше мъртъв.

— Тръгвай. Сега — гласът на Сантар беше слаб, но командният му тон нямаше как да бъде сгрешен.

Джеръл отново се поколеба малко преди да кимне в съгласие. Той бързо развърза зелената лента на Сантар, после и своята.

— Ето, можеш да ги използваш, за да спреш кървенето.

Сантар слабо се засмя.

— Кой е тук лечителят?

Нарин не можеше да понесе по-нататъшното забавяне, обърна се и тръгна към огромните драперии, които висяха на отсрещната страна на залата. Тя вдигна ъгъла на тежкия плат, после се промуши покрай стената в тъмнината, докато ръката ѝ опипом намери скритата врата.

Тя все още се опитваше да се справи с дръжката, когато Джеръл се присъедини към нея.

— Вратата се отваря зад други драперии в залата — каза тя. — Мястото ще бъде на около стотина метра от дясната ни страна.

Очаквам те да са точно там.

— Много добре. Ще те следвам.

— Съгласна.

Нарин се надяваше гласът ѝ да съдържа повече увереност, отколкото тя всъщност изпитваше. Какво щеше да стане, ако в залата имаше дузина стражи? Какво, ако Джаспериан бе вече мъртъв? Какво, ако хората на Пардрейк и другите нападатели загубеха? Какво, ако...?

Тя отхвърли страшните мисли. Твърде късно вече беше за „ако“.

— Ще оставя тази врата притворена, в случай че ни се наложи да бягаме.

Нарин бавно дръпна вратата, като внимаваше да не вдига шум. Драперията щеше да заглуши слабия шум, но откъде можеше да знае човек колко близо от другата страна можеше да има страж?

Много внимателно Нарин се плъзна през отворената врата. За нейно облекчение драперията висеше на много по-голямо разстояние от стената, отколкото тя си беше представяла преди това, което значеше, че има повече място и по-малка възможност някой да усети движенията им.

Бледа светлина се промъкваше покрай краищата на драперията: Сигурно Ксиант не беше сметнала за необходимо да осигури повече светлина. Сенките щяха добре да им послужат.

Нарин се промъкна опипом по стената. Ръката на Джеръл веднъж покри нейната, за да я успокои и подкани. В началото тя не можеше да чуе каквото и да било, но после долови неясния звук на тътреци се крака, тъпия звук на дърво, което се протрива в камък, и жесток женски глас, от който Нарин замръзна.

— Е, Джаспериан — каза Ксиант, — ще продължаваш ли да ми отказваш, когато до гърлото ти има опрян нож? Хмммм?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Единствено потъването на ръката на Джеръл в нейната ръка успя да спре Нарин. Тя се опита да се освободи, но хвататът му стана още по-силен. Той продължаваше да я държи здраво, докато тя не престана да се дърпа, после той се протегна, повдигна леко края на завесата, за да могат да наблюдават какво става в стаята.

Виждаше се много малко, но им беше достатъчно.

Ксиант стоеше на подиума, пред трона на владетеля, гърбът ѝ бе обърнат към тях. Светлината от лампата върху стената отразяваше богатата бродерия в златно и сребърно на роклята ѝ, като хвърляше единствените светли петна върху иначе мътната повърхност.

Джаспериан беше коленичил пред нея, с ръце завързани зад гърба, хванат от двама мрачни маткасенски стражи. Светлината от лампите хвърляше тъмни сенки върху измъченото му лице, като правеше очите му да изглеждат още по-хлътнали в орбитите им. Камата на Ксиант беше опряна до гърлото му и притискаше главата му назад.

— Можеш да ме убиеш, но ще имаш господарския пръстен само когато го вземеш от мъртвото ми тяло — гласът на Джаспериан прозвуча уморено и остаряло.

— Това може много лесно да се уреди! — чертите на Ксиант бяха изкривени от ярост. Тя притисна още повече главата му назад. — Изморих се от тези игри, Джаспериан. Ти просто нямаш друг избор. Защо трябва да се съпротивляваш на неизбежното?

— Каква полза ще имаш от пръстена, ако аз съм мъртъв и няма официално предаване на властта?

— Аз вече имам твоя град. Ще имам и пръстена — по един или друг начин.

— Ножът ще осигури край, подходящ за един глупак като мен, който някога даже те обичаше — Джаспериан вдигна главата си малко по-нагоре, като откри уязвимото място между челюстта и гърлото си. — Убий ме и приключвай с тази история.

Даже и през неясната светлина Нарин можеше да види как Ксиант стиска дръжката на камата. За минута тя се поколеба. Ръката ѝ потрепери и тялото ѝ под обшитата рокля се напрегна.

— Какво, никога преди не ти се е налагало да убиваш сама? — гласът му прозвуча глухо, устните му се издърпаха над зъбите в плашещо подобие на усмивка.

Отговорът на Ксиант приличаше много повече на просъскването на разярена котка, отколкото, на какъвто и да е човешки звук. Тя дръпна назад ръката си. Острието проблесна на светлината.

Нарин изскочи иззад драперията, в ръката си държеше ножа на вестоносец.

— Не! Пусни камата!

Стресната, Ксиант се завъртя, оръжието ѝ се вдигна още по-нагоре.

— Ти!

— Зад драперията има хора, Милейди, и още много други в залата — каза Нарин с най-храбрия от всички тонове, които можеше да измайстори. — Нищо няма да спечелиш, ако убиеш сега Джаспериан.

Даже докато говореше, сърцето на Нарин туптеше в ушите ѝ. Когато надничаше иззад драперията, тя не беше видяла другите двама стражи, които стояха в подножието на подиума. Внезапното ѝ появяване ги беше стреснало, но не достатъчно, за да ги накара да изпуснат сабите, които бяха извадили. И къде, по дяволите, беше Джеръл? Тя беше сигурна, че той ще я последва.

Ксиант диво се вгледа в пространството около нея, като се опитваше да види скритите мъже, за които Нарин говореше. Когато видя, че нито една драперия не се поклаща и нито една врата не стои отворена, за да пропусне въоръжени мъже, деликатните ѝ черти яростно се изкривиха.

— Хванете я! — просъска тя и посочи към Нарин с дългия си, остър нокът.

Двамата войници, които държаха Джаспериан, се поколебаха. Когато хватката им се отпусна, Джаспериан опита да се изправи на крака. Не успя, но усилията му накараха стражите да останат до него. Другите двама войници тръгнаха към Нарин с извадени саби.

Десният се намръщи в очакване. Мръщенето му не продължи много дълго — беше прекъснато от звука на изтичаща кръв, когато

ножът на Джеръл се заби до дръжката в гърлото му. Мъжът се свлече назад, мъртъв дълго преди да падне на земята.

Другият замръзна, загубил ориентация. Моментното колебание му струва живота, тъй като друга кама се заби в гърдите му. Нарин не беше сигурна дали мъжът изобщо е видял врага си.

Джеръл се показа от сянката. При звука от неговите стъпки Ксиант прехвърли погледа си от двамата мъртви стражи върху лицето на новата заплаха.

— Ти! — единствената дума носеше огромен смисъл. — Ти си мъртъв!

— Сигурна ли си? — тонът на Джеръл бе нарочно заплашителен и преднамерено се опитваше да я разяри още повече.

— Убийте го! — изпищя Ксиант.

Двамата стражи на Джаспериан, облекчени от това, че са получили ясна заповед и могат да видят врага си, изоставиха затворника и нападнаха Джеръл.

Тяхното нападение зае цялото внимание на Ксиант и това даде възможност на Нарин да стигне до подиума. Ръцете на Джаспериан бяха жестоко извити и стегнати и тя трябваше да внимава да не го пореже, докато прерязва въжетата. Най-накрая тя отстъпи назад и хвърли настрана остатъците от въжето.

Джаспериан разтъркваше китките си.

— Шести вестоносецо...

— Ние си възвръщаме отново града, господарю — прекъсна го Нарин. — Засега Лейди Ксиант...

Нарин не можа да каже нищо повече, разтърсена от срама и безпокойството, което толкова ясно пролича в тъмните очи на Джаспериан. Без нито дума повече тя му протегна ножа си.

Джаспериан се поколеба само за секунда, после прие ножа с благодарен поклон и се обърна с лице към тази, чийто пленник беше допреди малко.

Ксиант, хванала полите на робата си в ръце, беше стигнала до края на подиума, готова да бяга. Очите ѝ скачаха от тапицерията пред скритата врата към Джеръл и двамата стражи, към главната врата, откъдето ясно се чуваше шумът на боя. Близостта на биещите се като че ли я накара да вземе окончателно решение. Тя пристъпи леко

напред, готова да скочи от платформата, когато острият тон на Джаспериан рязко я спря.

— Къде мислите да отидете, Милейди? Вие едва ли ще ни напуснете толкова бързо.

Ксиант яростно се обърна. Тя изпусна полата си и се сви, готова да се защитава срещу атаката на Джаспериан. Лявата ѝ ръка се сви като клюн, като всеки остър нокът представляваше опасно оръжие. Дясната ѝ ръка стисна ножа, който само допреди малко държеше опрян до гърлото на Джаспериан.

— Елате, Милейди, играта свърши и вие сте загубена. Предайте се сега, преди да са пожертвани още хора.

— Никога! — изплю тя, като отново се обърна назад. — Никога няма да се предам нито на теб, нито на който и да е мъж.

Кратък вик на агония привлече вниманието на Нарин. Тя почти беше забравила, че Джеръл се бие. Сега той вече беше изправен само пред единия от стражите. Чувството на облекчение, което я обзе, продължи съвсем кратко — докато вратата се отвори и пропусна дузина маткасенски войници. Те бяха покрити с кръв, дрехите им бяха разкъсани, но стояха в пълна готовност — и при това не носеха зелените ленти, показващи, че се бият на страната на Калинден.

Въпреки че сърцето ѝ се изпълни с отчаяние, Нарин се напрегна да чуе звук от бой, някакъв знак, че Маткасен все още не е завладял напълно двореца.

Коридорът отвън беше тих и празен, абсолютно тих.

Докато войниците напредваха внимателно с пригответени оръжия, Нарин погледна назад към Джаспериан и Ксиант. Двамата стояха безмълвни, очите им бяха вперени в приближаващите се войници. Само след минута ще трябваше да се признаят за победени сред триумфа на другите, а това накара кръвта на Нарин да закипи. Тя погледна настрани и видя Джеръл с все още вдигната сабя, внимателно да пристъпва назад към платформата, като в същото време наблюдаваше внимателно противника си и войниците.

В този момент той погледна нагоре. Очите им се срещнаха. Джеръл мръдна лекичко главата си назад и извъртя очите си към тавана.

Нарин прехапа устната си. Разбира се! Отново беше забравила за устройството, закачено на верижка на шията ѝ. Но как да вземат

Джаспериан с тях. Само ако се беше сетила да попита преди това!

— Добре се справихте — рече саркастично Ксиант и пристъпи напред. Тя спря само на крачка от Нарин. Ножът беше в ръката ѝ, но вниманието ѝ беше приковано върху войниците. — Ще бъдете възнаградени за верността си.

— Още е рано да раздавате правосъдие, Милейди — фигурата, която беше в сянка, излезе напред и спря там, където мястото беше добре осветено от лампите.

— Пардрейк! Моят гвардеец!

За пръв път Нарин долови нотка на несигурност в гласа на Ксиант: На ръкава на Пардрейк ясно се виждаше завързаната зелена лента. Войниците мълчаливо се отдръпнаха встрани, за да му направят път.

Те са на наша страна! Нарин осъзна това с облекчение. Спечелихме!

— Битката свърши, Милейди, но загубихте вие — добави Пардрейк и спря на няколко стъпки пред подиума, като гледаше втренчено Ксиант.

— Но вие сте маткасенски войници! — протестираше Ксиант, явно объркана.

— Носим маткасенски униформи, защото сме лоялни към града си, но не и защото служим на личните ви амбиции — Пардрейк махна с ръка към мъжете зад него.

— Едно нещо е да следваш пълководец, който се бори за славата на своя народ, и съвсем друго — да умреш заради алчността и жаждата за власт на неговата жена.

— Линдаз ще ви убие! — последната дума се чу като съскане.

Пардрейк сви рамене.

— Не мисля. Целият Маткасен е въстанал. Много вероятно е, че до този момент вашият съпруг е вече арестуван — той замълча, а очите му неотклонно гледаха Ксиант — или мъртъв.

— Мъртъв? — Ксиант се облеци диво срещу Пардрейк.

— Мъртъв!

Гвардеецът не отговори. Той се приближи до стъпалата, които водеха към подиума. Без да сваля очи от Ксиант, той даде знак на войниците да обградят подиума.

Нарин бързо прехвърли вниманието си от Ксиант върху Джаспериан. Господарят на Калинден не беше казал и дума, откакто влязоха войниците.

Моментното ѝ разсейване беше грешка. Изненадващо, Ксиант я хвана отзад и допря острието на камата си до гърлото ѝ.

— Острието е с отрова! — извика Ксиант и притисна върха още по-плътнo към кожата на Нарин.

Нарин замръзна. Тя беше по-силна и по-ловка. Независимо че Ксиант беше по-едра, тя можеше лесно да се освободи. Но не беше сигурна, че може да го направи, преди Ксиант да я е одраскала така, че да потече кръв, а отровата не признаваше нито ловкост, нито бързина.

Доколкото познаваше Ксиант, Нарин не се съмняваше, че отровата, която е избрала, е едновременно болезнена и бавно действаща. Тази жена се забавляваше да гледа мъченията на жертвите си и би предпочела да им приготви бавна и колкото е възможно по-жестоката смърт.

— Връзката! Използвай връзката! — гласът на Джеръл звучеше напрегнато и някак отдалечено.

Нарин се опита да обърне главата си към него, но натискът на камата на Ксиант на гърлото ѝ пречеше. С ъгъла на окото си тя улови някакво движение на подиума. Явно някой от войниците се размърда. Нямахше да ѝ помогне.

Джеръл беше прав. Най-добрата възможност беше компютърната връзка. Дори с отровното оръжие на Ксиант, опряно на гърлото ѝ, и накъсаното дишане на жената в ухото ѝ, Нарин не можеше да не мисли за реакцията, която би предизвикало изчезването ѝ.

— Аз излизам и вестоносецът идва с мен — гласът на Ксиант прокънтя в огромната зала. Тя започна да отстъпва гърбом към страничната скрита врата, като влачеше Нарин.

С всяка стъпка Нарин внимателно повдигаше ръката си към яката на туниката си, към верижката на врата ѝ. Ако можеше...

— Оттук не можете да минете, Милейди.

Думите идваха откъм гърба им. Бяха казани меко и в следващия миг Нарин позна кой ги изрече. Сантар!

Ксиант се закова. Изглежда, че беше познала гласа, но не можеше да повярва на ушите си. Нарин използва този момент на невнимание и успя да се освободи. Жената едва забеляза. Тя бавно се

обърна с лице към мъжа, който изрече тези думи. Лицето ѝ беше сковано от шока.

Сантар стоеше на няколко крачки от нея. Лявата му ръка висеше и той леко се олюля, когато, без да иска пренесе тежестта си на ранения си крак. Временната превръзка, която си беше направил, вече беше просмукана с кръв. В дясната си ръка държеше тежък войнишки нож, но върхът на оръжието беше насочен към пода. Очите му бяха потъмнели от болка и едвам стоеше на краката си. Очите на Ксиант се разшириха от недоверие и страх.

— Ти си мъртъв — думите ѝ едвам можеха да се доловят.

— Все още не съм, въпреки че ти и твоят съпруг нямате особен принос за това.

Горчивината, която звучеше в гласа му, заедно със значението на думите извадиха Ксиант от вцепенението ѝ.

— Ти си мъртъв! — тя се хвърли към него с писък.

Сантар се опита да се дръпне, но раненият му крак се сви, когато той пренесе върху него тежестта на тялото си. Изгубил равновесие и почти падащ, Сантар инстинктивно вдигна дясната си ръка, за да се защити от нападателката си.

Но не успя. В яростта си Ксиант или не можеше, или не искаше да спре. Инерцията ѝ я събори на земята заедно с него, наниза я върху ножа на Сантар.

Чу се стон, после удар от падането на телата им върху пода.

Нарин не успя да отреагира, толкова беше изумена от внезапния изблик на насилие. Джеръл беше този, който напусна подиума, и се приближи към сгърчените тела, полускрити в сянката.

Косата на Ксиант се беше разпръснала около нея и тежките ѝ дрехи покриваха и двамата — като одеяло, метнато върху двама любовници. Металната бродерия продължаваше да хвърля отблясъци на светлината.

— Проклетата вещица — тихо ругаеше Джеръл.

Той се наведе и безцеремонно дръпна настрани тялото на Ксиант, после коленичи до брат си.

Сантар лежеше по гръб, главата му беше извита настрани, очите затворени, лицето му изкривено от болка. Ранената му лява ръка се беше извила под тялото му под странен ъгъл, счупена при падането. Кръв течеше от нова, дълбока рана, минаваща през бузата му. Камата

на Ксиант лежеше на пода, само на няколко сантиметра от главата му, върхът ѝ беше покрит с кръв.

Нарин ужасено разглеждаше камата.

— Джеръл, отровна е!

— Зная. Трябва да го кача на кораба. Той е изключил собствената си компютърна връзка, глупака му с глупак — говореше Джеръл през стиснати зъби. Той посочи към тежката гривна върху дясната китка на Сантар.

— Поне си е оставил записващото устройство.

— Мъртъв ли е? — думите бяха изречени меко, натежали от жал.

Нарин се обърна и видя Джаспериан изправен зад нея, очите му бяха вперени в Ксиант и Сантар. Той изглеждаше остарял, прегърбен от ужаса на това, което се беше случило, и от това, че не бе успял да го предотврати.

— Не е мъртъв, но е ранен много лошо.

Джеръл вдигна Сантар на ръце и се изправи. Главата на младежа падна назад. Дясната му ръка висеше изкривена.

— Трябва ми помощ.

— Да, разбира се. Моите... тези мъже могат да помогнат. Моят личен лекар е в двореца...

Гласът на Джаспериан затихна. Очите му се отпуснаха. Нарин едва успя да чуе последните му думи.

— Така е — Джаспериан пошепна почти на себе си. — Ако не е вече мъртъв, както много други.

— Не. Аз зная друг... — Джеръл погледна към Нарин, едната му вежда бе въпросително вдигната.

Тя поклати глава, разбирайки добре това, което той не се осмеляваше да изрече. Сега, когато Калинден беше в безопасност, тя внезапно се отпусна изтощена. Джеръл щеше да се върне, но поне засега тя имаше свои задължения. Трябваше по някакъв начин да намери сили да издържи следващите няколко часа. Бъдещето щеше да се погрижи само за себе си.

— Джеръл ще се справи добре, Господарю — каза тя, като дръпна настрана Джаспериан. — Вие имате много по-важни проблеми пред себе си сега.

— С ъгъла на окото си тя видя как Джеръл се скри зад драперията, която единият от войниците беше отдръпнал.

— Аз... — Джаспериан се поколеба, погледна към мъртвото тяло на Ксиант.

— Знаеше, че аз я желяех. Казах ѝ го преди много години. Може би... ако аз бях...

— Тя е мъртва, Господарю. Оставете я да почива — Нарин знаеше, че в гласа ѝ липсва уважение. Но точно сега това не я интересуваше.

— Елате — каза тя, като поведе Джаспериан към чакащия Пардрейк и войниците му. — Градът все още се нуждае от защита и някой трябва да се бие с диваците.

Джеръл отвори вратата с рамо и стъпи върху покрива на двореца. Въпреки че върху източното небе се виждаше лек сив пръстен, нощта все още оставаше пълна господарка и върху небето сияеха облаци от звезди сред изчезващата светлина на пълната луна.

Трябваше му съвсем кратко време да открие Нарин, която стоеше до стената, заобикаляща края на покрива.

Сигурно беше чула приближаването му — той не беше се постарал да се движи тихо или да прикрие шумовете от стъпките си върху камъка, но Нарин нито се обърна към него, нито проговори. Просто стоеше там, свита до стената и загледана над покривите на Калинден.

Джеръл се спря само на няколко сантиметра от нея. Той не се опита да я докосне, но ръцете му, цялото му същество изгаряха от желание да го направят. Единствената ѝ реакция на близостта му беше, че тя придърпа още по-плътено наметалото си.

Страх и загриженост внезапно стегнаха стомаха му. Той я губеше.

Когато се беше съгласила да се присъедини към него, тя беше беглец от града си, отчаяна и обезверена. Сега всичко се беше променило. Той винаги можеше да я намери — даже и сред объркването долу в залата всички хора знаеха къде е Шестият вестоносец. Те бяха възхитени от усилията ѝ да спаси Калинден. Разказите за заплахите срещу нея бяха придобили мистични размери.

— Виждал ли си някога, във всички твои пътувания, град, толкова красив, колкото Калинден? — гласът на Нарин беше нисък, почти шептящ, но всяка дума стигаше до слуха му толкова болезнено,

сякаш тя крещеше. Джеръл впери очи в сенчестите сребристи очертания на Калинден. Даже и сега, омекотени от лунната светлина и тъмнината, очертанията на града бяха остри, приличащи на планините, които го заобикаляха.

И все пак той не можеше да отрече, че имаше някаква жестока красота в тази сцена. Дори ако това беше единственото нещо, което човек е виждал.

— Ти обичаш този град — каза той. И това не беше въпрос.

Нарин бавно кимна, очите ѝ продължаваха да са вперени в града пред нея.

— Да, това е моят дом.

Ако той можеше да види поне за миг лицето ѝ, да разбере какво мислеше. Може би щеше да я накара... Единственото, което трябваше да направи, е да постави ръцете си върху раменете ѝ.

Не можеше да я докосне. Не се осмеляваше, точно защото твърде много го желаше.

— Как е брат ти? — В гласа ѝ нямаше и намек за това, което чувстваше в момента.

— Ще оживее, но поне още няколко дни трябва да остане в медицинския изолатор. Отровата се оказа бавно действаща, но смъртоносна.

Тишината между тях натежа и стана напълно осезаема.

Дали брат му не беше една от причините тя да е толкова далечна? Нима грешките на Сантар, вредата, която, без да иска беше причинил на народа ѝ, можеха да застанат между тях като невидима стена?

— Радвам се. Имам предвид, че ще живее — каза тя най-накрая.

Бавно се обърна към него, лицето ѝ беше вдигнато към неговото. Даже и при бледата лунна светлина той можеше да види колко здраво бяха стиснати устните ѝ.

— Това, което той направи, бе грешка. Той имаше задължения, дълг и отговорност, които е решил да пренебрегне. И много хора пострадаха заради него.

Джеръл се поколеба. Думите на Нарин бяха остри, безкомпромисни и все пак той беше готов да се закълне, че бе усетил зад тях неизречено съмнение, въпроси, които не бяха свързани със Сантар.

— Въпреки че това не го извинява, намеренията му са били добри — меко каза Джеръл. — Ако той не беше послушал сърцето си, ако не беше постъпил според собствените си разбирания за това кой е най-добрият начин да се направи нещо, да се живее...

Тишината отново натежа.

— Гравнар е мъртъв — каза Нарин. Думите ѝ прозвучаха като изстрел. Устните ѝ се стегнаха отново и той тежко преглътна. — Той загина при атаката срещу двореца.

— Съжалявам.

Не беше на място казано, но какво друго би могъл да каже? Без да мисли повече, Джеръл вдигна ръката си, за да я погали по бузата, и усети една сълза, невидима в тъмнината. Той нежно я избърса с пръстите си.

— Той беше мой учител, мой наставник — каза тя. Този път не направи усилие да скрие треперенето на гласа си. — Той беше мой приятел, беше ми баща, какъвто никога не съм имала. Аз... Аз не мога да си представя света без него.

Джеръл беше готов да я притисне към себе си, като предусещаше колко малко физически сили ѝ бяха останали, но тя продължаваше да стои стегната, запазила болката само за себе си.

— Джаспериан ми предложи да стана Главен вестносец.

Въпреки че се опита, Джеръл не можа да открие и следа от въпрос в думите ѝ. Тя не търсеше съвета му. Тя просто му съобщаваше за решението си.

— Разбирам — Джеръл остави ръката си да падне от бузата ѝ.

— Бях се надявала някога да получа правото да бъда Главен вестносец. Това е всичко, за което си мечтаех от момента, когато Гравнар започна да ме обучава. Мен, безнадеждното сираче, недаващо обещания за способности.

Нарин се извърна от него и отново погледна града. Поставила ръцете си върху парапета, тя като че ли се страхуваше да изгуби връзката си с камъните на града, който толкова добре познаваше.

— Много хора зависеха от брат ти и той ги изостави. Има хора, които зависят от мен, хора, на които дължа всичко, което съм, всичко, което се надявах да бъда, и все пак...

Тя вдигна очи към звездите.

— Ти ми показва светове, за които не знаех, че съществуват. Предложи ми възможност да видя, да почувствам и да направя неща, за които никога не съм мечтала. Искам... — Тя рязко се обърна отново, сграбчи дрехата му, смачка кожата в юмруците си, като че ли се страхуваше, че може да изчезне. Лицето ѝ бе вдигнато към неговото, тъмните ѝ очи блестяха с непозната светлина. — Вземи ме със себе си — каза тя. — Сега, когато все още не съм се изплашила прекалено много, преди да съм намерила друга причина, която да ме задържа тук, още нещо, което съм длъжна да направя.

При първото рязко дръпване на дрехата му Джеръл беше поставил ръцете си върху нейните, за да се опита да я успокои. Сега ръцете му се напрегнаха, почти смачкаха нейните.

— Ти ще напуснеш Калинден, всичко, което познаваш, за да дойдеш с мен? — Джеръл едва говореше, без да е сигурен, че действително я е разбрал добре. Нямаше да бъде по-объркан, ако самият дворец се беше издигнал под краката му. — Защо?

— Защо? — Думите ѝ бяха почти стенание. — Защото те обичам. Защото не мога да живея без теб. Защото не мога, няма да те помоля да изоставиш всичко, което познаваш, за да останеш тук, като знам каква жертва би било това за теб.

Тя го обичаше! Той не беше я загубил! Тя щеше да тръгне с него и... Радостта, която го обзе, го напусна по-бързо, отколкото бе настъпила.

Тя щеше да тръгне с него, но на каква цена? Години на съжаление и срам, че е изоставила града си в момент, когато той най-много се нуждаеше от нея. Безкрайни нощи да лежи до него със съзнанието, че е изоставила всичко, докато той не ѝ беше дал нищо друго, освен несигурно съществуване без корени?

Но каква би била алтернативата? Да остане тук? В този изостанал свят на воюващи градове — държави? В тези загубени остатъци от Империята, които бяха отдалечени на хиляди, стотици хиляди светлинни години? Тук? Завинаги?

Джеръл вдигна очи към изгрева, който осветяваше хоризонта, без да е в състояние да се изправи лице в лице с несигурността и очакването в очите на Нарин.

Луната се беше почти скрила зад западните планини и звездите бавно изчезваха пред настъпващия ден. Това беше неговият дом,

неговият живот. Той принадлежеше на онова пространство, на празната необятност на вселената, без да е свързан с тесните рамки на един свят, който е забравил миналото си. Необятната вселена беше негова. Какво би могло да се сравни с тази свобода? Какво би могло да го застави да забрави за нея?

Настоятелните опити на Нарин да си освободи ръцете го накараха да върне погледа си от звездите върху лицето ѝ. Той ги пусна с нежелание, а после ги сви, почувствал студенина.

— Не — каза Джеръл много меко.

— Не?

— Не, няма да те взема с мен, защото аз ще остана тук с теб. Не мога да постъпя другояче.

Той вдигна ръцете си с дланите нагоре.

— Обичам те. Не мога да искам от теб да пожертваш всичко заради мен, а без теб... — Джеръл млъкна, опитвайки се да скрие треперенето в гласа си. — Не мога да живея без теб — простичко каза той.

Зората освети лицето ѝ с розов блясък, който омекоти острите линии на деликатните ѝ черти, но не можа да просветли тъмните сенки под очите ѝ. Тези тъмни орбити, очертаващи лицето ѝ вместо нормалния му светъл цвят, се бяха изгубили от обзелите я чувства.

— Но ти не можеш... Аз не мога да искам от теб... — Нарин заекна. — Това е абсурдно за теб.

Протестите ѝ изведнъж престанаха, очите ѝ се разшириха и устните ѝ се отвориха, като че ли неочаквана мисъл бе ѝ отнела възможността да говори.

Без да обръща внимание на въпросителния му поглед, Нарин се хвана за колана на туниката си и после с бързо движение на главата си дръпна верижката с компютърната връзка от врата си.

— Каква глупачка съм била — промърмори тя с очи вперени в сребърната кутийка върху ръката ѝ.

— Но то не... Ние не...

Езикът облиза устните ѝ с нежен жест, който предизвика рязка болезнена горещина у него. Тя се обърна, за да погледне към покривите на Калинден, които бавно изсветляваха от изгрева. Движението ѝ я приближи до Джеръл толкова близко, че лесно

можеше да я прегърне. Той принуди ръцете си да останат върху раменете ѝ.

Даже и под тежките гънки на наметалото ѝ той можеше да почувства енергията, която струеше от нея. Тя внезапно се разсмя и Джеръл не можа да издържи повече. С въздишка я придърпа към себе си.

Тя се завъртя в прегръдката му, лицето ѝ се вдигна към неговото. Нарин все още държеше сребърната компютърна връзка, но Джеръл я почувства допряна до врата си, докато тя придърпваше с ръце главата му към себе си, към устните си, които се бяха разтворили в очакване.

— Обичам те — каза тя. Дъхът ѝ стопли лицето му.

Устата на Джеръл беше само на няколко сантиметра от нейната, когато следващите ѝ думи го спряха.

— Ще ми покажеш ли изгрева на твоя свят?

— Моят... но...

— Обичам те, Джеръл Бен Хадар. Твърде много, за да те окува тук, когато ти познаваш звездите.

— Но Калинден... Твоите хора... — Джеръл заекна. Той разглеждаше лицето ѝ, като търсеше в израза ѝ нещо, което да му помогне да я разбере. От очите ѝ бликнаха сълзи, които затъмниха зеленото в тях, но той ясно виждаше, че това бяха сълзи на радост, не на саможертва, и усмивката ѝ бе много по-лъчезарна от самия изгрев.

— Ние сме двама души от различни светове — каза тя, без да обръща внимание на кристалната сълза, която се търколи по бузата ѝ. — Аз просто разбрах... Ние направихме грешката... Аз направих грешката да помисля, че ние трябва да изберем единия или другия, моя или твоя свят. Аз не мога да изоставя моя град, моя народ, и все пак ти ми показва звездите и повече нищо не би могло да ме удовлетвори.

— Не разбирам. Какво...?

— Може да имаме и двете!

Нарин отново се разсмя. Този път през поток от сълзи.

— Нима не разбираш? След като диваците бъдат изгонени, Калинден ще продължи да съществува, както винаги е съществувал. Тук имат нужда от мен, но не е задължително да бъда Главен вестоносец. Не съм длъжна да прекарам целия си живот на Ерандейн. Ако кажа, че ще те придружавам в твоите търговски пътувания... Бих могла да измисля нещо, така че известно време да бъдем тук, след това

да сме свободни... Джеръл, толкова е просто! Защо не го разбрах порано, че може да бъде толкова просто?

Джеръл остана потресен, после избухна в смях и придърпа Нарин към себе си, за да запечата устата ѝ с целувка, която беше израз на цялото време, прекарано в самота и на възможността никога повече да не бъде сам.

Прегърнал Нарин, с устни върху нейните, той усети, че светът изчезва, докато не чу смутена кашлица и промърморване.

— Съжалявам... Не разбрах... Ще дойда по-късно — достигна до съзнанието му.

Джеръл вдигна глава. Нарин все още беше в ръцете му и топла, и истинска, плътно притисната към тялото му. Всичко се беше променило за него.

Джеръл се огледа мигайки. Трябваше му доста време да види извитите сиви стени на транспортната стая и възрастния мъж, който стоеше пред отворената врата.

— Норваг?

— Ако искаш да знаеш, състоянието ти е много по-лошо, отколкото изглеждаше — каза Норваг, гледайки ги намръщено. — Нарин, без да иска, ви излъчваше обратно на борда. И аз помислих, че вие бихте могли...

Усмивка разтегна устните му и той потри ръцете си с удовлетворение.

— Слава богу, виждам, че съм сгрешил.

— Хмм — Нарин не можа да издаде нито един човешки звук или даде обяснение. Джеръл я привлече към себе си с жест, който изглежда беше напълно одобрен от Норваг.

— Е, имам още някои задължения — каза възрастният мъж, като бавно се изтегляше назад по коридора. — Ще се върна. Нали разбирате, много неща съм отложил.

Той стигна до вратата, после спря, като продължаваше да се усмихва.

— Данет реши да остане в Маткасен и да продължи наблюденията си. Сантар е добре. Скоро ще излезе от медицинския изолатор. По-скоро, отколкото очаквахме. Няма да се учудя, ако...

— Норваг — Джеръл не беше сигурен, че може да намери разбираемо изречение, но очевидно Норваг усети заплахата в тона му.

— Ясно, по-добре да си намеря работа.

Този път Норваг излезе от стаята. Преди вратата да успее да се затвори, той постави ръка в отвора и ги погледна.

Ако Джеръл не знаеше, че Норваг никога не плаче, той щеше да се закълне, че видя сълза, светеща в очите на възрастния мъж.

— Аз само исках да кажа... — Норваг се поколеба и после бързо добави: — Желая ви дълъг живот и щастие! И на двама ви.

Само след секунда той си беше тръгнал и вратата беше затворена, а те останаха сами в средата на стаята.

— Норваг винаги е бил оптимист — каза Джеръл най-накрая. Той погледна с усмивка към Нарин. — Ако тези няколко седмици, които прекарахме, са показателни за това, което ни очаква, не съм много сигурен за възможностите ни да живеем дълго.

Той я придърпа по-близо към себе си и тъкмо накланяше главата си да я целуне, когато Си Си го прекъсна:

— Мислех, че ще оставиш това примитивно същество на планетата, шефе. Ти знаеш, законът забранява да се вземат примитивни същества на борда и...

— Си Си — прекъсна го Нарин, — млъкни!

— Ти не си господарят тук! — възмути се Си Си. — Едно е да се опитам да образувам същество като теб, но да се опитваш да ми кажеш да си затворя устата, е нещо съвсем различно! Ти даже нямаш право да бъдеш тук, така че ако си мислиш...

— Си Си, затваряй си устата! — Нямахте как да се сбърка ядът, който прозвуча в острата команда на Джеръл.

Си Си млъкна.

Джеръл изчака малко, като се чудеше дали компютърът ще го прекъсне отново, и тъй като това не се случи, той отново погледна към Нарин и срещна погледа ѝ.

Тя се беше повдигнала на пръсти, чакаща целувката му, и успя само да рече през смях:

— Не мога да кажа какво ще стане с дългия живот, но мисля, че мога да дам гаранция, че ще бъдем щастливи, само ако се отървеш от този компютър.

Издание:

Ан Ейвъри. Далечна звезда
ИК „Астрала“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.